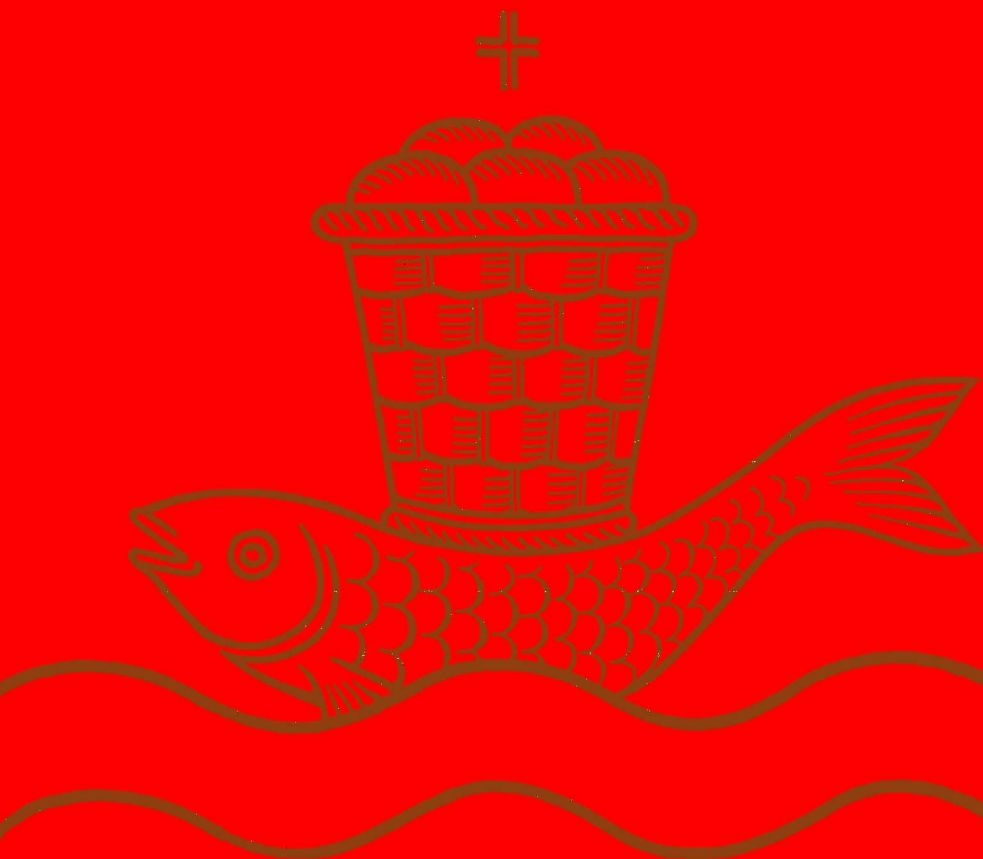

PÁL

Eucharisztikus példák

KORDA RT KIADÁSA BUDAPEST

RAB PÁL S. J.

EUCCHARISZTIKUS PÉLDÁK

**KORDA R. T. KIADÁSA,
BUDAPEST 1938.**

Nr. 876—1937. Imprimi potest. Budapestini, die 27. Nov. 1937. Eugenius Somogyi
S. J. Praep. Prov. Hung. — Nihil obstat. Dr. Julius Czapik censor dioecesanus. Nr.
4087/1937. Imprimatur. Strigonii, die 21. Decembris 1937. Dr. Joannes Drahos
vicarius generalis.

A Köztűnklakozónak!

Az eucharisztikus szentév közeledte megihlette a szívüket. Őszinte lélekkel és buzgó igyekezettel teszi meg mindenki a magáét. Mélylelkű aszkétikus írók tárták és tárják fel lelküket, hogy kiterítsék az eucharisztikus Király bevonulásakor, mint ahogy a tanítványok kiterítették ruháikat a legelső virágvasárnap Izrael diadalmas Királya elé.

A sok szép könyv között azonban hiányzott valami. Valami szerény kis könyv. S hogy ez valóban így van, arról nemrégem teljesen meggyőződtem: Egy katolikus kiadó beszélgetés közben őszintén megmondta, hogy a főtisztelendő papság állandóan jön és panaszkodik, hogy nincsenek megfelelő példatárak. Itt az eucharisztikus szentév. Gyönyörű elmélkedések jelennek meg, de nincsenek példák. Pedig olyan szükség volna rájuk, mint egy falat kenyérre.

Ez a beszélgetés is megerősített elhatározásomban, hogy a főtisztelendő papság segítségére legyek és minél hamarabb eucharisztikus példatárat adjak kezébe. Testvéreimmal közösen gyűjtöttük a megfelelő példákat. Ügyeltünk, hogy csakis hiteles, megtörtént adatokat hozzunk, mert ezekből valahogyan csodálatos módon az élet árad. Sugárzik belőlük az élmény ereje, azé az élményé, amelynek okozója maga az Úr Jézus az Eucharishtiában.

A könyv első részét időszerűvé teszik a mai események Spanyolországban, Oroszországban. A második rész eléggé bő. Az Egyház állandóan sürgeti a gyermekek korai szentáldozását és a napi áldozást. Az Eucharisztia ártatlan, harmatos kis virágai ezek a bájos gyermeklelkek. Talán ők okoznak legtöbb derűt, örömet nemcsak az embereknek, hanem a Krisztus Király elhagyatott szent Szívének is. A harmadik

részben a hétköznapi porból előcsillogó drágagyöngyöket szedtük fel. A negyedik rész a korona, a szentek dicsősége. A poros föld fölé boruló kék ég ragyogó napjával; a sötét éjszakát burkoló csillagos ég szikrázó csillagjaival. Az örök ujjongás a zokogás felett; az el nem múló ünnepi lakoma az éhezés felett. A szentek diadalmas, beteljesült életének forrása: a választottak Gabonája.

A példák részint külföldi könyvekből és folyóiratokból, részint a magyar aszkétikus irodalomból valók. Nagy részük teljesen ismeretlen eddig a magyar lelki könyvekben. Legnagyobb részük aszkétikus irodalmunk könyveiben és folyóirataiban található elszórva, néha szinte észrevétlenül. Hátralékszerűen felsoroljuk azokat a könyveket és folyóiratokat, amikből merítettünk.

Reméljük, hogy ezzel a kis munkával — amely semmiképpen sem akar versenyezni a szebbnél-szebb, mélyebbnél-mélyebb eucharisztikus könyvekkel — hozzájárultunk a szentév lelki sikeréhez. Közvetve ugyan, de valóságosan, azáltal, hogy a főtisztelendő papságnak hasznos és hízagpótló könyvet adhattunk. S ha ez sikerült, ha eredménnyel használhatják, akkor érdemes volt a fáradságért és a könyv elérte célját: előmozdította a szentév sikerét, az eucharisztikus Király dicsőségét!

A MISZTÉRIUM

Misztérium: így nevezték az őskeresztények a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ez a titok eltöltötte lelküket. Ha kellett, vérüket ontották Érte. S a titok átsugárzott a leplen, átsugárzott a birtokosainak szemén, átsugárzott a szűzek, a tisztalelkű ifjak, a fehérhajú aggastyánok lelkén. Belemarkolt a római lelkekbe: megigézte a legkeményebb marcona katonákat is.

Misztérium volt az Eucharisztia a katakombákban, a Tarziciusok kezében, a Lucián prezsbitek leláncolt keblén. A fölséges Isten szeretetének misztériuma; a mindvégig tartó Szeretet bensőséges közünk-lakása. „Mivel szerette övét, kik e világban valának, mindvégig szerette őket.” (Jn. 13.)

Misztériumot váltott ki ez a szent titok az emberek lelkéből is. Nem csodálatos-e Szent Ágnes elragadtatott vallomása: „Anyja szűz, atyja asszonyt nem ismer. Szépségét a nap és hold csodálja. Angyalok szolgálnak neki. Ő jegyezett el engem. Ajkáról mézédés és tejfehér csókot kaptam. Vére pirosítja arcomat. Egyedül Övé minden szerelmem és hűségem. Testem már egyesült testével. Ha Őt szeretem, tiszta vagyok; mikor érintem, ártatlanságom el nem homályosul; mikor magamhoz fogadom, szüzességem sértetlen marad.” (Off. S. Agn.)

De Jézus Krisztus itt is: „jel, akinek ellene mondanak”. A szeretet misztériuma sokak lelkében a gonoszság misztériumát váltja ki. Adáz, vad dühvel tör ez a legfőbb Szeretet ellen. Ördögi megszállottsággal tör fel tabernákulumokat, szór ki szentostyákat, tiporja földre a szent Misztériumot.

Jézus az Oltáriszentségben együtt menekül híveivel a katakombákba, az oroszországi száműzöttek barakkjaiba, a spanyolországi Alkazárba; de Krisztus Király szava megvalósul: „Majd egykor látni fogjátok az Emberfiát az Isten hatalmának jobbján ülni és eljönni az ég felhőiben.” (Mt. 26.)

TARZICIUS

Abban az időben, amikor Valérián császár haragja a keresztények ellen támadt, nagy dicsőséget hozott a római egyházra a gyermek Tarzicius vértanúsága.

A 257. esztendőben, augusztus 15-én történt.

Dénes pap elvégezte már a szent cselekményt. A diakonusok kiosztották a szent kenyeret a híveknek: a jelenlevőknek, a szabadoknak. De a távollévőkről sem feledkeztek meg. Azoknak méginkább kell az erősítés, a vigasztalás. Kegyetlen a börtön, még kegyetlenebb a hóhér. S az elfogottak szenvedése, aggodalma végigborzongott a szentek közösségén. Reménységüket azonban nem törte le. Tudták, hogy nem hiába ömlik a vér, hogy előttük van az élő vizek forrása, a Krisztus teste, vére. Közös kincsük az elfogottakkal. Ezért és ennek erejében lehet vértanúvá lenni!

A pap végignéz a gyülekezeten. Keres valakit, aki elvinné a szent titkokat a börtönbe, a testvérekhez. Tarzicius már ott is áll mellette, nyújtja kezét. Őt választják.

Keblébe rejtí a Szentséget, elindul. Messzi kerülí a fórumokat, a csödületet. Nem gondol az utca sok csábító érdekességére. Az Urat viszi! És ez most mindennél előbbrevaló. Még pajtásait sem veszi észre. A járása, a szeme ragyogása, szeretettől kipirult arca mind hirdetik, hogy az Isten van nála. Lelkének lángját alig palástolja óvatossága.

Egyszerre kamasz társaság állja útját. Hangos a tér lármájuktól. Még egy kellene közéjük, hogy tel-

jes legyen a játszó kompánia. Tarziciust akarják befogni. Jó, hogy jön. De hiába tartóztatják. Allhatatos szabadkozására föltámad a gyanú: Tán csak nem a keresztények titkait viszi? Látják, hogy erre még szorosabbra fonja mellén a karját. Több sem kell nekik! Elkezdik ráncigálni. Most kezükbe kerül, amiről annyit beszélnek, csúfolódnak városszerte, de amit sohasem láttak: a keresztények misztériuma. Sárba tiporhatják.

De hiába erőlködnek, nem bírják a fiú karjait szétfeszíteni. Honnét veszi ezt az erőt? ... Előkerülnek a botok, a kövek. Csapásaik alatt szédül a kis akolitus. De arra gondol, hogy Urát viszi. Összeroskadva, élettelenül terül el már a földön, de még mindig mellén a keze, az ölelő, féltőn óvó szeretet gesztusával.

Erő már nincs benne. Végigkutatják a suhancok. Hiába kutatják. Eltűnt a titok, amit meg akartak szentségteleníteni. Az Úr, aki a Szentség színében rejtőzött, megtalálta az utat hős hitvallójához: keblébe rejtőzött és így erősítette a harcban.

A hívek hiába várták vissza Tarzicius akolitust. Előrement világitani a többieknek. Róma porában csak a teste maradt. Arra rátaláltak. Fölvették. Kalixtus katakombájában temették el.

AZ UTOLSÓ SZENTMISE

Szent Luciánt letartóztatták, elítélték, végül tömlőcbe taszították, s a tömlőc cserépdarabokkal behintett padlóján feszítették ki hátrakötött kezekkel.

Ilyen állapotban volt Szent Lucián, mikor közeledett a Három Királyok ünnepe, a régi Egyházban egyúttal a Megváltó születésének ünnepe. A keresztények, akik vele együtt sínylődtek a börtönben, égtek a szent vágytól, hogy ezt az ünnepet az Úr Jézus vételével ünnepeljék meg, s új erőt kapjanak közeli, végső csatájukra. Áldozópap csak egy volt közöttük,

Lucián, az is hanyattfekve a földre volt bilincselve. Oltárnak, asztalnak meg nyoma se volt.

Most olyan szentmise következett, amilyent sem előbb, sem azután nem mutattak be, amelyre azonban ma 1600 év visszaemlékezésekor egy szem se marad száraz, egy szív se kemény. Szabad keresztények a tömlőcön keresztül kenyeret és bort adtak be. Fogolytársai Luciánnak mellére gyolcskendőt terítettek, erre helyezték a szentmisében szükséges kenyeret és bort. A megkínzott vértanú melle volt az oltárkö. Elimádkozta a miseimádságokat, majd elmondta az átváltozás szavait. S íme az Úr teste és vére ott pihen a szent vértanú keblén! Az egyik vértanútárs, egy diakonus felkel s megáldoztatja a jelenlevőket. Ez volt Lucián utolsó szentmiséje. Hite és Krisztus-szeretete ott ült a szemében. Tekintete egyébként is ellenállhatatlan erővel hatott mindenkire. A bíró minden kérdésére csak ezt felelte: „Keresztény vagyok!”

A XX. SZÁZAD TARZICIUSA

Mexikóban történt. Bebörtönözték a fiatal családapát, mert hű volt hitéhez. Tudta, hogy meg kell hálnia. Úgy szeretett volna még egyszer megáldozni, hogy utolsó óráiban az Élet kenyerével erősítse lelkét. Gondolkozott, mikép volna ez lehetséges. Kinéz a börtön ablakán. Épp akkor megy arra egyik cselédje. Gyorsan fölírja papírra: „Minden pillanatban eltűnhetek a földről. A szentáldozást kérem. Isten nevében: Vetanzos.” Ledobta a szolgálónak. Ez észrevette, elolvasta, elrejtette és hazasietett.

Másnap a püspök titokban misét mondott a fogoly házában. Aznap végezte 8 éves fiacskája első szentáldozását. Megható jelenet következett. A püspök vett egy szentostyát, selyemkendőbe takarta, kis tarsolyba csúsztatta és a gyermek nyakába akasztotta. Ő vigye el az Úr Jézust édesapjának a börtönbe.

A kisfiú arca örömtől ragyogott. A körülállók mind sírtak. Nagyon könnyen megismétlődhetett Tar-

zicius esete, mikor az Úr Jézust a vértanú-jelölteknek vitte. Könnyes szemmel áldotta meg a püspök a kis Krisztust-hordozót.

A fiúcska bátran haladt a börtön felé. A börtön előtt katonák álltak, csúnya nótákat énekeltek. Egyik megkérdezte a fiút, mit akar. Bevezette egy szobába. Itt alacsonynövésű alak, a börtönigazgató ült karosszékében. Krákoló hangon kérdezte a fiút:

— Mit keresel itt? Ki vagy?

— Kérem, — felelte félénken a gyermek — édesapámnak szeretnék utolsó csókot adni.

— Ki az apád?

— Vetanzos Alagia úr, hangzott a felelet.

— Ah, ah, a madárka itt a börtönben, morogta gúnyosan nevetve az apró ember. Menj csak, láthatod őt. De a Sátánra mondom, örülj, hogy jókedvedben találsz, mert különben... Jöjj ide, gyerek, adok valamit, hogy betegség ne ragadjon rád. Minden eshetőségre jó lesz. Erre tetőtől-talpig végigtapogatta a gyermeket. Ez egész testében remegett, mert félt, hogy megtalálja és megszentsegteleníti a Legszentebbet. Az őrangyal vezethette a szörnyeteg kezét, mert nem vette észre a kis kiemelkedést a gyermek keblén. A fiúcska éles szúrást érez kézcsuklóján és elkiáltja magát.

— Csak bátran, gyerek, — nevet az igazgató — látni akartam csupán, van-e bátorságod. Most menj, látogasd meg a papádat.

Vetanzos úr nagyon csodálkozott, amint fiúcskája belépett. Karjába szorította.

— Gyorsan papám, gyorsan!

Apja elkezdte a bánat fölindítását. Meghatva imádkozott. Kisfia kezéből veszi magához az Urat. Csak azután vette észre, milyen piros a gyermek arca, csak úgy reszket a láztól. Még sietve el tudta beszélni a kicsi, mit tett vele az igazgató. Majd megakadt a hangja. Ragyogó szeme kialudt, édesapja karjába omlott és kiadta tiszta, fehér lelkét.

A szúrás helye az erősen megdagadt kézcsuklón

elárulta mi történt: Az igazgató erős méreginjekciót adott a gyermeknek. Ez rövidesen kioltotta életét.

FOGOLY FŐPAP MISÉJE

1933 januárjában a rigai szeminaristákat a hősiesség és áldozat szelleme csapta meg. Ellátogatott hozzájuk Sloskau püspök, aki igen sokáig volt a hírhedt kommunista deportáltak táborában. Egyet és mást elmondott élményeiből.

Nagy ügyel-bajjal, megfelelő szerszámok nélkül vasat készített magának, amivel ostyát süthetett. Teljesen titokban és életveszély között süttött néhány ostyát. Így tehát sikerült neki, néhanapján a legszentebb Áldozatot bemutatni. Természetesen igen ritkán és nagy veszélyek árán. Bort nagyon nehezen szerezhették. De néha azt is kapott.

A Szentatya megengedte neki, hogy miseruha, oltárterítő nélkül, gyertyák és kehely nélkül misézessen. Misézett is: sötét sarokban, közönséges asztalon. Ministránsok voltak az angyalok.

A Szentatya azt mondta, „képzelmem magam valami nagy székesegyházba”. A kelyhet likőrös üveg pótolta. Ezt még Rigából vitte magával és őrizte meg.

Milyen mise lehetett az, a jégahal országában az üldözött Krisztus üldözött, halálragyötört főpásztora kezében. Milyen lelkülettel mondhatta ki Sloskau püspök az átváltoztatás szavait...!

SZENTMISE

A vasárnapi szentmise hallgatása közben lepték meg őket a pogány poroszlók és bilincsbe verve Karthágóba vitték. A Dioklecián-féle keresztényüldözés napjaiban történt.

— Összegyűjtötted, — harsogta Anulinus prokonzul Saturninus pap kihallgatásakor — összegyűjtötted az embereket a császár parancsa ellenére istentiszteletre?

— Igen! — felelte a pap. — Nyugodtan megtartottuk istentiszteletünket.

— Miért?

— Mert a vasárnapi istentiszteletet nem szabad elmulasztani. Így tanítja a törvény, ezt parancsolja nekünk.

Ezek után a paphoz illő szavak után azonnal kánpadra húzták. Így imádkozott: „Krisztus, Hozzád könyörgök, könyörülj rajtam! Isten Fia, jöjj segítségemre!”

Még meg sem halt, mikor már előjött Emeritus lektor és nyíltan megvallotta: „Mindenben én vagyok a bűnös. Az én házamban volt a gyülekezet.”

— Miért engedted meg nekik? — kérdezte a bíró?

— Mert testvéreim és mert nem tarthattam vissza őket ettől.

— Vissza kellett volna tartanod őket!

— Nem, felelte bátran a hitvalló, nem tehettem, mert vasárnapi szentmise nélkül nem volnának keresztények.

Buzgón könyörgött az Istenhez. Szilárdan kiállotta a próbát a kánpadon. „Könyörgök Hozzád, Krisztus. Hálát adok Neked, Uram, Krisztus Jézus. Adj erőt a kitartásra. Szabadíts meg, Krisztus! Nevedben szenvedek! Rövid ideig szenvedek, de szívesen tűröm. Uram Jézus Krisztus, ne hagyd szegényben engem.”

Igy és hasonlóképen imádkoztak a többiek is mind. Lehetek ötvenen.

„Keresztények vagyunk, — bizonygatták ismételten. — Isten szent törvényét vérünk árán is meg kell tartanunk.”

A győzhetetlen, titokzatos erő, a vasárnapi szentmise ereje védte testüket-lelküket. Ez eszközölte, hogy Isten törvényéhez hűen ragaszkodjanak.

Utolsónak jött a kis Hiláriánus. Őt sem tudták a helyes útról letéríteni semmiféle hízélgéssel, sem fenyegetéssel.

— Keresztény vagyok! — vallotta be nyíltan. Saját elhatározásomból és akaratomból vettem részt atyámmal és testvéreimmel a vasárnapi szentmisén.

A prokonzul azzal fenyegette meg, hogy fülét és orrát levágatja. Hiába minden! „Tedd, amit akarsz” felelte nyugodtan az ifjú.

Mikor végre a prokonzul a börtönbe küldte, tudta, hogy vértanúhalál vár rá. Ugyanazt mondta ennél az „elbocsátásnál”, amit a nép mond a szentmise végén a pap „Ite missa est”-jére: „Deo gratias!”

NEM VÉRTANÚ TARZICIUS

Alsó Kalifornia olyan nagy, mint fél Olaszország. Ezen a roppant területen nincs egyetlen katolikus pap sem, mert a mexikói főnnhatóság gyászos „törvényei” már éreztetik hatásukat. Tijuana városban még nyitva áll a templom, mert a volt köztársasági elnök felesége építtette.

A hívek szerették volna, hogy legalább nagycsütörtökön köztük legyen az Eucharisztia. Mit tegyenek? Az ártatlan kis Valdes Josét fehérbe öltöztetve kocsira ültették és a közeli határon át az Egyesült Államokba küldték az Oltáriszentségért. A templomban óriási tömeg várta vissza a kis Krisztust-hordozót. Hamarosan megjött. A tömeg utat nyit. Szemlesütve, lassan halad az oltárhoz s leteszi a hívek kincsét. Kisgyermekes tömjénezése közben eléneklik a „Pangue lingua” himnuszot. Egész nap szentségimádás. Külön a gyermekek, férfiak, nők. Egy tanító beszédet olvas föl az Eucharisziáról. Végre estefelé új tömjénezés között a „Tantum ergo” dallamától kísérvé lép az oltárhoz a kis Valdes José. Amint hozta, úgy vissza is viszi Krisztust a határon túlra. Oda, ahol durva kezek még nem oltották ki az örökmécses lángját.

A SIENAI CSODA

Az 1730 augusztus 15-re virradó éjjel a sienai minorita templomból elrabolták többek között az ezüst kelyhet, amelyben 348 átváltoztatott kis ostya volt előkészítve a másnapi tömegáldozásra, mert Nagyasszony napja Siena városának egyúttal búcsúnapja is. Mikor a pap másnap reggel meg akarta áldoztatni a híveket, az oltárszekrény zárját feltörve találta, s a kehely a szentostyákkal együtt eltűnt. Futótűzként járta be a várost a szörnyű hír. Azonnal beszüntettek minden nyilvános szórakozást és az egyházi és világi hatóságok mindent megtettek, hogy a szentostyákat megtalálják.

Augusztus 17-én kora reggel az a klerikus, akinek az alamizsnagyűjtés volt a dolga, a S. Maria ad Provenzano templomban észrevette, hogy az egyik pillérbe beépített persely nyílásából valami fehér látszik ki. Rögtön hívta a sekrestyéből a papot. Ez azonnal látta, hogy a fehér valami csak ostya lehet. Gyertyát gyújtott, mert alapos volt a feltevése, hogy itt a keresett szentostyák kerülnek elő. Aztán odahívta az érseket és a templom plébánosát. Felnyitották a perselyt és nagyszámú kis ostyát találtak benne, részben belekeveredve a pénzdarabok közé, részben a pókhálókban fennakadva. Megolvasták a kis ostyákat és elhívták azt a papot, aki az elrablott ostyákat átváltoztatta. Ez kijelentette, hogy az itt talált ostyák kétségkívül azok, amelyeket ő átváltoztatott.

Augusztus 18-án ünnepélyesen átvitték a megelt kincset a minorita templomba és ez a sienai pap-ságnak és népnek olyan örömet okozott, amelyet a város még nem látott.

A rablás, a megtalálás és a rendkívüli ünnepség híre csakhamar áthaladt a város határain és a környéken. A hívek seregei jöttek távoli községekből búcsújárással Sienába, hogy hódoljanak az Oltáriszentség előtt. A minorita atyák lehetőség szerint ki akarták elégtíteni a tömegek ájtatosságát, de rövide-

sen belátták, hogy azt csak úgy tehetik meg, ha a megtalált szentostyákat tovább tartják meg, mint ahogy az egyházi előírások szerint szabad. Mint-hogy pedig ezek a szentostyák láthatóan épségben maradtak, azt hitték, hogy magasabb szempontokból mellőzhetik ezúttal a liturgikus rendszabályokat. Így történt aztán, hogy a 348 átváltoztatott szentostyából ma, kétszáz év múltán is 228 még mindig megvan; mégpedig — s ez a feltűnő — teljesen épen, eredeti friss állapotban, minden látható elváltozás nélkül, mint azt a hivatalos vizsgálatok bizonyítják.

MIGUEL ORTEGA

Miguel tarkójára vágott kalappal füttyörészve haladt az utcán. Külsőleg cél nélkül sétáló suhancnak látszott, de bensejében imádságos összeszedettség uralkodott. Hogyne, hiszen a keblén hordozta az Úr Jézus szent Testét és most is a börtön felé iparkodott. A börtönbelépés jogcíme: nagybátyja meglátogatása; a valóságban pedig az Oltáriszentséget akarta becsempészni, hogy utolsó vigasztalásuk legyen azoknak, akiket Krisztusért küldenek a halálba a vörösök.

Már a börtön sarkához ért. Hirtelen vörös őr teszi a vállára a kezét.

— Te fickó, mit keresel te mindennap itt? Jer csak velem az őrszobára!

Miguel megdöbbszent. Talán csak nem ismerték fel, vagy nem árulta el valaki? Nem a saját életét féltette, hanem az Oltáriszentségért aggódott, amit arany szelencében kabátja belső zsebében hordott. Először menekülésre gondolt, de a vörös őr szorosan fogta a kabátját és már tuszkolta is az őrszobába.

Bent az őrszobában sötétes volt. Miguel egy asztal elé lódították. Az asztal mögött vörös altiszt ült. Káplár volt.

— No lurkó, megfoglunk? Mit keresel te itt mindennap?

Miguel kissé megnyugodott. Ebből a kérdésből kiolvasta, hogy mégsem tudják, mi járatban jön ide. Valószínűleg csak az tűnt fel nekik, hogy már harmadik napja látogatja meg a börtönt. Már-már reménykedett, hogy simán megússza a dolgot, amikor a káplár felkiáltott:

— Megismertelek betyár! Te voltál az, aki belém csimpaszkodtál San Sebastianban, amikor azt a bitang csuhást akartam elfogni. Te miattad siklott ki a kezemből.

Miguel elsápadt. Ő is megismerte a káplárt. Arcán ott volt az a csúnya, bicskázásból származó nyom, amely elégtelenítette arcát és amely már akkor is feltűnt neki, amikor San Sebastianban a vörös katonák élén berontott a nevelőintézetbe. A páterek már mind elmenekültek, csak Don Ramiro, a rektor maradt még hátra. Ott állott már a hátsó ajtónál civilruhában, amikor a káplár feltűnt a folyosón. Ekkor állott elébe Miguel valami kérdéssel. A pillanatnyi feltartóztatás elég volt a páternek, hogy menekülhessen és kívülről rázárhassa az ajtót. Akkoriban Miguel ártatlanságot színlelt és sikerült neki megtévesztenie a vörösöket. A káplár hiába bizonykodott, hogy ez a kölyök volt az oka a rektor elmenekülésének, az őrmester más véleményen volt és nem engedte, hogy Miguelnek baja történjék.

Nem vesztette el most sem lélekjelenlétét, hanem meglepetést színelve kérdezősködni kezdett a káplártól.

— Miről beszél uram? Valóságos regény, amit mond.

Ekkor segítségére jött az egyik katona, aki jól végignézte Miguelét és kimondta a véleményét: valószínűleg tévedsz, elvtárs. Az a fattyú, akire gondolsz, sokkal fiatalabb volt, mint ez.

A káplárt azonban nem lehetett becsapni.

— Nem úgy van az, — bizonykodott — határozottan ismerem a kölyköt. Azután meg napok óta figyelemmel tartom, ide jár be a börtönbe. Valószínű-

leg valamelyik csuhásnak lesz a küldönce. Majd megmotozzuk és aztán őt is bezárjuk.

Miguel megijedt. Ha a megmotozás következik, megtalálják az arany szelencét és megbecstelenítik az Úr Jézus szent Testét. Nem az életét féltette, hanem ettől a szörnyűségtől rettegett. Mit tegyen? Ő maga szívesen vette volna a vértanúságot, de az Oltáriszentség miatt menekülnie kell!

Pillantása az őrszoba ajtaján keresztül a térre esett. Szürke magánautó állott ott, szép, modern kocsi. Megfigyelte, hogy a gazdája otthagya az autó kulcsát. Ha elérné ezt az autót, meg lenne mentve az Oltáriszentség a megbecstelenítéstől.

Agya lázasan dolgozott. Egy pillanat alatt kész volt tervével. Leejtette sapkáját, amelyet a kezében tartott a háta megett. Így azután meg kellett fordulnia, hogy felvehesse. A vörös katonák gyanútlanul nézték a természetes mozdulatát, de Miguel nem egyenesedett fel egészen, hanem mint a nyúl ugrott neki az ajtónak. Egy pillanat alatt kinn volt és ahogy csak bírta, rohant az autó felé. Néhány másodpercre a megdöbbenéstől mozdulatlanul állottak a vörös katonák. De már a következő pillanatban észbekapott a káplár és revolverével a menekülő után lőtt. Nem talált. Két vörös őr társa szintén fegyvert ragadott és utána lőtt, de ők sem találtak.

Miguel villámgyorsan ott termett az autónál, felszakította annak ajtaját és beült a kormány mellé. Begyújtott, megnyomta a gázpedált, de az autó nem indult. Még egyszer és harmadszor is nekifogott és most már engedelmeskedett kezének az autót. Hatalmas ugrással rohant előre és aztán a legnagyobb gyorsasággal eltűnt a mellékutcában.

Miguel a harmadik utcában már lelassította az autót. Úgy ment, mint a többi rendes polgári jármű. Azután bekanyarodott egy parkba. Megállott a sok autó között, ott, ahol annyian voltak, hogy fel sem tűnt. Kiugrott belőle. Becsapta az ajtót és a kulcsot lehúzta. Aztán körülnézett, mint aki vár valakit és

nekiindult a legközelebbi útnak. Onnan mellékösvényre tért le, majd pedig bemászott a fák és bokrok közé. Vagy 10 perc múlva teljesen átalakulva jött ki. Nem volt más rajta, mint nadrág és rongyos ing. Még a nadrágját is elszakította három-négy helyen. Többi ruhadarabját otthagyta a bokrok között. Két kezével összekócolta haját és sárral bemocskolta nadrágját. A néhány perccel előbb még csinos fiatalember olyan volt, mint valami mindenre kész csavargó.

Azután megindult és hosszú kóborlás után visszatért Don Ramirohoz.

— Atyám, egy ideig lappangnunk kell mindkettőnknek. Felismertek és félek, hogy a pátert is megtalálják majd rajtam keresztül. Most megmenekültem és megmentettem a megbecstelenítéstől az Úr Jézust.

Mélységes tisztelettel húzta ki kebléből a kis arany szelencét és térdenállva adta át a páternek.

Don Ramironak könnyek szöktek a szemébe. Azokra a szerencsétlenekre gondolt, akiknek talán utolsó vigaszuk lett volna az Oltáriszentség, de a vörösök embertelen gonoszsága még a keresztény halált is elrabolta tőlük.

FARKASKARMOK KÖZÖTT

Carlet városkába bevonultak a vörös csapatok. A templomban ütötték fel sátorfájukat. Bevitték magukkal katonabandájukat is. Előbb nekiestek a padoknak és összetörték azokat. Roncsaikat kihajigálták a templom előtti térre. Aztán a közeli kocsmából egymásután gurították át a hordókat. A vörösökkel több mint kétszáz milíciabeli nő is jött. A katonabandát felállították az oltárra, a trombitások pedig a szobrok helyére állottak fel. Megkezdődött a tivornya. Folyt a bor, kurjongattak, táncoltak.

Ami ezután következett, ritkítja párját a világtörténelemben. Az egyik vörös katonának eszébe jutott az Oltáriszentség. A tabernákulum kulcsát nem talál-

ták. Bajonettel feszítették fel annak ajtaját. Kivették a cibóriumot és a szentostyákat szétszötták. Az asszonyok és leányok gombostűkkel a táncolók mellére és kalapja mellé szúrták a szentostyákat. A tánc közben lehullottak, rá se hederítettek, porba tiporták.

Majd még szörnyűbbre vetemedtek. A szentségmutatóban lévő nagy ostyát felszegezték a templom falára és azután két-három lépésnyi távolságból célba köpködtek rá.

„ÍME A SZENTOSTYA!”

Amerikai mondja el az Osservatore Romano-ban: Egy püspök rejtekhelyére vezettek. (Mexikóban vagyunk!) Szegény paraszt öltözetében találtam. A fejére jutalmat tűztek ki. Egy napon parasztnak öltözve, másnap mint indián keresi fel nyáját és eleget tesz főpapi kötelességeinek. Nem engedi, hogy lakására jöjjenek, hogy rejteke miatt kínvallatásoknak ne tegye ki őket. Így ő látogat el híveihez. Testőrei az indiánok, akik inkább meghalának, mint hogy elárulnák. Engem is ők vezettek el hozzá, elhagyott, nyomorúságos földalatti kunyhójába. Feszületnek, szentképeknek nyoma sem volt.

Szegényes öreg ember lépett a szobába félénk mozdulatokkal. Szolgának tartottam és így ülve maradtam. Amint azonban elővette és ujjaára húzta püspöki gyűrűjét, felugrottam és térdreborulva csókoltam meg azt. Közben a püspök megáldott. Szomorúan mosolygott és így szólt: „Fiam, te nem gondoltad, hogy ilyen körülmények között látsz egy püspököt.” Hirtelen lelki szemeim előtt láttam az egész mexikói vallásüldözés borzalmait és úgy éreztem magam, mintha ostorcsapások értek volna. Az előtt az érsek előtt térdeltem, akinek a fejére magas vérdíjat tűztek ki. És én, aki nem az ő hitében születtem és arra érett koromban tértem át, az idegenlégióban szembenéztem az élet nehézségeivel, kegyetlenségei-

vel, egyidőben még Isten létezését is tagadtam, úgy éreztem, mindjárt sírva fakadok.

Az érsek beláthatott lelkembe, mert kedvesen így szólt hozzám: „Ha majd elhagyod Mexikót, mondd meg a világnak, hogyan élnek a püspökök Mexikóban. Ez a nyomorúságos hely az én katedrálisom, oltáromat, miseruháimat el kell rejtennem. Ime a szentostya!” — mondotta rövid szünet után és megmutatta nekem az Úr szent Testét. A betlehemi istállóra és a katakombákra gondoltam.

A miséket a hegyek között elhagyott helyeken mondják. Ide jönnek a katolikus iskolák is.

A KIS „SZERPAP”

Déltirolban fekszik Torcegno falu. Kitört a háború. Éjjel elfogták a falu két papját. Másnap a híveknek felsőbb parancsra el kellett távozniuk. De a templomban nem hagyhatják itt a jelenlevő Úr Jézust! Mit csináljanak? Nincs pap!

Mentő gondolatuk támadt. Kora reggel, napfelkeltekor az egész falu ott térdel a templomban. Az oltáron égnek a gyertyák. A sekrestyéből hófehérruhás fiúcska jön elő. Komolyan lép fel az oltárhoz, kinyitja az oltárszekrényt, kiveszi az áldoztatókelyhet, míg a nép hangosan mondja a Confiteort.

A gyermek az áldoztatórácshoz megy. Ártatlan kis kezében ragyog az aranykehely és gyöngéd kis ujjak osztják a híveknek a Krisztus Testét, míg csak a kehely ki nem ürül. A kis szerepap kitisztítja a kelyhet: szent ténykedése befejeződött. Komolyan, összekulcsolt kézzel lép le az oltártól. A tisztelet és szép cselekedetének gondolata még pirosabbra festi arcát. Magasztos hivatást töltött be. Elrejtette az üdvözítőt szerető szívekbe. XV. Benedek pápa megdicsérte és atyai áldását küldte neki.

ELSŐÁLDOZÁS ÉJFÉLKOR

1874 június 28-án éjjel Heiligenbergben kis csoportok igyekeznek a vár felé.

A várnak minden kapuja szorgosan zárva van. Egyetlen ajtón lehet bemenni. Őrség vigyáz erre is. Az ablakokat sűrű zöld függöny fedi. Lehetetlen belátni. Még a világosság sem szűrődik ki.

A városból vagy húsz kisgyermek jött fel apjával, anyjával, közönséges, hétköznapi ruhában. Benn a várban fehér ünnepelőbe öltöztetik a kicsiket, gyertyát adnak kezükbe, mert először akarnak az Úr Jézus asztalához járulni. A kultúrharc idejében történt. Templomukat elvették, de Tannenberg gróf felajánlotta várkápolnáját erre a szép ünnepre. Az ő lánya is most esküszik.

Ziegler káplán mondja a szentmisét. Evangélium után megesküszik az ifjú pár. A szentmise folyik tovább. Már az Agnus Dei-nél tart a pap. Hirtelen szolga jön és valamit súg a grófnak: négy csendőr jön a város felől.

— Tartóztassátok őket, amíg a szentmisének vége nem lesz — feleli a gróf. Odamegy a káplánhoz és fülébe súgja: Siessen! A káplán már éppen a kicsiket áldoztatja. Utána gyorsan befejezi a szentmisét és a gróf idősebb lánya kikíséri a titkos kis ajtón. Neki menekülnie kell. Rá még szüksége lesz a kis nyájnak.

Mikor a káplán már biztonságban volt, kinyitatta a gróf a várkaput. Udvariasan fogadta a csendőröket. Elmondott nekik őszintén mindent.

— Ki tartotta az istentiszteletet? — kérdezték.

— A káplán.

— Hol van a káplán?

— Már nincs a várban!

— Utánezünk! Az egész várat átkutatjuk!

A gróf önérzetesen kérdezte: Éjfélkor akarják önök Tannenberg házát átkutatni? Éjnek idején akarnak bemenni lányom szobájába?

— Bocsánatot kérünk, gróf úr, meg kell tennünk. Különben elvesztjük állásunkat.

— Szerencsétlen emberek — mondta sajnálkozva a gróf. Azután intett szolgájának:

— Vezesd végig az urakat a várban...

Közben a kis elsőáldozók örömmel fogyasztották az ünnepi reggelit.

AZ EUCHARISZTIA KIS ÁLDOZATA

1932 július 15-én, hétfői napon Morafeno városkában töltöttem az éjszakát. Hirtelen nagy zajra ébredtem. Sikítást, kiabálást hallottam. Kinéztem az ablakon, hogy megtudjam a láрма okát. Láttam, mint menekülnék a férfiak, nők kétségbeesett futással. Nagy ijedtségükben még gyermekeikről is megfeledkeztek.

Mi történhetett?

A távolban, a magas fűben vésztojósó fényeket láttam imbolyogni. Egyszerre tisztában voltam a helyzettel. Itt az ellenség! Sötét alakok kúsztak lassan előre a harmatos fűben. El-eltűntek egy pillanatra, hogy aztán közelebb ismét felbukkanjanak. Hasonlók voltak a zsákmányra leső ragadozókhoz. Egyre közeledtek...

Henrik atya a 13 kilométernyire fekvő Soanirába ment beteghez. A templomban pedig ott áll az áldoztató kehely a szentostyákkal, melyeket éppen tegnap változtatott át a jó páter.

A házak üresek, amerre csak nézek. Sehöl egy lélek. Ellentállás nélkül foglalhatja el az ellenség a várost s megkezdí romboló munkáját.

A kis templom fából épült. Bizonyára az is áldozatul esik a rablók vad dühének. Az Úr Jézus szent Testét pedig szentségtörő kezek gyalázzák meg, vagy lábbal tiporják a szentségházzal együtt.

Szerencsére a sekrestyés még idejében észbekap. Megáll az erdőszélen és így szól a fejét vesztett tömeghez:

— Emberek! Mi kétségbeesetten menekülünk, de gondolt-e valaki is a mi Istenünkre, kit magára hagytunk a templomban az ellenség kényére, kedvére? Az atya csak este jön haza... Addigra itt kő kövön nem marad. Mentsük meg az Oltáriszentséget!

Az emberek összenéznek, de senki sem mozdul, és jönnek a kifogások:

— Dagadt lábammal nem tudok járni, menjen valaki más helyettem! — így az egyik.

— Mi lesz gyermekeimmel, ha megölnek a rablók? — mondja a másik.

Hímeznek-hámoznak, de senki sem vállalkozik az Úr Jézus Testének megmentésére.

Lita, a tízéves kislány ott kuporog édesanyja szoknyája mögött. Megszeppenve és feszült figyelemmel hallgatja a felnőttek beszédjét. Majd hirtelen elhatározással előáll:

— Én megmentem a jó Jézust.

— Kicsi vagy te még ahhoz, gyermekem — mondja a sekrestyés.

— Hiszen ez a jó, legalább nem törődik velem az ellenség — feleli a gyermek s választ sem várva nekiiramodik.

Mikor a templomhoz ér, gyorsan beszalad a kapun, odafut az oltárhoz és a kis kulccsal ki akarja nyitni a szentségház ajtaját. A zár azonban nem enged, az ajtó zárva marad. A gyermek türelmesen tovább feszegeti az ajtót, véresre tördeli kis kezét a makacs záron. Mindhiába. Fáradtan ül le az oltár lépcsőjére és keserves könnyeket hullat Jézusáért.

— Ó édes Jézusom, miért nem akarsz nekem ajtót nyitni?

„Zörgessetek és megnyitnak nektek.” Erre tanította őt Jézusa. Ezzel biztatja magát, miközben az oltár elé vonszolja a páter ládáját, amelyben — szekrény híján — a templomi felszereléseket tartja. Így magasabbról könnyebben megy a dolog. Ismét megforgatja a kulcsot a zárbán... egyszer, kétszer... az ajtó kitárul.

A gyerek megtörli kis kezét, mielőtt hozzányúlna az áldoztató kehelyhez. Hiszen a pap is így csinálja. Aztán imádja az Úr Jézust.

Ütött már az önfeláldozás órája.

Az ellenség lépcsőről-lépcsőre figyelte a gyermeket. Látták, hogy befutott a templomba és a fából ácsolt falak repedésein át lesik minden mozdulatát. Imádkozik!

Ez a látvány meglágyítja kemény szívüket. Már-már engednek is szívük sugallatának s nem kívánják az ártatlan vérét. Akkor azonban megjelenik köztük vezérük és felhangzik a parancs:

— Halál reá, gyujtsátok fel a templomot!

A faépítmény hamar tüzet fog. A száraz banánfa-levelekből összetákolt tetőzet jó táplálékot ad a lángoknak. Egyre sűrűbb füstfelhő tör elő a templom belsejéből. Azt hihetné az ember, hogy a kis Lita tömjénfüsttel kedveskedik Jézusának.

De nem. Mikor már egyre közelebbről hallja az izzó fa recsegését, remegő kis kezével keblébe rejti Istenét. Az ő édes Jézusa nem lesz a lángok martaléka!

Ide-oda futkos az égő templomban. A gonosz rablók eltorlaszolták az ajtót. Arra nem menekülhet. Kimerülten botorkált tovább a fojtó füstben. Megbotlik... ruhája tüzet fog... és a kis Lita összeesik.

A gonosztevők elégedetten távoznak.

Mikor az atya este hazatér, füstölgő romhalmaz áll a templom helyén. Megtalálja a kis Lita holttestét is. A gyermek-vértanú megszenesedett kezében pedig ott találja az áldoztató kelyhet... sértetlenül.

Az édes Jézus mégis megmenekült!

BILINCSEKBEN JÉZUSÉRT

Esteban spanyol jezsuita atya 1931 decemberében Nganhoeiban, a wuhui vikáriátus területén kommunisták fogságába esett. Kiangsi egyik falujában, Kan-ton-pesenben börtönözték be.

Idegeneket nem engedtek hozzá, csak egy férfinak sikerült hozzá bejutni, akit általában „a süket” néven ismernek, s akit a kommunisták is megtűrnék. Ez az ember többször beszélt már a fogoly hithirdetővel. Így 1933 március 27-én. Átadta neki a missziók küldeményét: egy csomó levelet, kondenzált tejet, cukrot s a legdrágábbat, amit adhatott — a szentségi Jézust. Megismétlődött Szent Tarzicius kortársainak története. Három napig rejtegette köpenye ráncaiban a legméltóságosabb Oltáriszentséget, míg bejuthatott az atyához, s odaadhatta neki féltve őrzött kincsét.

MODERN TARZICIUS

Az Osservatore Romano közli a következő Spanyolországból érkezett hírt: Amikor Reinosát a vörösök elfoglalták, borzalmas vallási üldözés tört ki. A város plébánosát barbár módon legyilkolták s egy másik, Don José Aja nevű papot fogságba vetettek. Ez utóbbi később ugyan szabadlábra került, de állandó felügyelet alatt maradt és híveivel nem érintkezhetett. A templomot kifosztották és megszenteltségtelenítették s a kultusz számára bezárták. A híveket, akik a szentségekkel élni akartak, üldözték vagy sokszor halálra ítélték minden különösebb tárgyalás nélkül. Az említett pap egyik fivérét is hitéért halálra ítélték és népes családjának nem volt más mentsége, mint pap nagybácsijuk gondoskodását igénybe venni. Ebben az időben történt, hogy Don José értesült arról, milyen sokan szeretnék hívei közül az Oltáriszentséget magukhoz venni. A papnak egy mentő ötlete támadt. Bátyja gyermekei közül kiválasztotta a 11 éves kis Jóskát és megbízta azzal, hogy vigye az Oltáriszentséget mindazokhoz, akik áldozni akarnak. A gyermek szinte megrendült a pap kívánságára, de nem mintha a vörösöktől félt volna, hanem mert nem tartotta magát méltónak, hogy az Oltáriszentség kiszolgálója legyen. A pap azonban megmagyarázta, hogy ebben semmi egyetlen nincsen, sőt Istennek tetsző

dolgot cselekszik. A gyermek erre vállalta a fenséges hivatást. A pap szobájában misézett, aztán nyakába akasztotta a kis Jóskának azt a szelencét, melyben a partikulák voltak s a kis Jóska bejárta a város összes utcáit, ahol pedig az árgusszemű vörös őrség tanýázott. A feladata természetesen nem volt könnyű. Arról volt szó, hogy minél hamarább eljusson a betegek és haldoklók ágyához, akik már lázas türelmetlenséggel várták érkezését. A fenyegető veszedelmek ellenére is a kisfiú nagyszerűen teljesítette misszióját. Minden alkalommal, mikor egy betegágyhoz lépett, egy asztalra letette nagy áhítattal és tisztelettel az ezüst szelencét, egyideig imádkozott s aztán kiosztotta a szentáldozást. Ez a kis modern Tarzicius a vörös terror alatt ilymódon 1500 szentáldozást osztott ki. Amikor Reinosa a vörös megszállástól megszabadult, az életben maradt betegek szinte körmenetben keresték fel a 11 éves kis árvát s megható módon hódoltak a gyermek keresztény heroizmusának.

Az Osservatore Romano a könnyekig megható történethez még annyit fűz hozzá, hogy hasonló esetek a legújabb időkben is előfordulnak. Így például Franciaországban egy áradás alkalmával, amikor az árvíz egy falu templomába is már behatolt, egy kisfiú mentette meg a tabernákulumból az Oltáriszentséget, felemelt jobbkezeiben tartva gázolt ki a vízből. Alig jutott szárazra, az izgalomtól és a jeges víztől betegen esett össze s csak annyi idő volt még, hogy megáldoztassák — ez volt az ő első szentáldozása — és angyali módon meg is halt pár perc múlva.

„LOS TECHNICOS!”

P. Pro, a mexikói mártírapostol igen sokszor misézett titokban, miközben a rendőrök keresték. Önmaga így ír le egy esetet:

„Egyszer a szentáldozást akartam kiosztani egy házban, ahol az Oltáriszentséget rejtegették. Reggel hat óra volt. Hirtelen berohan a szolgáló ezzel az ijedt kiáltással: „Los technicos!” (Így neveztük ma-

gunk közt a rendőröket.) Mindenki elsápadt, zavar az egész vonalon. Figyelmeztettem mindenkit: „Csak maradjunk szépen nyugodtan! Tüntessétek el az áldoztató kendőt, oszlojak szét a szobákba és ne csapjak túl nagy lármát.”

Stricisapka volt aznap a fejemen. Öltözetem világosszürke utcai ruha volt. Kicsit kopottas, itt-ott fakó. E mellett cigarettára is gyújtottam és hatalmasan pőfékeltem. Az Eucharishtiában élő Jézust keblembe rejtettem. Így vártam a benyomulókat.

— Itt titokban meg nem engedett kultusz folyik! — ordították felém. Én pedig erre így feleltem:

— Ugyan ne beszéljenek ilyen badarságokat!

— De mégis, uram, itt nyilvános istentisztelet volt.

— Uraságtok ne találjanak fel nekem ilyen kacsát!

— Papot láttunk ide bejönni.

— Mit nem mondanak, bohó gyermekek! Fogadjunk egy félpohár lélekmelegítőbe, hogy itt nincs pap.

— Nekünk megbízatásunk van, hogy itt házkutatást tartsunk. Jöjjön maga is velünk.

— Még csak az hiányzik, hogy önökkel itt körben járjak. Melyik buta kölyök adta ki ezt a parancsot? Mutassák csak az aláírást. De nekem ugyan mindegy... hogyha sétát akarnak tenni itt a házban, ám tessék... És ha nyilvános istentiszteletnek nyomára bukkannak, értesítsenek, hogy végre én is hallgathassak misét.

A rendőrök azonnal megkezdtek a házkutatást. Nagyobb feltűnés elkerülése végett velük mentem és jeleztem, hogy mi rejlik az ajtók mögött. Mivel azonban jómagam is első ízben voltam e házban, legtöbbször melléfogtam... Mikor azt mondtam: „Ez itt a hálósoba”, ajtónyíláskor hivatal tárult elénk. Mikor a konyhát jószoltam, egészen más helyiségbe jutottunk.

Papot természetesen nem találtak. A ravasz fogdomegeknek be kellett érniük azzal, hogy a ház előtt

figyelőt hagytak. A következő szavakkal búcsúztam el tőlük:

— Ha nem lenne találkám, szívesen önökkel maradnék, míg elfogják azt a szemtelen papot, aki ilyen dicséretreméltó rendőrség éberségét ki akarja játszani.

Más alkalommal útban voltam az egyik városnegyed felé, ahol szentmisét akartam bemutatni. Pontosan a ház előtt, amelyben ennek meg kellett történnie, két zsandár állt és szemmel tartotta a kaput.

Ez nem gyerekjáték, gondoltam magamban. Bemenni? Veszélyes. De visszafordulni? . . . Nem! Gyáva kutya nem leszek! . . . A rám várakozó híveket cserben hagyjam? Ezt a szégyent nem tudnám elviselni.

Minden erőmet összeszedtem tehát és hidegvérrel a két zsandár elé léptem. Fontoskodó arccal feljegyeztem noteszembe a házszaót, majd kissé kitértam a kabátomat, mintha a titkosrendőrség ismertetőjelét akarnám mutatni és megváltoztatott hangon a következő szavakat mondtam:

— Zsákban van a macska!

Katonásan köszöntek és átengedtek. Meg voltak győződve, hogy a titkosrendőrség kirendeltjét látják maguk előtt. Nyilvánvalóan meglepettette őket a kabátkihajtás.

Sietve mentem fel a ház lépcsőin és közbenormoltam magamban: „Most mindenesetre zsákban van a macska.”

A szentmisét most természetesen nem mondtam el. A szegény hívek arcát krétafehérre festette a félelem, amikor meglátták, hogy jövök és egy ruhaakasztó mögé akartak rejteni. Hiába mondtam nekik: „Sehol sem lehetünk nagyobb biztonságban, hiszen maguk a zsandárok örködnek fölöttünk”, meggyőzni nem tudtam őket. Kértek, hogy a tetőn át meneküljek, én azonban csak a misefelszerelést zártam el és ugyanazon az úton, amelyen jöttem, távoztam, miközben a zsandárok két pompás tisztelgésében volt részem.

ENGEDJÉTEK HOZZÁM . . .

Engedjétek hozzám a kisdedeket! Így mondta ezt az Úr Jézus, mikor kifáradva az apostoli munkában pihenni tért és az apostolok nem akarták hozzá engedni a gyermekeket. Jézus ugyanaz ma, tegnap és mindörökké. Szavai örökéletű igék. Maga mondta: „Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.” (Máté 7.)

Ma is hangzik tehát Jézus szava és hangzani fog a világ végéig: „Engedjétek hozzám a kisdedeket!”

A modern pogányság hallatlan pedagógiával, zseniális taktikával a gyermekeket kaparintja meg. Ezt teszik Oroszországban, de ezt teszik Németországban is. Ezekkel szemben Krisztus Urunk kétezer év óta hangoztatja: „Engedjétek hozzám a kisdedeket!” S még manapság is féltik az Oltáriszentséget a „tiszteletlenségtől”; hátha nem érti meg a gyermek, mi az Oltáriszentség! És a katakombákban megértették a csecsemők, akiknek a vértanúhalál előtt a szent vérből ajkukra csöppentettek? Ne féltsük az Úr Jézust!

Nem egyszer a legbuzgóbb felnőtteket megszegyenítik a gyermekek az Oltáriszentség iránti tiszteletben.

Ne legyünk okosabbak a pápánál, ne Jézus Krisztusnál, hanem engedelmeskedjünk az Úr szavának: „Engedjétek hozzám a kisdedeket!”

ANGYAL KEZÉBŐL

áldozott meg Szent Szaniszló, a lengyel grófi család tagja.

Bécsben nevelkedett bátyjával. Lutheránus em-

bernél laktak, amikor Szaniszló súlyos betegségbe esett. Közel volt a halálhoz. Nagyon szeretett volna áldozni, de bátyja és nevelője nem mertek papot hívni, mert az eretnek házigazda megtiltotta. Biztosan tudták, hogy nem engedne házába katolikus papot.

Szaniszló mit tegyen? Nagyon tisztelte Szent Borbálát. Azt is tudta, hogy ez a Szent ki szokta eszközölni tisztelőinek a kegyelmet, hogy halálos ágyukon áldozhassanak.

Szaniszló éjjel buzgón imádkozott. Egész lelkével vágyódott Jézus után. Nevelője ágyánál ült. Hirtelen feléje fordul Szaniszló és így szól: „Imádja Urunkat, aki a Szentség színében jelen van itt. Ime, Szent Borbála kíséretében angyal hozta az Eucharisziát.” Jézus nem tudott ellenállni ekkora vágynak.

AZ ELSŐÁLDOZÓK VÉDŐSZENTJE

Szent Imelda már tízéves korában zárdába vult. Szabad idejében órákon át térdelt az Oltáriszentség előtt. Legfőbb kívánsága volt egyesülni a szentáldozásban Jézussal. Meg is kérte gyóntatóját, hogy áldoztassa meg. Az akkori szokás szerint csak a tizenkétévesek járulhattak első szentáldozáshoz. Ezért lelkiatyja nem teljesítette kérését. Legszenőbb vágya elutasítását fájlalta ugyan, de megnyugodott, mert lelkiatyja tilalmát Isten akaratának tulajdonította. Mintha előre érezte volna a szentáldozás boldogító hatását, mert egy alkalommal így szólt az egyik apácának: „Mondja kedves testvér, hogyan nem hal meg azonnal a Jézus iránti boldogító szeretettől, aki Jézus testét veheti magához?”

Tizenegyéves korában újra kérte lelkiatyját, engedje a szentáldozáshoz. Lelkiatyja most is megtagadta tőle. Ekkor a templomba ment és a szentmise alatt nagy alázatosan kérte az Úr Jézust, hogy lelkiatyja engedje meg neki szent Teste vételét. Szinte zokogva ismételte kérését.

Az apácák és a templomban lévők ekkor nagy

csodálkozással vették észre, hogy egy szentostya lebeg Imelda feje fölött a levegőben. Vagy öt percig álmélkodtak a jelenségen, majd elhívták a lelkiatyát, hogy ő is láthassa a csodát. A lelkiatya felindultságában úgy gondolta, hogy Jézus be akar térni az ártatlan Imelda szívébe, ezért lebeg feje fölött. Paténát vett a kezébe, a szentostya alá tartotta. A szentostya leszállt a paténára. A pap most megáldoztatta a kisleányt, akinek arca valósággal ragyogott. Majd elragadtatásba esett.

Az apácák szent irigységgel nézték a kisleányt és egy ideig hagyták őt és nem zavarták boldogságát. Egy óra letelte után hozzá mentek. A szentáldozásban először részesülő leányka azonban halott volt.

A NAPI ÁLDOZÁS KIS APOSTOLA

1912 októberében azt írta D'Airelle Péter, az áldozás kis apostola a missziós páternek: „Nagyon szeretek olyankor templomba menni, amikor senki sincs ott. Ha egyedül vagyok a Jézuskával, beszélgetek vele. Néha válaszol, néha nem. Amikor el kell mennem, így szólok hozzá: „Szeretnék még nálad maradni, Jézuskám, de haza kell mennem tanulni. Nem feledkezem el Rólad, Érted akarok dolgozni. A páter azt mondta, az is imádkozik, aki dolgozik, ha Érted dolgozik!”

Az iskolában, ha tízperc szünet van, a kápolna oldalára megyek, hogy közelebb legyek Jézuskához. Séta közben bemegek a falusi templomba, hogy köszönjek neki. Este, mielőtt lefekszem, a templom felé fordulok és így szólok: Jó éjtszakát, Jézuskám!

Milyen szép lesz a mennyországban, hol mindíg együtt lehetünk az Üdvözítővel! De az én papám hol lesz akkor?”

Egy szentáldozás után Péter úgy érezte, mintha Jézuska ezt kérdezné tőle:

— Meghalnál azért, Péter, hogy az édesapád megtérjen?

- Igen, igen!
- Akkor is, ha sok szenvedésbe kerülne neked?
- Ha segítesz, Jézuskám, én kész vagyok erre!

Péter édesapját elhelyezték a nyugatfranciaországi kis városból. Az új lakóhelyen nem volt vallásos élet, a napi áldozás gondolata távol állt a lakosoktól. D'Airelle-né gyermekével együtt hű maradt a szokásához. Egy napon a plébános behívatta az anyját fiával együtt a sekrestyébe és így szólt hozzájuk:

— A városban nagyon csodálkoznak, nagyságos asszonyom, az Önök viselkedésén. Azt még megértik, hogy Ön naponta akar áldozni, de hogy gyermekét is magával hozza, mindenkit megbotránkoztat. Gondolja, nagyságos asszonyom, hogy Péter érti, miről van itt szó?

— Valóban azt gondolom, plébános úr. Különben is nem én vettem rá fiamat a napi áldozásra, hanem ő engem.

— Hány éves Péter?

— Nyolc.

— Miért jössz mindennap áldozni, kisfiam?

— Hogy Jézusnak és a Szentatyának örömet szerezsek ezzel. Még azért, hogy a papa megtérjen.

— Hát csak gyere ezentúl is mindennap áldozni! Ha a Szentatya maga buzdít erre, én nem állhatok útjába a kívánságodnak.

Másnap sokkal nehezebb rohamot kellett kiállania Péternek. Teát adott a tábornokné. Sok katonatiszt és hölgy volt jelen. Péter is elkísérte az édesanyját. Egyszer csak megszólal a tábornokné:

— Nem tudom megérteni, hogy aki olyan jó keresztény, mint Ön, asszonyom, — D'Airelle-néhez fordult — miképpen hódolhat rossz szokásoknak. Egy nyolc éves gyermeket áldozni vinni, még hozzá mindennap, nem helyes dolog! A jó katolikus anyának kötelessége, hogy a szentségek iránti tiszteletet belenevelje gyermekeibe. Nekem négy gyermekem van,

de tizenegyéves koruk előtt nem engedem áldozni egyiket sem!

— Az sem lehet egészséges, — szólalt meg az őrnagyné — hogy a gyermek olyan későn reggelizik. Az én gyermekeim ágyban reggeliznek.

— Különben sem vált be ez az új szokás! — jegyezte meg hangosan egy kövér hölgy. — Veszít ezáltal az első szentáldozás ünnepélyességéből.

D'Airelle-né kínos helyzetben volt, de nem jött zavarba.

— Én csak engedelmeskedem, hölgyeim! — mondta. — A Szentatya azt kívánja, hogy korán küldjük áldozni gyermekeinket. Én nem akarok más véleményen lenni, mint az Egyház feje.

— Bravó — szólta a tábornok, aki éppen az utolsó szavaknál lépett a szobába. — Ha mindent bírálgatni akarunk, akár tüstént protestánsok lehetünk, akkor azután azt hihetjük és azt mondhatjuk, ami éppen nekünk tetszik.

Most Péterhez fordult:

— Gyere ide Péter, és mondd meg nekem, ki parancsol az Egyházban?

— A pápa — felelte katonásan Péter.

— Jól van! Ime, hölgyeim, a gyermek eldöntötte a vitát. — Búcsúzáskor így szólt a tábornok a kapitányhoz:

— Gratulálok kapitány úr a fiához! Ez a gyermek nem fog szégyent hozni a fejére.

A legközelebbi vihar D'Airelle-ék teáján tört ki. Ekkor már határozottan kellemetlen volt a helyzet, úgyhogy a kapitány a vendégek hazatérése után dühös jeleneteket csinált. Péter ezt kérdezte tőle:

— Miért akarsz papa, hogy mindennap egyek?

— Mert táplálkozni kell!

— A lelkemet is táplálnom kell papa, látod, ezért megyek mindennap áldozni!

A kapitány haragosan ment ki a szobából és a felesége sírva fordult oda Péterhez:

— Mindenki ellenünk van, kisfiam! Ne mondjunk le a napi áldozásról?

— De anyukám, hiszen akkor a jó Istenről mondanánk le — felelt a gyermek.

— Attól félek, hogy a sok beszéddel egészen megvadítják papát.

— Mondok valamit anyukám! Mindennap más templomba megyünk áldozni s így nem veszik észre az emberek. Én korábban is felkelhetek.

— Igazad van Péter, holnap kezdjük a zarándoklást. Kérd az őrangyalkádat, hogy segítsen nekünk.

Ebben megegyeztek. Anya és gyermeke korábban keltek és mindennap más templomba mentek.

— Ó, — sóhajtott fel Péter — milyen nehéz a gyermekeknek eljutni Jézushoz!

Később súlyosan megbetegedett. A plébános a gyerek betegágyánál győződött meg a korai áldozás nagy fontosságáról. Egy napon megkérdezte Pétert:

— Mit lehetne tenni nálunk, hogy a gyermekek gyakrabban áldozzanak?

— Áldozószövetséget kellene alapítani.

— Megcsinálom — felelte a plébános. — Imádkozzál a sikerért.

Péter sokat imádkozott egy hónapi betegsége alatt.

— Miről beszélsz a jó Istennel? — kérdezte az apja.

— Terólad papa.

1913 nagycsütörtökén kapta Péter a szent útravalót. Az ágyban térdelve várta. Szemében mennyei öröm. Arra kérte apját, bocsásson meg neki. A kapitány nem tudott válaszolni a zokogástól. Péter nyugodt volt és vidám. Nemsokára megkezdődött a haláltusa. Odahajolt apjához és ezt súgta a fülébe:

— Viszontlátásra az égben apukám! Teérted! — és meghalt.

Apja ezt írta húsvétvasárnap a misszionáriusnak: „Én, aki húsz esztendeje nem imádkoztam, térdre

estem a halottaság előtt, sirtam, zokogtam. Úgy szégyeltem magamat Péter előtt. Végre fölálltam és elmentem, hogy meggyónjak... Húsvétvasárnap, a szentáldozás után lelkem mélyén gyermekem hangját hallottam: „Most neked kell elfoglalnod helyemet az áldozók padjában mindennap.”

A GYERMEK ÖRÖME

X. Pius nagyon szerette a kisgyermekeket. Egy angol nő magával vitte a pápától kapott különkihallgatásra négyéves fiacskáját. Míg anyja a Szentatyával beszélgetett, a gyermek kissé félreállt és figyelt. Amint a beszélgetésnek végeszakadt, csendben a Szentatyához lépett, térdére tette kis kezét és bizalommal a szemébe nézett.

— Milyen idős a fiúcska — kérdezte a pápa az édesanyját.

— Négyéves, szentséges Atyám. Szeretném, ha két-három év múlva elvégezhetné első szentáldozását.

A pápa komolyan belemélyesztette tekintetét a gyermek ártatlan szemébe.

— Kit kapsz a szentáldozáskor? — kérdi tőle.

— Jézus Krisztust! — feleli azonnal a gyerek.

— Kicsoda az a Jézus Krisztus?

— Jézus Krisztus Isten! — mondja határozottan a kicsi.

— Hozza el holnap reggel a szentmisére, magam áldoztatom meg a kisfiát! — szólta a pápa az édesanyához.

JÉZUSKA ILLATA

Mariani Emma ötéves korában halt meg Lucában. Az Úr Jézus a tabernáculumban különös módon vonzotta őt. Emma már kétéves és négyhónapos korában mindig elkísérte a templomba nagynénikéjét. A kolostorok kápolnáit kívülről nem lehet észrevenni. Mégis, ha Emma ilyen előtt haladt el, hirtelen így szólt:

— A Jézuska illatát érzem. Itt kell lennie a közelben. De hol lehet? Hiszen itt nincs templom.

— Ott van az apácák zárt kápolnája — mondta neki valaki.

A kápolnában imádásra volt kitéve az Oltáriszentség. Emma besietett, letérdelt, imádkozott, csókokat hintett a Jézuska felé, majd újra imádságba merült. Nénikéje már el szeretett volna menni és szólt a kislánynak, de hiába, nem hallotta meg. Mintha elragadtatásban lett volna. Végre fölállt, mélyen meghajolt, megcsókolta a földet, csókokat hintett újra meg újra és súgva ezt kérdezte:

— Miért állsz olyan mozdulatlanul? Mért nem hajolsz meg mélyen és mért nem csókolod meg a földet, néni?

— Már meghajoltam, és mért csókolnám meg a földet?

— Hát nem érzed, hogy jelen van a Jézuska? Térdelj le gyorsan! A Jézuska Isten! Nagyon nagy és mi olyan kicsinyek vagyunk!

Emma lehajol a földre s úgy mutatja ki saját kicsiségét. Majd fölemeli kis karját és magasra ágaszkodik.

— Nézd néni, a Jézuska ilyen nagy mi felettünk! A néni kezd türelmetlen lenni.

— Menjünk már, késő van! — mondja.

— Szegény Jézuska! — sóhajt a kis Emma — én olyan nagyon szeretem Őt.

Amikor kérdezték, ki tanította ezekre, így felelt:

— Senki sem. Érzem. Itt belül, — mutatott a szívére — maga a Jézuska tanított rá. Ő sok mindenfélét mond nekem.

Nagyon vágyódott a szentáldozás után. Valósággal éhezett rá. Hároméves korában került erre sor. Ragyogott az arca a boldogságtól és olyan ájtatos és összeszedett volt, akár egy kis angyal.

„ELÉG LESZ MOST, FIACSKÁMI”

Savio Domonkos elsőáldozásának előestéjén ezeket súgja édesanyjának:

— Édesanyám, holnap járulok az első szentáldozáshoz. Szeretném, ha szívem egészen tiszta lenne, amikor az Üdvözítő hozzám jön. Sokszor nem voltam jó és sok gondot okoztam neked. Ez úgy fáj! Bocsáss meg mindent! Kérlek, édesanyám! Mostantól fogva egészen jó akarok lenni. Hogy ne okozzak neked több szomorúságot.

Másnap már régen elhagyta mindenki a templomot, Domonkos még mindig a padban térdel. Ésre sem veszi, mi történik körülötte. Üdvözítője volt nála, másra hogyan is gondolhatott volna. Egyszer csak valaki gyengéden megérintette vállát. A plébános állt mögötte és így szólt:

— Elég lesz most, fiacskám! Menj haza szüleidhez és örülj, hogy eljött hozzád a kis Jézus.

Domonkos ment s az Üdvözítőt kivitte magával az életbe, az életébe.

BENNEM VAN AZ ÚR JÉZUS

Loiseau Albert mindennap szentmisét hallgatott. Vasárnap szentáldozáshoz járult. De nagyon hosszúnak tűnt fel neki az egyheti várakozás. Szerette volna az égi kenyeret gyakrabban magához venni.

— Jézuskám, — kérte az Üdvözítőt — nem jöhetnék sűrűbben asztalodhoz? Úgy szeretlek Téged s oly nagy szükségem van Rád, hogy jó maradjak! (Ettől fogva naponként áldozhatott.)

— Szeretnék ujjongani az örömtől, édesanyám! — mondta otthon. — Bennem van az Úr Jézus!

MÁRTIKA

Magyar kislány volt. Ezt írta haza az intézetből:
„...Ímádságokat tanulok és nagyon szeretem a Jézuskát!”

Közeledett a szentáldozás napja. Mártika nagyon boldog volt, mert az égi Vendéggel együtt még az édesanyját és hűgát is várta az intézetbe. A kis Jézus egyre közelebb hajolt az őt annyira szerető gyermekhez, de az áldozásban már a szenvedő Jézus érintette meg Mártikát keresztjével. Közvetlen az áldozás előtt megbetegedett.

A szentáldozás napján mégis felkelhetett és mélységes áhitattal vette magához az Ő szent testét. Ő volt az áldozók között a legkisebb.

Amikor nagyapáéknál volt Mártika, mindig elsőnek sietett az áldozástól hazatérő nagymama elé, hogy ő kapja meg a „Jézuskás” csókot.

A KIS MAKACS

Livio már igen kis korában szeretett volna áldozni. Édesanyja megígérte neki, hogy egy év múlva áldozhatik. Egyszer Aprea jézustársasági atya misézett, aki nagyon szerette az eleven gyermeket és megkérdezte tőle, miért nem áldozik? Livio lehajtottá fejét. Terhére volt a sok kérdezőgetés. Így felelt:

— Nagyon kicsi és makacs vagyok még!

— Livio, — mondta a páter — ha lelkiatyád nem engedi meg, én foglak megáldoztatni.

Livio boldog volt. Szaladt a gyóntatójához és ezt mondta:

— Tudod, hogy P. Aprea áldoztat meg, mert te mindig nemet mondasz nekem.

— Jól van, — volt a válasz — mikor akarsz áldozni?

— Holnap!

— Holnap lehetetlen. Ha jól elkészülsz, megtanulod a katekizmust és jó leszel, karácsonykor áldozhatsz — mondta.

— Csak karácsonykor? — kérdezte Livio. De azért buzgón nekifogott a katekizmusnak és amit nem tanult meg abból, azt egyre kérdeztette. Mindent

tudni akart. Persze mindenről értesíteni kellett a Jézuskát is.

„Édes Jézuska!

Tudod-e, hogy katekizmust tanulok? Nemsokára elsőáldozó leszek. Tudod-e, hogy nagyon szorgalmasan tanulok? Ma is tanulok a mamával.

A Te Liviód.”

Ebben az időben egészen megváltozott a gyermek. Nyugodtnak és komolynak látszott, esténként sokáig nem aludt el. Édesanyja gyakran ott ült az ágyán és a kis Livio néha bizalmas dolgokat mondott neki.

— Nézd mama, — mondta egyszer — itt áll a Jézuska közted és köztem!

A hittanvizsgán nagyszerűen felelt.

— Jelen van-e az Úr Jézus a szentostyának egy kis darabjában is?

— Igen.

— Még a legkisebb morzsában is?

— Igen, abban is jelen van.

— Akkor hát benne van abban az ostyában is, amelyet a sekrestyében őriznek?

— Abban nincs. Mert az még nem változott át Krisztus testévé.

Az elsőáldozás napja 1916 július 31-én volt. Livio korán elkészült. Alig várta az áldozás pillanatát. Édesanyja így szólt hozzá:

— Kis Livióm, ma életed legszebb napja van. Jézuska jön a szívedbe, hogy egyesüljön veled. Mindent kérhetsz tőle a mai napon. Tudom, hogy gondoltál már arra, hogy milyen kegyelmet kérj tőle, de mielőtt elhagyod a házat, valami különös kegyelmet kérj! Gondolkozz rajta, mi legyen az.

— Nem tudom — mondta a gyermek. — Segíts! Mondj valami jót!

— Nem, nem! Neked kell kitalálnod! Térdelj le, húnýd be szemedet és gondoldj a Jézuskára, akkor majd eszedbe jut, mit kérj tőle.

Livio engedelmeskedett, letérdelt a Jézus Szíve-kép elé és imádkozott. Kis idő múlva felugrott és élénken ezt kiáltotta:

— Mama, mama, már tudom! Arra kértem a Jézuskát, inkább haljak meg, mint hogy egyetlen bűnnel is megbántsam őt! De nemcsak halálos bűnnel, hanem bocsánatos bűnnel sem.

MINDNYÁJAN

Április hó utolsó vasárnapja. A liverpooli Eucharisztikus Gyermekszövetség a hatalmas Szent György-teremben gyűlést tart, amely azonban nagy tömege ellenére is a tagoknak csak töredékszámát mutatta, mert minden plébániát csak küldöttség képviselt. Az érsek megnyitó beszédében ezt a kérdést tette föl:

— Nos gyermekek, ti tehát mindnyájan a legméltóságosabb Oltáriszentségnek lovagai vagytok?

— Igenis, kegyelmes úr! — hangzott az egyhangú válasz.

— És sokan közületek havonként járulnak a szentáldozáshoz?

Habozva és határozatlanul emelkedett a levegőbe sok gyermekkéz.

— És sokan hetenként áldoztok?

— Mindnyájan!

— És hányan áldoztok többször egy héten, vagy mindennap?

Ismét magasba lendült minden kéz.

BÜNT SOHA . . .

A kalksburgi jezsuita internátus növendéke volt Friedenfeldt Herbert. Nagyon vágyódott a szentáldozás után. Végre eljött az ideje.

A szentáldozás pillanatában arra kérte az Üdvözítőt, hogy segítsen neki és adjon kegyelmet, hogy soha bűnnel meg ne bántsa. Ettől a naptól kezdve egyre jobban vonzódott az Oltáriszentséghez. Minden

vasár- és ünnepnap áldozott. Kis hibáit nagy igyekezettel küzdötte le és az erényekben is egyre növekedett. Játék közben néha hirtelen elcsendesedett, de senki sem tudta, miért. Édesanyjának vallotta csak be az okát. Ilyenkor elmondta magában a kis fohászt: „Dicsértessék és áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!”

EGY UGANDAI ÁLLVAÁLDOZÓ

Egyik nap egy csöpp kis leányka, Namasingo Annuska állt a gyóntatószékem elé. Alig volt még négyéves és kéthónapos és mindenáron áldozni akart. Szép komolyan keresztet vetett, elmondta a gyónási imát. Rendesen meg is gyónt. Aztán elkezdtem kérdezgetni tőle a katekizmust. Szépen, biztosan megfelelt minden kérdésemre. Egészen zavarba hozott: mit tegyek? Egyrészt olyan nagyon fiatal, másrészt meg lelke annyira megérett a szentáldozásra, hogy képtelen vagyok neki nemet mondani. Csak egy csöpp az egész kis ember és mégis milyen nagy hévvel követeli magának a gyermekek Barátját. Meghajoltam, ráírtam a kislány cédulájára: „Felvettem az elsőáldozók közé.”

Annuska javára nyomtam a mérleget. Nagyon vallásos nevelésben részesült. Apja is, anyja is jó katolikusok. A vasárnapi misén jó és rossz időben egyaránt jelen vannak.

Másnap Annuska ment legelől az elsőáldozók között. Buzgón mondta a nagyokkal együtt a miseimádságokat. Azután előre indult, se jobbra, se balra nem nézett. Ragyogó szemmel csak az Oltáriszentséget nézte. Mintha a szentostya mögött mindenáron a látható Jézuskát kereste volna.

Áldozás után csendesesen a helyére ment, letérdelt, mozdulatlanul egyhelyben maradt. Csak az ajka mozgott, mintha csendesesen beszélgetett volna valakivel.

Ahogy a templomból kijött az elsőáldozó csapat és a nagy ünnep öröme az iskolában összegyűlt, a

kedves nővér, aki a templomban figyelte Annuskát, kérdőre vonta:

— Kivel beszélgettél, Annuskám a szentáldozás után?

— Kivel? — hát Jézuskával!

— És mit mondtál Neki?

— Azt mondtam: Jézusom szeretlek! Igen, egyfolytában azt mondogattam: Jézusom szeretlek!

BÜSZKE VAGYOK ÉS ENGEDETLEN

De Guigné Annát a püspök úr nem akarta megáldoztatni, mert még fiatal volt. Egy jezsuita pátert kért meg, hogy vizsgáztassa le a kicsit.

Amikor a páter látta, hogy a gyermek tisztában van a hitigazságokkal, ezt kérdezte tőle:

— Mi a főhibád?

— Büszke vagyok és engedetlen!

— Engedelmeskedni pedig gyorsan kell, mert az Úr Jézus is erre tanít bennünket példájával. Tudod-e, mikor engedelmeskedik most az Úr Jézus?

— A szentmisében, átváltoztatáskor — felelte a kislány.

— Milyen szavakra engedelmeskedik az Úr Jézus?

— „Ez az én testem, ez az én vérem!”

— Milyen szentségben részesültél már? — kérdezte tovább a páter.

— A keresztségben és a bűnbánat szentségében — volt a válasz.

— Milyet fogsz még felvenni?

— Az Oltáriszentséget és a bérmlást.

— S később?

— Talán a házasság szentségét — felelte határozottan Anna.

— És az egyházi rendet?

— Főtisztelendő páter, az Önnek való.

A páternek nagyon tetszett a kislány okos felelete. Még néhány kérdés és megkapta az engedélyt.

PASZKÁL NEM ROSSZ . . .

Paszkál még egészen kicsi volt. Édesanyja egy napon nem találta meg a szobában. Idegesen és kapkodva kereste. De hiába! A közeli templomba ment, hogy imádkozzék elveszettnek hitt gyermekeért.

Paszkál ott térdelt az oltár előtt. Az édesanyja odasietett a kisfiúhoz és karjába kapta. „Paszkál, szabad ilyet tenni? Máskor ne légy ilyen rossz!”

De Paszkál csodálkozó szemmel néz anyjára: „Paszkál nem rossz, . . . Paszkál Jézusnál volt!”

„MOND MEG A HITHIRDETŐNEK, HOGY ISMERLEK”

Több évvel ezelőtt Drien hithirdető missziót tartott Északamerikában. Egy napon meglátogatott egy kis falut, hogy tanítson és szentségeket szolgáltatson ki. Odajött egy Mária nevű kilencéves leánya és ezt mondta:

— Atyám, szeretnék áldozni.

— Gyermelem, — felelé a misszionárius — te még nagyon fiatal vagy ahhoz, te még nem tudod, mi az Oltáriszentség, te még nem ismered a Jézuskát.

A kisleányka eltávozott és bement a templomba. Azt hitte, hogy egyedül van ott, de véletlenül a misszionárius is betért oda, hogy meglátogassa az Úr Jézust. A kisleány nem vette őt észre és hangosan így imádkozott az oltárszekrény előtt: „Jézusom, a pap bácsi azt mondta, hogy nem ismerlek, pedig én tudom, ki vagy. Te vagy az Isten Fia, Te vagy a Kisdéd, aki Betlehemben született, Te Názáretben laktál, később a templomban találtak meg Téged, azok között a férfiak között, akik sokat imádkoznak. Te hívtad az apostolokat, Te tanítottad őket, hogyan kell imádkozni, Te haltál meg a kereszten és támadtál fel harmadnap. Lám, úgy-e ismerlek. De most adnod kell nekem valamit. Megadod biztosan. Mondd meg a hithirdetőnek, hogy ismerlek.”

A misszionáriust meghatotta ez az ima. Zajtalanul távozott a templomból. Áldás után a templomban a hívek jelenlétében magához hívja a gyermeket:

— Jöjj csak ide, kicsikém. Hányszor látogattad meg ma az édes Üdvözítőt?

— Tizenötször.

— Mit mondtál neki?

A kislány egy pillanatig hallgatott, azután félénken emelte fel tekintetét a misszionáriusra:

— Atyám, rosszat mondtam Neki rólad. — Elmesélte, mit imádkozott az Oltáriszentség előtt.

— Gyermekem, — mondta erre a misszionárius — jól imádkoztál. Látom, ismered az Úr Jézust. Szabad a szentáldozáshoz járulnod.

„MI VAN VELED, HERIBERT?”

Nem múlt el vasárnap vagy ünnepnap, hogy a kis Heribert ott ne térdelt volna az áldoztatórácsnál. Mindíg Reá kellett gondolnia. Hogyan lehetett volna így haragos, vagy még csak illetlen is. Nem, semmiképen sem akart fájdalmat okozni isteni Barátjának, aki őt oly boldoggá tette. Mennyire örült minden vasárnapnak és még inkább a hétközbe eső ünnepeknek. Csak ezeken a napokon volt szabad neki a szentáldozáshoz járulnia. Igen, az Üdvözítő a tabernákulumban: Őrá irányul minden vágya, Ő volt minden öröme!

Az egyik vasárnap rosszul járt. Anyja bejön a szobájába és látja, hogy fia sírva fekszik az ágyban.

— Mi van veled, Heribert?

A fiú csak sír és nyöszörög.

— Anyám, nem mehetek áldozni!

— Miért, fiam?

Erre elmondja Heribert a szomorú történetet. Egy darabka csokoládé feküdt az éjjeliszekrényen. Meglátta, egyszeriben bekapta és megette, a nélkül, hogy gondolt volna valamire is. Már későn jutott eszébe, hogy vasárnap van és áldozni akart.

Vezeklésül önmaga szabott magára büntetést:

A nagymama jött látogatóba és mint máskor, most is egy csomó édességet hozott a gyerekeknek. Heribert már nyújtja érte a kezét, de hirtelen elszánt, komoly arccal rántja vissza. Nem akart belőle enni.

A LEPKEUTCAI KIS PILLANGÓ

Limoges-ban, Franciaországban lakott Cambarou Juliska. 1916-ban egy pap-nagybátyja látogatta meg a gyereket és szüleit. Alaposan kikérdezte a kisleányt, majd arra kérte a helybeli plébánost, tegye ő is azt. A gyermek tisztán, világosan felelgetett, úgy-hogy mind a két papnak az volt a véleménye, áldozhat! A plébános augusztus 6-ra tűzte ki az első-áldozás napját s a kisleány angyali áhítattal fogadta az Úr testét nagybátyja kezéből.

Otthon így számolt be édesanyjának:

— Mama, a mai áldozásomkor így szóltam a Jézuskához: Tudom, hogy ezentúl nem szabad vétkez-nem, nem is akarok még hazudni sem. Erre egész hal-kan ezt felelte Jézuska a szívemben: Ezzel nagy örö-met szerzel nekem.

A KIS MINISTRÁNS

A zi-ka-wei-i nagy templomban a ministráns-fiúknak külön egyesületük van. Azokat a fiúkat, akik jól viselkednek és levizsgáznak a ministrálásból, be-vezzik az egyesületbe.

A kis Li Palit is felvették a ministránsfiúk egye-sületébe. Jó fiú volt, a ministrációt is tudta hiba nél-kül. Csak egy baja volt. Nagyon kicsi volt és alig tudta átvinni a nagy misekönyvet.

Az egyik nap, mikor a nehéz misekönyvet vitte, elesett az oltárlépcsőn. A misekönyvtartó rézből volt, ráesett a kis Pali kezére és megsebezte. Pali rögtön felugrott, felvette a földről a misekönyvet és nagy-nehezen feltette az oltárra.

Igen ám, csakhoggy Palinak a véres keze hozzáért az oltárterítőhöz és néhány csepp vér ott maradt a fehér oltárterítőn.

A misszionárius mise után megkérdezte Palit:

— Pali, nem fáj a kezed?

— Fájni fáj, — felelte Pali — de nem baj.

— Derék fiú vagy!

— Mondd csak Pali, — folytatta a misszionárius — másvalakinek is ott van a vére az oltáron?

— Ott van — felelte Pali. — Az Úr Jézus Vére a kehelyben, a mise alatt.

— Helyesen feleltél Pali — mondta a misszionárius.

Este, mikor a kis Pali lefeküdt, még fájt egy kicsit a keze, de azért hamar elaludt. És nagyon szépét álmodott.

Azt álmodta, hogy az Úr Jézus maga misézett és ő ministrált. Felajánlaskor az Úr Jézus Palinak az oltáron maradt néhány csepp vérét is beletette a kehelybe. Midőn az Úr Jézus a szentostyát fölmutatta, Pali szépen csengetett. Azután az Úr Jézus magához intette Palit. Pali felkelt és az oltárhoz lépett. Az Úr Jézus pedig fogta a kehelyt és Pali kezébe adta s így szólott hozzá:

— A kehelyt az én szent Véremmel te mutathatod fel.

És Pali örömtől dobogó szívvel felmutatta a kehelyt.

Másnap Pali bekötött kézzel ment ministrálni. Mikor a misszionárius felmutatta a kehelyt az Úr Jézus szent Vérével, eszébe jutott álma.

Úgy szeretne volna a valóságban is felmutatni a szentostyát és a kehelyt az Úr Jézus Vérével. És ettől a naptól fogva Palinak ez volt a leghőbb kívánsága.

Telt-múlt az idő, a kis Paliból nagy fiú lett, szemináriumba lépett. A püspök pappá szentelte.

Ott volt az egykori kicsi ministráns fiú a püspök előtt. A papszenteléskor a püspök adta kezébe a kelyhet mondván:

— Fogadd a hatalmat Istennek áldozatot bemutatni és misét mondani az élőkért és holtakért egyaránt.

A zi-ka-wei-i templomban elsőmisére díszítették az oltárt. Li Pali mondotta első szentmiséjét. Annál az oltárnál misézett, ahol kis ministránsfiú korában elesett a nehéz misekönyvvvel és vérzett a keze. És most ugyanezzel a kézzel, örömmel, dobogó szívvel mutatta fel először az Úr Jézus szent Testét és Véré.

VENDÉG

Irmi, a kis hóvirág elsőáldozásra készült. Ki volt a napsugár? Az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus, akit a gyermek olyan bensőségesen nagyon szeretett, de akit csak harmadik elemista korában vehetett magához. Sokszor kérdezte édesanyjától Irm:

— Szívesen jön hozzám Jézuska, anyám? Mit csináljak, hogy megszeressen engem?

— A Jézuska mindig örül, ha olyan tiszta gyermekszívbe térhet, amelyik szereti Őt! — válaszolt az anyja. — Ha pedig azt akarod, hogy megszeressen, akkor imádkoznod kell és mindent Iránta való szeretetből kell cselekedned.

Irmit megtanította az édesanyja ezekre a kis fohászokra:

Jézusom legszentebb Szíve, szeretlek!

Készítsd elő a szívemet, Te magad Jézusom, hogy méltóképen áldozhassak!

Mindent Teérted, Jézusom!

Irmi nemcsak megtanulta, hanem imádkozta is többször napjában ezeket a fohászokat. Mégpedig áhítattal. Minden nap elimádkozott egy tizedet a rózsafüzérből is. Anyja megtanította a titkok jelentésére, hogy értelmesen imádkozhasson.

— Mit szoktál mondani te az Úr Jézusnak, anyu-

kám, amikor a szívedbe tér — kérdezte az édesanyjától.

— Gondolkozz rajta, Irmikém, mit mondanál magadtól egy ilyen előkelő vendégnek, ha látogatóba jönne hozzád?

— Nagyon örülök, hogy eljött.

— Hát még mit?

— Szeretlek teljes szívemből.

— És ha az a vendég az édes Üdvözítő, az ég és föld Királya?

— Annak még azt is mondanám, hogy imádlak!

— S hogy történik az imádás?

— Letérdelek és összeteszem a kezemet.

— Mit látsz az Úr Jézus kezén és lábán, ha előtte térdelsz?

— Szent sebeit.

— Nézd, Irmikém, képzelj el, hogy a Jézuska előtt térdelsz, csókold meg szent sebeit és imádd Őt. Mondj csak meg Neki, hogy nagyon szereted.

— Mindíg szeretni akarom Őt s az Övé akarok lenni most és mindörökké — kiáltotta Irmiké lelkeseleten.

— Jól van, kislányom. Mit teszel még, ha ebben a nagy kegyelemben részesülsz?

— Megköszönöm a Jézuskának, hogy eljött hozzám.

— És még mit?

— Megkérem, hogy maradjon mindig velem! És veled is, anyám, apával is, testvéreimmel is, minden emberrel.

— Mit mondasz majd végül, amikor a drága Vendég már távozóban van?

— Gyere el hozzám mielőbb ismét!

A szentáldozás előtti éjjel nem tudott aludni. Anyja összetett kézzel, ülve találta ágyában.

Volt az elsőáldozók között egy szegény gyermek, akivel senki sem akart menni. Gyámoltalanul, zavar-

tan nézte, hogyan húzódnak el tőle a többiek. Irmí odalépett hozzá és így szólt:

— Gyere, menjünk együtt. — Megfogta a kopott ruhás gyermek kezét. Annak boldog pír szaladt át az arcán s hálás pillantással nézett Irmire.

A szentáldozás napján egész nap összeszedettségben volt. Nem játszott a babáival, sem kis barátnőjével. Jézuskával akart egyedül lenni, aki a szívében volt.

MEGHALOK AZ ÖRÖMTŐL

Páter Baiard arra kért egy betegápoló nővért, hogy készítse elő első szentáldozásra a kis Ceciliát, egy súlyos beteg tizenkétéves gyermeket.

Nehezen ment az oktatás, azért a kedves nővér megjegyezte:

— Atyám, már a keresztségéhez szükséges tudnivalókat is csak nagy megerőltetéssel tanulta meg szegényke. Hogyan is érthetné hát akkor az Oltáriszentség titkát?

A páter ekkor a katekétát hívta segítségül és így szólt hozzá:

— Simon, elevenítsd fel Ceciliában a főbb igazságokat s készítsd elő a szentáldozásra. Ha végeztetek, értesíts.

Másnap reggel az atya megáldoztatta a gyermeket. Cecília tökéletesen boldog volt ettől a perctől kezdve.

Mikor először látta áldozás után az ápoló nővért, azt kérdezte tőle:

— Hát te nem örvendezel velem?

— Valóban, még sohasem láttalak ilyen megelégedettnek. De nem tudom, hogy miért vagy ilyen boldog.

— Hogyan? Hát nem mondta meg neked a páter, hogy elhozta nekem a Jézuskát?

Majd szívére szorította kezét és folytatta:

— Itt a szívemben érzem Jézust. Itt lakozik és beszél hozzám... Meghalok túláradó örömben...

JÉZUS CSÓKJA

Bruni Guszti édesanyja napiáldozó volt. Kis fiának a templomból hazamenet mindig továbbadta Jézuska csókját.

A kis turini fiú hamar megértette Jézuska szeretetét és a templomba szeretett az Oltáriszentséghez minél közelebb térdelni. Hatéves korában, 1909 május 23-án járult először az Úr asztalához. Anyja elkísérte és előmondta neki az imádságokat. Hogy dobogott a kis Guszti szíve, amikor Don Rua, a turini szaléziánusok szentéletű rendfőnöke feléje nyujtotta az Úr testét. Szentmise után ezt mondta Don Rua Gusztinak:

— Ne felejtse el, Guszti, hogy a Jézuska ma nagy szeretetének jelét tanúsította veled szemben! Csak kevés ilyen kis gyerek fogadhatja szívébe Őt. S tudod, hogy miért tette ezt? Azt akarja, hogy egészen az Övé legy. Akarod szívedet Neki adni?

— Igen, igen, főtisztelendő páter! — felelte Guszti. Az egész napot Jézuskájával töltötte a kislíú.

AZ IGAZI . . . ?

Chausset Lucette hathónapos volt, amikor virággal díszített gyermekkocsijában ülve csokrot dobott az Oltáriszentség felé. A csokrot édesanyja adta a kezébe.

Később egy hiányzott már csak ahhoz, hogy teljesen boldog legyen: Jézuska a szentostyában. Egyszer templomba ment a kisleány édesanyjával. Az utóbbi áldozott és Lucette utána lopódzott, hogy „ellopja” Jézuskát a szentostyában. Otthon azután így könyörgött:

— Mutasd meg nekem a Jézuskát!

— Nem tudom megmutatni, kisleányom!

— Úgy szeretném Őt megsimogatni!

— Benne van a szívemben, Lucettekém!
 — Elbújt? mint a kis madarak a fészekben? Én is szeretném, ha az én szívembe jönne!
 — Majd ha áldozol, Lucette!
 — Most akarok áldozni!
 — Először a katekizmust kell tanulni.
 Lucette hát elkezd tanulni a katekizmust. Karácsony táján nagyon sok a kisleány kérdeznivalója.
 — Igazi Jézuska fekszik a jászolban, mamám?
 — Nem. Csak viaszból való képmása.
 — Miért nem fekszik az igazi ott? A plébános úr belefektethetné.
 — Hogyan?
 — Betenne egy szentelt ostyát a jászolba... S mikor ott feküdne... én odamennék, megenném s így járulnék az első szentáldozáshoz.

1925-ben misszió volt. Lucette-t levizsgáztatták. Olyan jól felelt, hogy a páter ezt mondta neki:

— Vasárnap áldozhatsz, Lucette!

A páter meg akarta tanítani rá, hogyan fogadja a szentostyát s azért egy szenteletlen ostyát akart tenni a nyelvére. De Lucette nem fogadta el.

— Ez nem kell! — mondta energikusan — ez nem a Jézuska.

Szentmise alatt áhítatosan figyelt a kisleány. Áldozás után pedig két kezecskéjébe fogva a fejét, Jézuskával beszélgetett. Nem mondta el senkinek, hogy mit.

ANNYI MONDANI VALÓ . . .

A budapesti Sacré Coeur-intézet kis növendékét, Redwitz-Preysing Máriát sokszor találták a kápolnában az Oltáriszentség előtt térdelve. Ha nem szólítják, ott tudott volna maradni órákhosszat.

— Annyira otthon érzem ott magam, mint sehol, — mondotta — hiszen annyi mondanivalóm van az Úr Jézusnak!

Ha az előkészület ideje alatt jött édesanyja látogatába, Mária sürgetve kérte:

— Ugy-e mamám, most nem beszélsz nekem semmi világi dolgot, hogy ne járjon rajtuk az eszem.

Mikor Mária a küszöbön álló nagy szerencséről és boldogságról beszélt, melyet az első szentáldozás jelentett neki, szeme örömtől ragyogott és máskor sápadt arcocskája kipirult.

A szentáldozás ünnepélye után Mária boldog meghatottságban borult anyja keblére:

— Ó, édes mamám, én most olyan boldog vagyok!

A húsvéti ajándékokat szépen megköszönte, de most nem óhajtott velük foglalkozni, hogy ne zavarják. Ezen a napon a legszívesebben csak az Úr Jézussal szeretett egyedül lenni.

Örömmel telve írta egyszer haza: „Boldog vagyok, hogy itt oly közel lehetek az üdvözítőhöz. Nem volna-e lehetséges, édes mama, otthon egy házikápolnát berendezni? Mily szép volna, ha az Úr Jézus állandóan közelünkben volna ott is! Sohasem hiányoznék ott a virág.”

FORRÓ CSÓKOT AZ OSTYÁRA

Egy birmai missziós nővér beszéli.

Éppen az ostyákat készítettem elő a másnapi szentmisére, mikor elém toppan egy ötéves gyermek.

— Mik ezek a fehér körlapok — kérdi.

— Kicsi vagy te még ahhoz, gyermekem, hogy megértsed, mik ezek. Ostyák ezek, melyeket a phumi (pap) holnap a szentmise alatt meg fog áldani és átválttat. Akkor mindegyik ostyába maga Krisztus Urunk fog költözni. Áldozáskor azután a pap szétosztja őket a kedves nővérek, a te kis társaid és minden keresztény hívő között, hogy így magukhoz vegyék az Úr Jézust. Te is magadhoz veheted Őt, ha majd nagy leszel.

A gyermek tágranyílt szemmel figyel szavaimra s rövid gondolkodás után így szól:

— Megengednéd, hogy megcsókoljak egy ilyen ostyát?

— Meg akarod csókolni, talán inkább meg szeretnéd enni, úgy-e?

— Nem, meg akarom csókolni!

— Ugyan miért? Hát nem tudod, hogy az közönséges kenyér csupán?

— Az sem baj. Azért csak úgy megcsókolnám.

— Dehát miért akarod megcsókolni?

— Mert azt szeretném, hogy ha majd az Úr Jézus ebben az ostyában megjelenik, ott találja már az én forró csókomat, az majd elárulja neki, hogy mennyire szeretem.

— Hát ha így van, akkor siess és mosd meg előbb arcodat és a szádat.

Öt perccel később, mikor én már egészen megfeledkeztem a dologról, látom ám jönni az én kis lánykámát...

MÉG NAGYON KICSI . . .

Éppen ötéves volt Janka. Megkérdezte, szabad-e most már neki a szentáldozáshoz járulnia. A plébános úr így felelt:

— Mi jut eszedbe, kisleányom, te még nagyon kicsi vagy ahhoz!

Janka elszomorodott és hallgatott. Egy év múlva megint szólt:

— Anyukám, most te menj a pap bácsihoz és kérd helyettem, hogy most már engedjen engem az első szentáldozásra.

Az anya el is ment.

— Nos, anyus, mit mondott a pap bácsi? — kérdezte Janka — mehetek szentáldozáshoz?

— Nem, drágaságom, még nem mehetsz. Még várnod kell. Kis Szent Teréz tizenegy éves volt, mikor első szentáldozását végezhetette.

Várt tovább.

Végre felvirradt a várvavárt nap: május 13-a.

Végre befogadhatja szeretettől égő tiszta szívébe az édes Üdvözítőt! Annyira húzta őt az áldoztatórács, hogy meggyorsította lépteit, inkább futott, mint ment.

A szentáldozás után — beszéli anyja — Janka egész nyugodtan felállt és összetett kézzel, lesütött szemmel ment vissza helyére. Micsoda boldogság volt az! A gyermek olyan volt, mint egy angyal. Újra és újra hálát adott Jézusnak a nagy kegyelemért. És attól kezdve egyetlen vasárnap és elsöpéntek sem múlt el, hogy ne járult volna az Úr asztalához. De gyakran más napokon is áldozott. Milyen drága volt, mikor ott térdelt az atya és anyja között és velük együtt fogadta lelkébe a Legszentebbet.

— Ó, anyuskám, én úgy, de úgy szeretek a szentáldozáshoz járulni — mondogatta gyakran.

Egyszer a család valami utazásról késő este fáradtan érkezett haza. Másnap reggel az anya a szokottanál korábban és egyedül ment a templomba. Gondolta magában, a két kislány, Mária és Janka, ma csak aludjanak tovább, hiszen az este oly későn tértek nyugovóra. Mikor hazajött a templomból, Janka szinte sírva szaladt eléje:

— De anyus, hát miért nem keltettél föl? Miért mentél egyedül a szentmisére? Kérlek szépen, anyus, ne tedd ezt többé. Én akár mindennap örömet fogadom az Úr Jézus Testét. Hiszen tudod, mennyire szeretem Őt.

VEGYÜNK SÜTEMÉNYTI

Guido hő vágya 1931 február 18-án teljesült: gyónhatott. És milyen gonddal! Meggyőnta minden kis bűnét! A templomból kijövet így szólt édes-anyjához:

— Olyan béke van a szívemben, anyukám! Gyérünk a cukrászdába, szeretnék Márkusnak (kis öccsének) süteményt venni!

Amikor ez megtörtént, ezt mondta:

— Engedd meg, anyukám, hogy minden szegényt megajándékozhassek, akivel csak találkozunk!

Megtörtént ez is.

Guido nagy áhítattal készült az első szentáldozásra.

Volt egy kis notesza, amelybe belerajzolta naponta az áldozatokat kis rózsalevél alakjában. Ezeket akarta a nagy napon Jézuska lába elé szórni. Egyszer veszekedés közben pofont adott a kis öccsének. Márkus sírni kezdett, de Guido ezzel vigasztalta:

— Ne kiabálj! Ügyis csak egy volt! Ha nem készülnék a szentáldozásra, legalább kettőt, vagy három adtam volna!

Szentáldozás után Jézuska hangját hallotta, aki így szólt hozzá:

— Kedves kis Guidóm! Nemsokára fölveszlek a földről. Nem a papom leszel, hanem angyalom!

Guido komolyan, áhítattal felelte rá:

— Igen. — Bár a mondat jelentőségét nem fogta fel teljesen.

— Én nem kértem semmit a Jézuskától, Ő mondott valamit, amire én engedelmesen azt feleltem: „Igen!” — vallotta be este édesanyjának. Többet nem árult el.

A LEGSZOMORÚBB KÉRÉS

Az egyik iskolában elsőáldozásra készülnek a gyerekek. Az egyik tizenhároméves gyermek megjegyzi: Én nem mehetek áldozni.

— Miért, gyermekem? Kik akadályoznak meg ebben?

— A szüleim... Még azt sem engedik, hogy vasárnap szentmisét hallgassak.

— Gyermekem, kérd meg szépen őket. Biztosan elengednek.

— Tegnap ismét kértem, de apukám úgy elvert, hogy még most is látszik a helye.

Az áldozás után a gyerekek elbeszélnek egymásnak nagy örömeiket. Jani szomorúan hallgatja. A tanítás után odamegy a hitoktató bácsihoz és azt mondja, hogy délután a városba megy vásárolni az anyukájának.

— A templomba is be tudok jönni, aztán sietni fogok haza, hogy anyukám észre ne vegye.

A hitoktató megértette a gyermeket és várta a kitűzött időben a templomban. Jani el is jött és elvégezte első szentgyónását.

— De most siess, hogy idejében hazaérhess, mondta a hitoktató a gyermeknek.

Jani aggódva nézett körül, aztán könyörgő hangon így szólt.

— Hát nem adja nekem az Őr Jézust?

A hitoktató jóindulatúan mosolygott: Gyermekem, már két óra van! Tudod, hogy csak éhgyomorra szabad áldozni...!

— De tisztelendő úr, én még ma nem ettem! Anyukám reggel behozta a kávé, de amikor kiment a konyhába, kiöntöttem. Áldoztasson meg, tisztelendő úr!

A kis Jani megáldozott. A hitoktató azt mondta neki, hogy kérjen valami különös kegyelmet az Őr Jézustól. Erre Jani suttogva mondta: Jézuskám, ne engedd, hogy olyan legyek, mint apukám és anyukám!...

GYERMEKCSACSOGÁS

Ezelőtt három héttel volt a mi négy néger apróságunknak az elsőáldozása — írja Mária Ignácia nővér levelében. — A kis vak Janka, Paula, Emilia és Juliska megáldoztak.

Pár napra rá megszólítom közülük az alig hétéves Juliskát:

— Mi az, ma nem vetted magadhoz az édes Jé-

zuskát? Egész bánatos volt az arcod, mialatt társaid az oltár elé járultak.

Erre bánatosan lehorgasztja csöpp fejét és gurulnak a nagy könnycseppek végig kis orcáján. Még úgy emlékszem a félig zokogásba fúlt szavakra:

— Azért, mert... látod, mater... máskor... a Tata (páter) olyan nagy Jézuskát adott nekem... ma meg csak... hüp... hüp... egy ici-picit...

A Jézuskát éhezte. „Nadji ne nzala” annyit jelent: meghalok az éhségtől.

Van ennél nemesebb éhség a világon?

. . . HOGY JOBBAN LÁTHASSAM JÉZUST

Sasseville Márta 1930 március 19-én, Szent József napján járult az első szentáldozáshoz. Akkor éppen négyéves és néhány hónapos volt, de már összeszedettebb sok felnőtténél. Látni lehetett rajta, hogy tökéletesen megérti, miről van szó. Igaz, hogy Márta, Istennek rendkívüli kegyelemgyermeke volt.

Mennyire örvendezhetett Jézus Szíve a szentostyában! És mennyire siethetett meghallgatni az angyali gyermek sok naív, de sürgős kérését és megáldani mindazokat, akiket a gyermek Neki ajánlott!

Még nyolcszor részesült Márta abban a szerencsében, hogy a jó Jézust a templomban fogadhatta szívébe. És azt mindannyiszor ugyanolyan áhítattal tette, mint legelőször. Lesütött szemmel, összetett kézzel lépdelt az Úr asztalához és ugyanúgy tért vissza helyére. Ott letérdelt és arcát kezébe rejtette, hogy semmit se láthasson, hogy semmi se zavarhassa.

Hazamenet ezt mondta: „Tudod, mama, be kell húnynom a szememet, hogy még jobban láthassam Jézust a szívemben. Mindíg arra kell gondolnom, hogy a jóságos Jézus a szívemben van.”

NAGYON ÉHEZEM A JÓ ISTENTI

Abeba hat esztendőös kisleány volt. Egyik szombati napon hízelegve jött hozzám:

— Atyám, kérnék tőled valamit.

— Ugyan, mit?

— Engedd, hogy holnap én is áldozhassam. Megengeded?

— Igen kicsi vagy még.

— Nem tehetek róla. De a szívem az nagyon nagy.

— Nem lehet leánykám.

— Lásd, az öregek, akik már a katekizmust is elfelejtették, áldozhatnak, mi kicsinyek meg nem!

— Dehát tudod legalább, hogy mi is az Oltári-szentség?

— Az a kis Jézus, aki az ostya alakját vette fel, hogy leszállhasson a kis Abeba szívébe.

— Jó, ha nagy leszel, megáldozhatsz.

— De Atyám, hát akkor miért mondod te mindig, hogy a jó Isten szereti a kis gyermekeket. Igaz ez, vagy nem igaz?

Gyermekek logikája legyőzte ellenkezésemet. Engedtem kérésének. Másnap Abeba boldogan járult a szentáldozáshoz. Délután három óra felé könnyezve kopogtatott be hozzám az anyja. A gyermekét kereste, azt hitte, hogy elveszett... Bevezettem a kápolnába. Abeba ott imádkozott az egyik sarokban.

— Mit csinálsz itt, kis Abeba?

— Beszélgetek a Jézuskával, szeretem Őt.

— Hát ma nem eszel?

— Nem, atyám, a lelkem kielégült, a testem pedig nem éhes. Este mosolyogva jött hozzám:

— Atyám, kérnék tőled valamit!

— Ugyan mit, gyermekem?

— Elmondom. Ma reggel betért hozzám a jó

Isten. Olyan jó volt! Engedd, hogy naponta áldozhas-
sam, mert lásd, én úgy éhezem a jó Istent!
Megengedtem.

A KIS ANGYAL

A nyolcéves Singer Lojzika, a kis svájci fiúcska azok közé tartozott, akikről a szentéletű X. Pius pápa így szólt: „Lesznek szentek a gyermekek között!”

Bámulatosan érett fiúcska volt és megértett minden vallási dolgot. Istennek különös kegyeltje volt. Még nem egészen hétéves korában az első-szentáldozáshoz járulhatott.

Ettől a naptól kezdve, kevés kivétellel, minden nap elvégezte a szentáldozást. Teljes tudatában volt e szent percek nagy fontosságának. És valami ritka nagy szeretettel szerette az Úr Jézust s e szeretet sok-sok áldozatra tette képessé.

Míg azelőtt eleven, szinte féktelen „szélvész-úrfi” volt, első szentáldozásától kezdve példásan buzgó ministráns lett. Nem ritkán megesett, hogy a szentmisén jelenlevő idegenek tudakozódtak: „Ki az a kis angyal, aki olyan áhítattal ministrál.

AJÁNDÉK

A Togo-földi misszióban történt az eset:

A misszionárius a hazuról kapott ajándékok között egy csomag cukrot is lelt. Fínom, csokoládéval bevont csemegék voltak. Saját maga számára fölöslegesen tartotta ezt az édességet, szétosztotta hát a missziós iskola legjobb növendékei közt. Három szemet kapott belőlük a kis Károly is, aki a katekizmust a legszebben tudta felmondani.

Másnap a templom előtti téren találkozott a kis Károllyal a misszionárius. Megkérdezte tőle, hogy ízlett az európai csemege. A gyerek zavartan húzogatta ruháját és nem felelt. A misszionárius azonnal látta, hogy valami baj van a csemege körül, mert a gyermek nem mer egyenes választ adni.

— Talán meg sem etted?
— Nem ettem meg — felelte még nagyobb zavarral.

— Eltetted talán máskorra? Vagy odaadtad másnak?

Károly hallgatott. A misszionárius azonban már csak azért is tovább firtatta a dolgot, mert a növendékét őszinteségre akarta szoktatni. Végül aztán megemberelte magát Károly és elmondta az igazságot:

— Atyám, a multkor a templomban arról beszéltél, hogy az Úr Jézus olyan szegény ott az oltárszekrényben. Azt mondtad, hogy jócselekedeteinkkel kedveskedjünk neki. Hát én azt gondoltam, hogy nem eszem meg a cukrot, amit tőled kaptam, hanem elviszem a templomba és az oltárra teszem. Így is tettem!

AZ EUCHARISZTIA TISZTA SZIVEK KÖZÖTT

Németországban a kützbergi plébánián a káplán épp az első áldozásra készítette elő a gyerekeket, amikor hírül hozták neki, hogy az egyik növendék hirtelen súlyos betegséget kapott. Hozzásietett és ott találta az orvost is. Ettől hallotta, hogy a kis Erikának a napjai bizony meg vannak számlálva és fölépülésére nincs remény. A káplán odaült az ágyához, nagy vonásokban elvégezte az első szentáldozásra való előkészületet vele. Utána meggyóntatta, megáldoztatta. A kis Erika azonban még néhány napig élt és életben találta őt a fehérvasárnap is, midőn társai ünnepélyesen áldoztak. Arra kérte szüleit, hogy ezen a napon őt is áldoztassák meg még egyszer. Kívánságát közölték a káplánnal, aki a gyermekek első szentáldozása után ünnepélyes menetben vitte hozzá az Oltáriszentséget. Ritka kísérete volt ekkor az Úr Jézusnak. A község összes elsőáldozó gyermekei kettős sorokban, fehér ruhában, égő gyertyával a kezükben vonultak az Oltáriszentség előtt

egész a kis Erikaék lakásáig. Ott az ő jelenlétükben áldoztatta meg a beteget még egyszer a káplán. A gyermek boldog volt, de másnap még boldogabb lett, mert az Úr Jézus magához szólította.

KIS FARKAS

Liao Lang (Kis Farkas) rablócsalád gyermeke volt. Apja, nagybátyja börtönben haltak meg. Anyját a család legifjabb tagjával egy kirabolt ház romjai zúzták össze. Így Kis Farkas árván maradt. A hétéves fiú a hithirdetőhöz került. Mindennap eljárt a hitoktatásra, a templom egy homályos helyén lapulva meg. Tudja a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, de a Hísekegyben csak a Pontius Pilátusig tud eljutni. M. Tchang, a tanító azonban nincs vele megelégedve. Nem tudja fegyvelmezni. Ha megveri, néhány napra elszökik és a közeli kerteket fosztogatja. A páter egy utolsó próbát tesz a fiúval. Egy vak társára bízta, hogy készítse elő az első szentáldozásra.

Körülbelül tizenöt nap múlva Kis Farkas eredményesen leteszi a szükséges vizsgát. M. Tchang nyugtalan tekintetétől kísérve, vak barátja kíséretében magához veszi az Úr Jézust. Ezután minden reggel ott látni őket az áldoztatórácsonál. „Kis Farkas megjavult. — Ezt M. Tchang is megvallja. — Nem veszekszik többé, nem csipkelődik, nem átkozódik. Értelmes és szorgalmas lett. Valóban igaza van a pápának, meg kell áldoztatni a kicsinyeket.”

Ebben az időben Kínában forrongások voltak. Rablók fosztogatták az országot. Férfiaknak kellett éjjel őrséget állaniok. Egy este, az egyik őr ügyetlenségből a teremben sütötte el fegyverét. Kis Farkas a puská tüzét épp az arcába kapta. Teljesen összeroncsolta arcát, úgyhogy sebe halálos volt.

A pap elhozza az Oltáriszentséget. Az ügyetlen őr is jelen van.

— Kis Farkas, úgy-e nem haragszol?

— Miért haragudnám, nem akarta!

Az öregek egymásra tekintenek, ők tudják, hogy a kínai rablócsaládban mennyire szívós a bosszú. M. Tchang sír. Kis Farkas felül. Sebbé vált szájára a pap elhelyezi a szentostyát. Ismét lefektetik, hamarosan lélekzete is eláll.

Megváltoztatta a szentáldozás.

KARÁCSONYI RABLÓK

— Bertalan, kelj fel, mert elkészünk! — A kis Bertalan megemberelte magát és elszánt mozdulattal kipattant ágyából. Megdörzsölte apró, kínai szemét. Rágondolt ígéretére és azonnal öltözködni kezdett. Belebújt vattás ruhájába. Pár pillanat múlva lábujjhegyen elosont alvó nagynénje mellett, ki a fagyos levegőre, ahol nővére, Erzsébet már várt reá. Csendben lopódtak végig a szűk ösvényen, amely a kanyargó Zi-ka-wei patakot szegélyezte. Az átellenben levő Sen-mou-yen árvaház felé igyekeztek. Az út sötét volt és fárasztó. Egy óra volt éjfél után. Erről azonban a korai utasok mit sem tudtak, mert szerény otthonukban nem volt órájuk. Ők csak arra gondoltak, hogy idejében megérkezzenek, nem törődve vele, hogy talán egy kicsit korán is van.

Bertalan és Erzsébet nem voltak árvák, mégis az árvaház felé siettek. Csupán a szavukat akarták megtartani. Mert karácsony napján, az éjjeli misén a nővérek kápolnájában áldoztak mindketten először, hat-, illetve hétévesek lévén s ekkor azt az ígéretet tették az újszülött Megváltónak, hogy egy nap sem múlhat el a nélkül, hogy szívükben ismét meg ne szülessék a kis Jézus a szentáldozásban, mely minden napot karácsonnyá tesz.

Nem messzire jutottak, mikor zavaros félelemérzet fogta el őket. Kínai kísértethistóriák és tündérmesék töltötték be kicsiny képzeletüket. Azután a vidéken szanaszét kóborló rablókról is hallottak. Még a fák árnyékát is élő alakoknak látták a holdfényben. Időről időre megálltak hallgatódzni. A csendes éjt-

szakában nem hallatszott semmi nesz, csupán a patak vize nyaldosta lágyan a partokat, a zuzmarás ágak csörrentek meg ropogva fejük fölött, vagy a házőrző kutyák üvöltöttek a jómódú szomszédok tágas udvarán.

Jöjjön, aminek jönnie kell! A korai utasok elszánták magukat, hogy ígéretüket megtartják. Azonban nem messzire jutottak, mikor az árnyékok egyike megnövekedve, félelmetes alakot öltött, s maguk előtt látták azt, akitől félelmükben legjobban tartottak. — Rabló — susogta a két szegény, megrémült gyermek s lábuk a földbe gyökerezett.

— Mit csináltok itt kint éjfél tájban? — hasított fülükbe a szembejövő ismeretlennek hangja.

— Ze-gni-yao... maong Misa — dadogta a lányka, mialatt derék öcsikéje sírva fakadt.

— Misére mentek? — kiáltott a valamennyire megenyhült hang. — És hová mentek misét hallgatni?

— A kedves Nővérekhez, Sen-mou-yen-be — válaszolta a leányka. Ekkor a rendőr — mert a félelmetes árnyék annak bizonyult — tüstént őrizetbe vette a két éjjeli kóborlót és visszakísérte őket otthonukba, ahol nemsokára elaludtak kínai takaróikba burkolódzva. De nem sokáig. Négy óra körül a kis „mama” ismét talpon termett s fivéréhez sietett.

— Kelj fel gyorsan, sietnünk kell, mert most már igazán elkésünk a miséről!

Ez alkalommal senkivel sem találkoztak s akadály nélkül elértek a zárda kapujához. De jaj! a kapu zárva volt és sem csengőt, sem kopogtatót nem találtak.

— Mi van itt ma reggel? Senki sem akar felkelni? Mit csináljunk?

Kétségbeesésükben teljes erejükből kiabálni kezdtek:

— Lao-pa-pa, lao-pa-pa, K'ai-men!

— Öreg bátya, öreg bátya, nyissa ki a kaput! —

verték a keményen elreteszelt kaput kicsiny öklükkel. Azonban lao-pa-pa nem hallott semmit s a kapu éppoly szilárdan zárva maradt, mint azelőtt. Ekkor még hangosabban kezdtek kiabálni s még jobban felverték a csendet.

— Ki van itt?

— Bertalan és Erzsébet — hangzott a felelet. — A gyermek Jézust akarjuk látni a jászolban a misén!

— Nagyon korán jöttetek, még nagyon sok idő van a miséig. S ezzel lao-pa-pa becsukta a kis ablakot s kinnhagyta az elhagyatott gyermekeket.

Rettenetes hideg volt. S ez a Sanghai körüli nedves levegőtől még jobban érezhető. Még a merészebb Erzsébet is elvesztette bátorságát, fivérével együtt ő is könnyekben tört ki. Mit tehettek volna. Újból összeszedték bátorságukat és kézzel-lábbal dörömbölni kezdtek a kapun és még erősebb hangon kiáltották:

— Mi a gyermek Jézust akarjuk a jászolban, mi a gyermek Jézust akarjuk!

Végül egy szolgálóleány meghallotta a lármát. Csak egy-két szó ütötte meg a fülét. De nem tudta, miről van szó. — Gyermek Jézus... jászol. — Megrémülve elszaladt, hogy a nővéreket fölébressze és így kiáltozott:

— Jöjjenek hamar! a kapu előtt vannak és el akarják lopni a gyermek Jézust.

Tudniillik néhány nappal azelőtt híre járt, hogy egy keresztényellenes suhancokból álló csöcselék karácsony napján be akar törni az árvaházba.

Az egyik apáca rögtön sietett megnézni, hogy mi baj van. Utközben fontolgatta, hogy mit tehet a betörés megakadályozására. Amint kipillant a kapun, nem zavargó csöcseléket látott, hanem csak két didergőt, kik bebocsátásért kiáltoztak. Tehát ezek voltak a betörők, rablók! Igen, ezek az ő kis ártatlan szívükbe akarták lopni a kis Jézust, mint az előző nap tették, az első szentáldozásban.

A jó nővér mindjárt megértette a helyzetet és beengedte a két kis erőszakos „betörőt”, hogy felmelegedjenek és előkészüljenek a szeretet rablására...

LÁNGTENGERRŐL...

Hohenstein gróféknál az év utolsó napján vendégek voltak. Késő estig vidáman töltötték a Szilveszter estét. Csak a gyerekeknek nem volt szabad fennmaradni, őket aludni küldték. A nevelőnő mielőtt lefektette őket, szentséglátogatást végzett velük a kápolnában.

A késő éjjeli órákban lefeküdt mindenki. Első álmából zavarta fel a kastély lakóit a kiáltás: Tűz! Tűz! Meneküljetek! Mindenki elvesztette a fejét. A gyerekek rohantak a lépcsőház felé, de ott már lángtenger várt rájuk. A cselédlépcsőhöz! — kiáltotta a nevelőnő. Szerencsére arra még szabad volt az út.

Mindenki együtt volt már. Szorongva nézték az égő házat. Senki sem törődött most mással. Így érthető, hogy a kis Johanna észrevétel nélkül eltűnhetett. Eszébe jutott az Úr Jézus.

Gondolt-e Őrá valaki?

Bizonyára nem, mert a kápolnaajtó csukva van. Ő is otthagyja a Jézuskát a lángtengerben? Nem! Megmentil! De hogyan? Kinyitja az ajtót. Benn sűrű füst. Borzalmas a meleg. Az oltár körül már lángnyelvek csapkodnak.

Nem gondolkozik sokat a kis Johanna, ruhát terít a fejére, hogy hajába ne kapjon a láng. Siet a sekrestyébe. Megvan már a tabernákulum kulcsa. Kinyitja a tabernákulumot. Recsegnek a gerendák. Félelem villan át szíven. De nem! mégse hagyhatja a Jézuskát. Kebléhez szorítja az áldoztató kelyhet. Siet kifelé.

Ezalatt a grófné észreveszi, hogy eltűnt a kis Johanna. Hol van? Hiszen lejött velünk. Itt volt! Mindenki ijedten keresi az elveszett kisleányt.

Egyszer csak megjelenik a plébános is:

— Gondolt-e valaki az Úr Jézusra! emberek? Vagy a tabernákulumban ég?

Mindenki kérdőleg nézett körül. Bizony az Eucharisztia nem jutott eszébe senkinek. A gróf rohanni akar az égő kápolnába. Megfogják, hiszen halálába rohanna. De mi legyen az Oltáriszentséggel?

Mialatt tanakodnak, megjelenik a kápolna ajtajában a kis Johanna. Kis fehér ruhájában, melyet csak futtában kapott magára, olyan, mint valami kis angyal. Keblére szorítja a kelyhet. Hajáról lecsúszott a kendő. Mosolyogva viszi a kelyhet a paphoz.

— Tudom, hogy nem lett volna szabad hozzányúlnom a kehelyhez, de azt hiszem, a Jézuska nem haragszik meg érte, hogy megmentettem.

A következő pillanatban iszonyatos robajjal szakadt be a kápolna teteje.

MINDENNAPI KENYÉR

Mindennapi kenyér. Ez kell nekünk embereknek. Ezért kiáltanak, sírnak, könyörögnek, harcolnak emberek milliói. E nélkül nem élhetünk. Testünk remeg, elgyengül, összeesik, meghal, ha nincs meg neki a mindennapi kenyere. Ma ez a főprobléma.

De vajjon ki gondol a lélekre? Annak talán nem kell mindennapi kenyér? Dehogynem! Az éppúgy éhezi mindennapi kenyerét, mint testünk, sőt jobban. Az éppúgy elgyengül, ha nem kapja meg a maga porcióját, mint ahogy a test elernyed a testi táplálék nélkül. Ha nem kap ebből a fönséges, mindennapi szent Kenyérből, nem bírja sokáig; meghal! „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az Ő véré, nem lesz élet bennetek!” (Jn. 6.)

Igen, ez a legelső hatása a kenyérnek: életet ad. Belénk olvad, testünkkel válik. Nem lesz már kenyér és nem lesz már testünk két különálló valami, hanem egyesül a kettő és így a kenyér az élet táplálója.

Ez történik a természetes kenyérrel. És az égből szállott Kenyér? Azt is magunkhoz vesszük. Azzal is egyesülünk: a lelkünk tápláléka. Aki ebből eszik, az örökké él. Ez nem mulandó kenyér, megmarad az örök életre.

De a kenyér erőt is ad. Minden kis mozdulatunk erőt tételez fel. Annyira hétköznapi ez a titokzatos valami apró-cseprő tetteinkben, annyira fönséges az Isten megnyilvánuló hatalmában.

Krisztus lelkünk ereje. Erő a hétköznapi szűkeségében, erő a küzdelemre, erő a végső kitartásra!

Mennyből szállott Kenyér, mennyből sugárzó, meleg, frissítő erő: mindennapi kenyérünk!

„Tudjátok-e, mi a legméltóságosabb Oltáriszentség a misszionáriusnak? — írta egyszer Athabaska-Mackenzie püspöke. — Egy szóval megmondhatom: neki az Oltáriszentség igazán mindene.” De sokszor még az Úrnak szentségi jelenlétét is kénytelenek nélkülözni.

Más alkalommal ezt írja ugyanaz a püspök:

„Püspöki látogatásom a Mackenzie torkolatánál elterülő misszióba vitt. Az egyik misszionárius sietve jött elélem, hogy fogadjon. Nemsokára a másik is közeledett, de csak lassan, botjára támaszkodva, csak úgy vánszorgott, mert az asztma fojtogatta. Pedig szegény még csak harmincéves.

Bevezettek lakásukba, a fából készült félszerfélébe. Kerestem, hogy merre van valami kápolnaféle. De hiába. Az egész lakásuk egyetlen szoba, amelyben alig lehetett fölállni. A bútorzata egy gyalulatlan faasztal a fal mellett és két felragasztott kép. „Itt misézünk, — mondták — de az Oltáriszentséget nem őrizhetjük. Nincs deszkánk, hogy kápolnát építhessünk. Hallgattam. Ők elkezdtek sírni és én velük könnyeztem. Láttam, hogy így nem maradhat. Az egészséges pátert elküldtem az erdőbe karókért. Ezeket aztán a szoba egyik sarkában levertük a földre, kifeszítettünk közöttük néhány régi hálót, a hálókra ujságpapírost ragasztottunk, az ujságpapíros fölé pamutfüggönyöket aggattunk és így készen állott a szentély. Aztán vastag csomagoló papírosból készítettünk kis házacska és bevontuk selyemdarabcskákkal, megáldottam és készen állt a szentélyben a szentségház is. Megengedtem, hogy itt őrizze az Urat a kenyérszínben. Mikor két hónap múlva elbúcsúztam tőlük, azzal a tudattal hagytam el őket, hogy az Oltáriszentség őrzésének megengedésével a legnagyobb szolgálatot tettem nekik. Az asztmás pátert meghívtam tavaszra magamhoz, hogy székhelyemen a nővérek majd jobban ápolják. De ő megkért,

hogy hagyjam ott régi helyén. Nemsokára társa már arról értesített, hogy szegény meghalt. Halála előtt két órával még magához vette az Úr szent Testét utolsó útravalóul. Úgy halt meg a földön fekve. Egy nagy állatbőr volt a takarója. De szemét a szentség-házra függesztette. Ohajára társa kinyitotta, hogy a kenyér színe alatt elrejtett Úr Jézust még egyszer láthassa. Egy utolsó tekintetet vetett rá és kiadta lelkét. Igazán apostolhoz méltó halál!

JÉZUSNAK HINNÜNK KELLI

O'Connel, Írország híres szabadsághőse, egyszer angol protestánsokkal került össze. A beszélgetés vallási térre terelődött. A protestánsok különösen azért támadták O'Connel vallását, mert az Oltáriszentségben hisz. Azt mondták neki, hogy mikép lehet elfogadni a katolikus egyház tanítását, mely szerint Jézus teste jelen van a kenyér színe alatt?

O'Connel nyugodtan végighallgatta a kifogásokat és így szólt hozzájuk:

„Hát ezt, uraim, az Úr Jézussal kell elintézni. Aki nem hiszi, hogy az Oltáriszentségben Jézus testével, vérével jelen van, az hazugnak tartja Üdvöztönket, hiszen Ő mondotta a kenyérre, amelyet megáldott, hogy az ő teste. Ne énelem és ne is a katolikus egyházzal vitatkozzanak, uraim, hanem támadják meg magát az Úr Jézust. Mondják meg neki, hogy önök mégiscsak jobban tudják, hogy mi van a kenyér színe alatt, mint Ő, az Isten Fia.”

ÁLDOZÁS — LÉLEKERŐSÍTÉS

Marseau francia tengernagy híres volt kérelhetetlen szigorúságáról és hirtelen haragjáról. Ha a legkisebb hibát észrevette, jaj volt annak a tisztnek, vagy matróznak, aki elébe került.

Vallástalan ember volt, de megtért. Nemsokára rá nyugalomba vonult és egy kisebb hajónak parancs-

nokságát vette át, hogy valami foglalkozása legyen. Ez a hajó egy misszióistársulat tulajdona volt. Csinos kis kápolna állott rajta, ahol naponta szentmisét mondtak. Az ősz tengernagyból lett kapitány minden nap meghallgatta itt a szentmisét és megáldozott.

A misszióshajón egész másképp viselkedett, mint azelőtt. Ha mulasztást vett észre, elvörösödött, erei kidülledtek, látszott rajta, hogy hatalmas indulat dúl lelkében. De legyűrte. Reszkető hangon, de csendesen figyelmeztette azt, aki a mulasztást elkövette és a legtöbbször maga pótolta az elhagyott munkát.

Fülébe jutott egyszer, hogy a legénység csodálkozik azon, hogy a kapitányuk mindennap áldozik. A legközelebbi parancskiadást személyesen végezte, és a végén így szólt a matrózokhoz:

„Hallottam, hogy csodálkoztok azon, hogy mindennap áldozom. Bevallom nektek, hogy nem azért teszem, mintha szent lennék, hanem mert szükségem van rá. Pokol lenne a ti helyzetetek, ha az én gyengeségemet mindennap nem erősítené meg az Úr.”

AZ ÁLDOZTATÓRÁCSNÁL

Peck Kornélia híres newyorki bírónak volt második leánya. Az apa szabadkőműves. Nővére pedig egy anglikán püspök lelkész-fiának volt felesége. Ilyen környezetben nevelkedett fel Kornélia. Sok utazásban ismerte meg a világot. Végül maga is felesége lett egy anglikán lelkésznek, aki őt latinra tanította. A férje kis falusi templom prédikátora volt.

Kornélia gyakran belátogatott New-Yorkba. Egyik alkalommal katolikus templom előtt haladt el. A nyitott ajtón keresztül észrevette, hogy ott éppen istentisztelet folyik. Csak úgy kíváncsiságból bemegy és beül a legelső padba. Nemsokára az emberek kettesével és hármassával az oltár felé tartanak, ahol a pap a szentáldozást szolgáltatja ki. A nélkül, hogy megfontolná mit cselekszik, feláll és ő is az áldoztató-rácsához térdel. A pap neki is odanyújtja az Élet Ke-

nyerét. Félelemmel és örömmel tér vissza helyére. Először könnyelműen akarta venni a dolgot. Estefelé azonban valami erős ösztönzést érzett, hogy megbeszélje az ügyet katolikus hűgával, aki Sacré Coeur-apáca volt. Kornélia remegett a félelemtől, amikor a Jézus Szíve-zárdába ment tanácsért.

A fogadtatás olyan volt, aminőnek elképzelte. A fiatal és tapasztalatlan apáca-hűga egészen odavolt az eset hallatára. Rövid megfontolás után azt a tanácsot adta, hogy azonnal menjen az érsekhez és adja neki elő az ügyet. Kornélia engedelmeskedett és azon gondolkodott, vajjon milyen egyházi büntetést szab majd rá az érsek.

Az érsek bölcs ember volt és szavaiból isteni Mesterének szeretete áradt. Először megmagyarázta Kornéliának, hogy milyen meggondolatlanul cselekedett, azután hozzátette: Katolikus akar lenni, gyermekem?

— Igen! főtisztelendő érsek úr — volt a gyors felelet. Még férjéről és hitéről is megfeledkezett...

— Mikor tudna oktatásra jönni?

— Ha az érsek úr most mindjárt kikérdezne, meggyőződhetnék, hogy nincs szükségem már oktatásra.

Kornélia a következő években sok testi-lelki szenvedése között is hű maradt az Oltáriszentséghez és sok vigaszt talált Benne.

„FEHÉR MISE”

Az araguayi Conceicao-ban 1911-ben püspöki helytartóságot létesítettek. Conceicao az óriási Amazonas-folyó mellett van. A bennszülöttek nagy örömmel fogadták a dominikánus püspököket.

Másnap reggel az indiánok templomukba gyülekezve ősi nyelvükön imádkoztak és utána mindnyájan az Úr asztalához járultak. Egy öreg indián mondom, hogy a szentáldozás a jó Isten orvossága, amely szívünket tisztává és erőssé teszi.

Egyszer a püspöknek távoli faluba kellett men-
nie. Csomagot nem vihetett magával. Itthon maradt
tehát az oltár is. Megérkezésekor nagyon örültek a
rézbőrűek. Kérdezték is azonnal, hány órákor tartja
másnap a szentmisét. A püspök kénytelen volt azt
felelni: szentmise nem lesz. Erre nagyon elszomorod-
tak, de azután felkiáltottak: Reggel mégis Domingo
(vasárnap) lesz!

Másnap korán reggel összegyűltek az indiánok
trombitajelre. Felsorakoztak a templom melletti fo-
lyosón. Elöl keresztet vittek. Benn a templomban az
oltáron gyertyák égtek. A misekönyv is szokott he-
lyén volt, de be volt csukva. Senki sem lépett a szen-
télybe, de a templom hajóját megtöltötték a hívek.
Közösen imádkoztak és elénekelték a Kyrie-t, a Glo-
ria-t és a Credo-t. Ez volt a „fehér mise”. Minden
vasárnap ilyen misét tartott ez a nép, mert nem volt
papja, aki az Úr Krisztus áldozatát bemutatta volna.
A misszionárius meghatódva állott a templomajtóban
és nézett az üres tabernákulumra.

ÖTVEN KATONÁT MENTETT MEG A SZENTÁLDOZÁS

Észak-Franciaország lövészárkaiban egyszer azt
az utasítást kapták katonáink napi parancsban, hogy
vonuljanak vissza és pihenjék ki magukat. Amint a
pihenőhelyre értek, értesültek róla, hogy a tábori lel-
kész megérkezett, másnap tábori mise lesz. „Jelen
leszünk!” mondták egymásnak a pihenőre érkezett
katonák. „És — mondták többen — meg is áldo-
zunk!” Azonnal hozzáfogtak a ruhatisztításhoz.

Másnap korán reggel gyóntatni kezdett a tábori
lelkész. A gyónás után megkezdte a misét. Megindul
az angol és francia ellenséges ágyuk tüzelése. Iszo-
nyúan zengett, sivitott, dörgött mindenfelé. Az Úr-
felmutatás alatt egész közelben robban fel egy löveg.
Aztán csengettek áldoztatásra. Ötven katona közele-
dett a szentáldozáshoz. Mikor a pap éppen az „Uram,

nem vagyok méltó"-t mondja, iszonyú zengés, dörögés. Épp ott, ahol az ötven katona az előbb térdelt, robban a löveg. Kettő a nem áldozók közül könnyen megsebesült, az ötvennek semmi baja sem történt.

JÉZUS CSAK A LÉLEK BÉLPOKLOSSÁGÁT ÚTÁLJA

Karácsony este volt. A keresztények már mind szívükbe fogadták a Betlehemben született isteni Kisdedet. A mise és hálaadás véget ért. A papi segédlet s a hívők lassankint mind kivonultak a templomból. Csak Mária nem mozdult helyéről. Arcát tenyerébe hajtotta és meghúzódott egy kis sarokban, ahol senkinek sem tűnt fel. A szegény nőt rettenetes baj, a bélpoklosság sorvasztotta, amely nem kíméli áldozatát. Arcának már csaknem kétharmadát leroncsolta. Kendővel fedte be.

— Amint távoztam a templomból, — írja a miszszonárius — észrevettem az elkülönített helyen és feléje mentem.

— Atyám, — szólt hozzám — a minap azzal biztattál, hogy már talán eleget tanultam, hogy az Istent szívembe fogadhassam. Tegnap megtisztítottam lelkem a szentgyónásban. És ma mégsem vettem magamhoz az isteni Kisdedet, mint a többi keresztények.

— Mária, ez a te hibád! Miért nem járultál az Úr asztalához a többiekkel együtt?

— Atyám, hallgass meg: nem mertem. Úgy gondoltam, hogy a kis Jézus nem térne be olyan szívbe, olyan hajlékba, amelyet ilyen undorító, tátongó fekélyek borítanak, mint az ajkamat.

— Leányom, jól tudod, Jézus nem a testi szépséget nézi. Neki lelki szépség kell. Ez nyeri meg tettségét.

— Hát igaz, hogy az ég és föld Ura nem borzad vissza undorító testem megérintésétől?

— Nem, Mária, légy nyugodt. Jézus csak a bűn

lepráját útálja. Nem leszünk-e halálunk után mindnyájan az enyészet áldozata?

Aztán előkészítettem az elsőáldozásra és a szomorúak Vigasztalója lejött ebbe az élőhalottba. És Máriának is boldogság szállt szívébe. Azóta már nem fél az Úr asztalához járulni, hogy lelkét az erősek Kenyerével táplálja. Jézus csak a lelki bélpoklosságot útálja.

HUNYADI AZ ÚR ASZTALÁNÁL

Hunyadi, az ősz bajnok dicsőséges harcai után most akarja befejezni végső harcát. Nemsokára elérkezik örök diadalába. Augusztus 12-én barátait felkérte, hogy az Úr asztalához a Boldogságos Szűz közeli kápolnájába vigyék, melyet ő maga építtetett. Alázatos lelke ugyanis méltatlannak találta, hogy az Úr fáradjon hozzá, szolgájához.

Kívánsága teljesült, s néhány perccel azután, hogy Kapisztrán kezéből a szent úti eledelben részesült, a nagy lélek porhüvelye összeomlott.

HÁROM NAPIG NEM EVETT SZENTÁLDOZÁS ELŐTT

A Karankade misszióban a misszionárius atyát hajnalban a templomajtóhoz hívták. Egy vak gyermek feküdt ott fáradtságtól kimerülve. Az atya hozzá sietett és nevéen szólította.

— Atyám, atyám, — esdekelt szegény — nagyon kérem, adja nekem a szentáldozást. Már oly régen kíváncszom utána, már három napja vagyok étlen-szomjan.

— Az túl sok, — válaszolt a hithirdető — hiszen lábadon sem állhatsz már meg. Végy magadhoz inkább egy kis erősítőt.

— Atyám, — felelte a vak — jobban éhezem én a jó Isten után, mint az étel után. És ez az éhség előbb fogja haláloamat okozni, mint amaz.

A misszionárius ekkora hit és szeretet láttára lelke mélyéig megrendült és azonnal megáldoztatta a kis hőst, aki csak hosszú hálaadás után egyezett bele, hogy testi táplálékot is vegyen magához.

WITTEKIND HERCEG ÉS A SZENTÁLDOZÁS

Nagy Károly hosszantartó háborút viselt a pogány szászok ellen, akiknek vezére a bátor Wittekind herceg volt. Nagy Károly frankjaival télen egy völgyben ütött tanyát. A hegyeket Wittekind herceg emberei tartották megszállva. Elérkezett karácsony napja. Wittekind észrevette a magasból, hogy a frankok ünnepet ülnek. Rögtön elhatározta, hogy mint koldus közéjük megy és megfigyeli, mit csinálnak. Így is tett.

Mint koldust beeresztették. Körülnézett. A tábor közepén gyönyörűen díszített oltárt látott és körülötte térdeplő katonákat. Nem tudta mi ez. A mise vége felé a pap minden katona nyelvére kis fehér ostyát tett. Wittekind közel állott az oltárhoz. Legnagyobb ámulatára a pap kezében csodaszép gyermeket látott. A pap egyenként lépett a katonák elé, hogy a szentostyát nyujtsa nekik. Wittekind az egyiknél a gyermeket mosolygós arccal, kiterjesztett kezekkel látta. A másiknál azonban észrevette, hogy a kisgyermek arca fájdalmas lett, kezével elhárító mozdulatokat tett és csak akarata ellenére tért be. A herceg nem értette a dolgot. Szánalmat érzett a kisgyermek iránt, de nem tehetett semmit.

Másnap követekkel kért találkozót és most már, mint vezér jelent meg a kijelölt helyen. Elmondta Nagy Károlynak, hogy mit tapasztalt. Nagy Károly fölvilágosította.

A herceg kereszténnyé lett.

SZÁZEZER FRANK — EGYETLEN SZENTÁLDOZÁS

Newmann bíboros azelőtt az anglikán protestáns egyház archidiakonusa volt 12,000 font fizetéssel. Sokáig tanulmányozta a katolikus vallást és végre visszatért. Annyira éhezett az Eucharisztia után, hogy mindig a szentáldozás után sóhajtott.

Megtérése előtt néhány nappal egyik barátja így szólt hozzá:

— Gondold meg, mit teszel! Ha áttérsz a katolikus vallásra évi 12,000 fontot (120,000 P-t) veszítesz.

— Százezer font is semmi egyetlen szentáldozáshoz képest, ugrott fel Newmann lelkesen.

MISE AZ EIFFEL-TORONY TETEJÉN

A párizsi Katolikus Szépművészeti Társaságnak mintegy nyolcvan tagja az Eiffel-torony legfelső fennsíkján gyűlt össze, hogy részt vegyen a szentmisén, amelyet egyik tagtársuk P. Buffet celebrált a torony építője: Eiffel Gusztáv mérnök emlékére. Evangélium után P. Buffet, aki maga is művész volt, — csak 47 éves korában lett pappá — felszólította a hallgatóit, hogy imádkozzanak Eiffelért. Hiszen az ő zsenialitása teremtette meg azt az óriási monstanciát, amelyben ma először lebeg az Úr szent Teste Párizs felett, hogy áldását küldje a nagy Babilonra, arra a sok küzdő és szenvedő emberre, akik itt a lábaink alatt tülekednek pénzért, kenyérért, boldogságért. Mise alatt a jelenlevők majdnem valamennyien a szentáldozáshoz járultak, utána pedig a miséző páter megáldotta a várost.

„ASSZONY, NAGY A TE HITED!”

(Az „El Siglo de las Misiones” missziós folyóirat közölte nemrég az alábbi esetet. A misszionárius nevét érthető okokból nem közölték.)

Páter X... János kínai hithirdető, Jézus szent Szívének igazi barátja és tüzeslelkű apostola, éppen befejezte szentmiséjét és térdreborulva végzi hálaadását az oltárszekrény előtt.

— Egy pillanatra, atyám! — s valaki félénken megérinti a páter vállát.

Hátrafordul és ott lát egy szegény asszonyt, karján vakon született gyermekével. A hithirdető ismeri: Ti Máriának hívják, nemrég keresztelte meg. Az anya esdő, könnyörgő tekintetet vet a papra.

— Missziós atyám! Érintsd meg ujjaiddal gyermekem szemét.

A páter összerezzen! Csodát kíván tőlem! Alázattal mentegette magát.

— Az Istenért, Mária! Mi jut eszedbe? Az a szentek kiváltsága, hogy csodát műveljenek. Én szegény bűnös vagyok!

— Nem tesz az semmit! — feleli az anya és szeretete sugallja neki a legyőzhetetlen ellenvetést:

— Az Istent érintették ujjaid a szentmisében, érintsd meg most velük az én kicsinyemet!

És nagy bizalommal közelebb hozta vak gyermekét.

A jó misszionárius törpének érezte magát ekkora hit láttára. Tétovázik egy keveset, majd tekintetét az oltárszekrényre irányítva felkiált: Jézus szentséges Szíve! Te megteheted, hiszem, hiszem! S nagy bizalommal egyszerűen ráteszi felszentelt ujjaait az ártatlan csöppség kihalt szemére...

Abban a pillanatban világosság és boldogság ragyogott fel a gyermek arcán. Eleven tekintet, mosolygós, édes pillantás, az első, mióta a fiúcska él: ez volt az édesanya nagy hitének bőséges jutalma.

— Meggyógyítottad őt nekem! — kiáltott fel örömmel és megcsókolta gyermekének élő szemét és lelkendezve mutatta a missziósatyának.

De ő az Úr tanácsát követve, megalázta magát és Istent magasztalva mondotta:

— Mesterem, Te igazán jóságos vagy, én pedig csak haszontalan szolgád vagyok!

CSENGETYŰ

1913 novemberében halt meg Speyerben a nagytehetségű Most Heléna domonkosrendi apáca. „Menj és hirdesd!” című írásában elmondja, hogyan ismerkedett meg a szentmisével.

Protestáns barátnője, aki szeretett gúnyolódni a katolikus istentiszteleten, egyszer rávette, hogy menjenek el a katolikus templomba.

— Meglátod, félholtra kacagjuk magunkat! — mondotta csábításul.

Hogy aztán mi történt, így írja le:

„Az istentisztelet már elkezdődött. Az ajtó mellett maradtunk. Az oltárból s ami azon végbement, a fejek fölött keveset láthattunk. A pap latinul énekelt, s ez magasztosan és áhítatosan hangzott. Az orgona bűgött. Az egész templomon keresztül mintegy áhítat és béke illata lengett.

Egyszerre csengetyű csilingel föl. Az egész hívősereg letérdelt. Megijedtem. Milyen kínos: a sok térdeplő ember között — állni! Aztán sokan ismét felálltak.

Megkönnyebbülten lélekzettem föl. És mégis — páratlanul szép volt, mikor ez a sok ember egyazon gondolattal, egyazon érzéssel eltelve, mintegy ütésre, imádva térdre hullt... Vajjon szól-e még a csöngetyű? Ó, bárcsak szólna!

És szólt. Ismét térdre borult mindenki. Egészen, teljesen csönd lett, szent csönd. S akkor a csöndbe háromszor csilingelt bele a csöngetyű s a térdelők még mélyebben meghajoltak. Mi ketten az ajtóban szintén meghajoltunk. És én letérdeltem Isten előtt, a nélkül, hogy tudtam volna róla, először életemben, megragadva, leigázva, néma imádatban. Mintegy álomban keltem föl aztán és csak ezt gondoltam:

A csöngetyű, — még egyszer, még egyszer.

És még egyszer megszólalt. Aztán hamarosan bevégeződött az istentisztelet. Az emberek kiözönlöttek a templomból.

Attól fogva gyakran elmentem a katolikus templomba, tanulmányozni kezdtem a katolikus vallást és visszatértem az Egyházba . . .”

FEKETE KENYÉR HELYETT . . . ÉLŐ KENYÉR

Zichy Nándor az 1863 február hetedikü cikkéért, melyet a „Hon” közölt le, fogságba került. Haymerle ezredestől csak azt kérte, hogy minden reggel szentmisére mehessen a helyőrségi templomba, „mert ő ezt megígérte az édesanyjának . . .” Felesége is feljött Pestre két kis fiával. A közelben vett lakást és férjével együtt mindennap szentmisét hallgatott.

ÓCEÁNREPÜLÉS

Köhl kapitány és Fitzmaurice ír légiflotta parancsnok, két katolikus férfiú volt az első, aki sikeresen repült át Európából Amerikába. Repülésük előtt gyönyörű példáját adták hívő lelkiületüknek és Istenben való bizodalruknak. A repülés reggelén közös szentáldozásból merítették erőt. Az ír repülőtisztek a felszállás előtt szép keresztet ajándékoztak nekik, melyet ők hálás örömmel vittek magukkal. A felszállás valóságos áhítatos vallási aktussá magasztosult.

Amint a repülőgép a levegőbe emelkedett, a repülőtéren volt katonák önkénytelenül térdre hullottak, hogy néma imádsággal a mindenható Isten segítségét kérjék a vállalkozásra.

PAPI KEZEK

Sohasem feledem a következő kis esetet, — mondja P. Müller egyik könyvében. — Egy társaság kirándult Nápoly vidékére. Betérve egyik vezútvövi osteriába, étkezés előtt vizet kért kézmosásra. A korcsmárosné kis kancsót hozott, hogy belőle a ke-

zekre öntsön, aztán kendőt tart oda a kéztörlésre. Néhányan meg is mosták már a kezüket, midőn az egyik vendégnél az asszony visszarántja a kendőt. Észrevette, hogy pappal van dolga. „Nem, uram, — szólt — nem illik, hogy azok a kezek, melyek ma Krisztust hordozták, ilyen durva vászonkendőbe törülközzenek.” Ezzel elsietett s kincsei közül szépen hímzett muszlinkendővel tért vissza, hogy az őrizze meg annak a kéznek lenyomatát, amelyet az Úr teste, vére annyira megszentelt. Az ilyen egyszerű hit mennyi teológus hitét s bölcsességét megszégyeníti.

EGYETLENEG KÖNNYEZETT

Alig két éve, hogy meghalt Kaszap István. Hősies, szentségre törekvő ifjú lélek volt. Nemcsak a középiskolában tűnt ki tanulásával és tornászképességével, hanem éppoly győzhetetlennek bizonyult a kórterem csüggesztő levegőjében is.

A Vöröskereszt-kórházba vitték. Tizenketten voltak a közös kórteremben. Kaszap Pista csendes apostolkodásának egyik eredménye az volt, hogy a legközelebbi nagyobb ünnepen a tizenegy betegtársa közül tízen járultak vele együtt a szentáldozáshoz. A kórház lelkésze elhozta az Úr Jézust. A fehér asztalra tette és utána a betegek Gyógyítója végigjárta az ágyakat és vigasztalt, erőt adott, megnyugvást öntött a szívekbe. A szemeket könny borította. Jézus eltávozott. Az áldozók hálaadást végeztek.

Minderki örült. De mégsem. Valaki szomorkodott. A tizenkettedik beteg könnyezett. Nagyon fájt neki, hogy ő nem forrhatott egybe a szentáldozás révén tizenegy más betegtársával. — Zsidó volt.

Mikor Kaszap Pistát lelkiatyja megkérdezte, súlyos betegségében nem nyugtalanítja-e valami, azt mondta, hogy ifjúsága tiszta. Egyetlen dolog szomorítja: hogy nem lett már középiskolás korában napiáldozó.

AZ ÖREG INDIÁN

A dominikánusok 1867-ben 200 éves munka után kénytelenek voltak elhagyni Canelost Ecuadorban. 1888-ban azonban visszahívták őket az indiánok. Az új misszionáriusok közül egyet magával hívott az öreg indián Marcellino a rombadőlt templomba. Az oltár mögött ázni kezdett. Nemsokára doboz került elő, amely széthullott és félig elpusztult selyemtakaróból gyönyörű kehely tűnt elő. P. Fierro kelyhe volt. Ezt használta utolsó szentmiséjén, mondta az öreg indián és elmesélte a dominikánusok előbbi apostoli munkáit. Utána gyermekdeden hozzáfűzte:

— Ha a végem közeledik, és gyermekeim hírül viszik neked, hogy atyjuk a halálos ágyon fekszik, akkor jöjj gyorsan, Atyám, Marcellinonak van valami kívánsága. Tudom, hogy a fehérek esznek a pap kenyeréből, a szentmise fehér kenyeréből. Bannos-ban láttam, amint a nyelvükre helyezték és mondtam: Milyen boldogok! Atyám, ha haldoklom, hozd el nekem is a papok fehér kenyerét.

Marcellino már hamarább is megkapta ezt a fehér kenyeret.

A VASÁRNAPI SZENTMISE

Manzoni, a híres olasz író soha el nem mulasztotta a vasárnapi szentmisét. Amikor már kissé elöregedett, betegeskedett és családjának tagjai féltették a megfázástól. Lebeszéltek a misehallgatásról, mert hideg és esős idő volt.

Az egyik vasárnap Manzoni rosszul érezte magát. Családja erőszakkal visszatartotta a templombamenéstől. Délután meglátogatta egy barátja és föltűnt neki, hogy a híres költő igen rossz hangulatban van. Megkérdezte tőle viselkedésének okát. Manzoni így felelt:

— Bosszankodom, hogy az asszonynépség ma reggel nem engedett templomba. Azt hozták fel ürügynek, hogy csúnya időjárás van.

— De bizony jól tették azok az asszonyok, hogy itthon tartották a mestert — felelte barátja. — Nagyon csúnya idő van és még valami komoly bajt is szerezhetett volna magának.

Manzoni azonban nem hagyta annyiban a dolgot, hanem szelíd modorával ellenkezett:

— Nézze csak, barátom, ha ma, vasárnap nagy sorshúzás lenne és azon mindenki résztvehetne, aki elmegy és megnyerhetné a 30,000 lírás főnyereményt, mondja csak, ki maradna akkor otthon? És akkor itthon tartottak volna engem az asszonyok? Nem szedték volna elő a legvastagabb kabátomat, a legjobb cipőmet és nem kötöttek volna sált a nyakamba? Sőt elkísértek volna, hogy ők is résztvegyenek a húzáson és a nyerés esélyén. Márpedig a szentmise-hallgatás alkalmával a földön legértékesebb dolgot osztogatja a jó Isten. Ő maga jön le hozzánk az ol-tárra és ilyenkor bőségesen adja kegyelmét az imádkozónak.

NAPÓLEON ÉS A SZENTMISE

Nemrégiben megjelent Napoleon-életrajzból:

Egy napon egy katonai nevelőiskolának a szabályait mutatták be Napoleonnak. Azonnal átlapozta és megállt annál a pontnál, amelyikben ezek voltak olvashatók: „Az intézet növendékei minden vasárnap és azonkívül a hét valamelyik napján szentmisén vesznek részt.”

A császár összeráncolta homlokát és toll után nyúlt. Sajátkezűen javította ki a szabályzatnak e pontját így: „Az intézet valamennyi növendéke mindennap szentmisét köteles hallgatni.”

Amikor már Szent Ilona-szigetén volt számkivetésben, mindennap szentmisét hallgatott. Egyik este nála volt Montholon tábornok, őreinek egyike. Napoleon bocsánatot kért tőle, hogy még egy kis dolga van. Elmondta, hogy a másnapi szentmiséhez elő akarja készíteni a miseruhát és a kelyhet. Amikor

észrevette, hogy szavain meglepődik a tábornok, így szólt hozzá:

— Mikor még trónon ültem, vallástalan nép fölött uralkodtam és vallástalan vezetők vetek körül. Akkor engedtem az ő befolyásuknak és magam sem voltam vallásos. Amde most miért kellene elrejtennem személyes meggyőződésemet? Úgy érzem, hogy szükségem van a szentmisére és mindennap részt is veszek rajta. Én nem kényszerítek senkit környezetemből, hogy velem tartson, de az, aki barátom, magától is megteszi ezt.

A KIFUTÓFIÚ TÉRIT

Nemrégén halt meg Angolországban Stephen Taprell Holland nagybirtokos. Gazdag ember volt, kiváló emberbarát és hitvalló katolikus. Holland körülbelül harminc évvel ezelőtt tért vissza az Egyházba a protestantizmusból.

A katolicizmusra irodájának egyik kifutója hívta fel a figyelmét. Ez a fiú azt kérte, hogy a parancsolt katolikus ünnepeken délelőtt egy óra szabadságot adjanak neki, hogy szentmisét hallgathasson. Ennek pótlására két órát hajlandó a munkaidőn kívül szolgálatot teljesíteni. A hivatalfőnök megtagadta ezt a kérést, mire a fiú egyenest Hollandhoz, az üzem tulajdonosához fordult. Ennek a nagyiparosnak megtetszett a fiú határozott kívánsága és áldozatkészsége, de kíváncsi volt, hogy valóban szentmisére megy-e. Titokban megfigyeltette egyik alkalmazottjával és megtudta, hogy a fiú valóban templomba ment.

Néhány napra rá az iroda előszobájának asztalán egy kis könyvet látott Holland. Kezébe vette. Katolikus imakönyv volt. A kifutófiú könyve. Bevitte magával az irodájába és olvasgatta.

Nemsokára visszatért az Egyházba.

TALÁLKOZÁS A LITURGIÁVAL

John Moody igen gazdag amerikai nagykereskedő volt. Nagyon sokat olvasott. Minden modern bölcseleti rendszert ismert, de egy sem elégítette ki. Már ötvenéves volt és még mindig kereste az igazságot. Végül megtalálta. Ő maga így írja le:

„Kiábrándultam mindenből, amihez csak hozzáfogtam. Ennek ellenére tovább kerestem a feleletet az élet nagy kérdéseire és nemsokára meg kellett már találnom. Így kezdődött:

1927-ben egy barátommal üzleti ügyben Bécsben tartózkodtam. Felkerestük a bankárokat és a legtöbb időt kereskedelmi ügyekkel töltöttük. Egy nap meglátogattuk az egyik bankárt. Ezt azonban váratlan elfoglaltsága megakadályozta, hogy a kijelölt időben fogadjon bennünket. Mivel egy órát kellett várakoznunk, az az ötletem támadt, hogy látogassuk meg a közelben fekvő Szent István-dómot.

Augusztus 15-e volt. Éppen ünnepi szentmisét énekeltek.

Amerikában azelőtt katolikus templomban még sohasem voltam. Most hallgattam először szentmisét. Hallatlan tömeg töltötte meg a dómot. Egyszerre a közepében találtuk magunkat. Teljesen előretoltak. Beismertem, hogy ez szokatlan istentisztelet és minden nagyon szép. Hirtelen csengetyűszót hallunk és mindenki letérdel. Nem mozdulhattunk, annyira körülfértak bennünket. Ránéztem barátomra és mondtam neki:

— Legjobb lesz, ha mi is letérdelünk.

Megtettük. És térdelve maradtunk, amíg a nép térdelt. Nagyon megragadott a szentmise. Elhatároztam, hogy délután a vesperást is meghallgatom. A következő három napon szintén jelen voltam a szentmisén.

Mielőtt Bécsset elhagytam, így gondolkoztam: „A katolicizmusban van valami, ami valóság. Meg kell találnom, mi az.”

SZÍVERŐSÍTŐ ORVOSSÁG

Kanadában az indiánusok között működő misszionárius nagyon érdekes dolgokat írt le híveiről. Az indiánok ott az Oltáriszentséget „szíverősítő orvosságnak” nevezik. Akiket valami csapás ért, vagy szomorúság bánt, gyakrabban járulnak a szentáldozáshoz.

A misszionárius észrevette, hogy az egyik öreg indián, akinek fia néhány nap előtt halt meg, nagy buzgósággal áldozik, de az áldozás után csendesen sirdogál. A templomból kijövet megkérdezte tőle:

— Miért sírtál, édes fiam, szentáldozás után? Hiszen jól tudod, hogy a fiad Isten kegyelmében halt meg, őszintén meggyónt a halálos ágyon és viszont fogod őt látni majd odaát a túlvilágon.

Az indián letörölte könnyeit. Aztán szeretettel nézett a misszionáriusra és így szólt:

— Köszönöm, atyám, jóságos figyelmeztetésed. Az eszem be is látja ezt, de a szívem az okoskodik. Mégis csak vágyódik a fiam után. Valahányszor azonban lelkembe jön az Úr Jézus, érzem, hogy a szívem erősödik és a megnyugvás mindig könnyebb és könnyebb. Épp ezért áldozom, hogy egyszer már egészen könnyű legyen.

TÉRDRE KÉNYSZERITETTE AZ EUCHARISZTIA

Weil Emanuel a ratingeni zsidó közösség tanítója volt. Maastrichtba utazott éppen. Az úton összetalálkozott egy katolikus pappal. Vallási dolgokról beszélgettek. Maastrichtban elváltak. Weilt jól fogadták az új helyen.

Május 13-án Maastrichtban Szent Servatius ünnepét ülték. Nyilvános körmenetet tartottak. Weil éppen szembetalálkozott a körmenettel az egyik utcában. Ki akart térni, de valami erő akarata ellenére hajtotta előre. Így a szentséges körmenet mellette haladt el. Mikor a végtelen jóságú Jézus már közelében volt, hiába erőlködött, hogy elmeneküljön. Úgy érezte,

valami belső erő kényszeríti, hogy letérdeljen és imádja az Eucharisziát.

Mennyei világosságra megismerte ebben a pillanatban Jézust, Urát és Mesterét a kenyér leple alatt. Hitte, hogy Ő az igazi, a megígért Messiás. Most már hitt. Önként térdelve maradt és imádta Jézust. Mikor felállt, megérlelődött benne az elhatározás, hogy megkeresztelkedik és a katolikus Egyház gyermeke lesz.

TISZTELEGI

1916-ban történt az orosz harctéren. Akkoriban nagyon bizonytalan volt azon a fronton a harci helyzet. Átcsoportosítás előtt állott mindkét szembenálló fél. Azon a részen, ahol ez a történet megesett, az oroszok előrevonulóban voltak. A két arcél között egy kis lengyel falu feküdt. Házai nem voltak összelelve, temploma is állott, lakói közül is kevesen menekültek el, mert az átcsoportosítás olyan gyorsan történt, hogy kiűritésre nem lehetett gondolni.

A visszavonuló osztrák-magyar hadseregnek hátvédje egy honvédszázados volt. Az ezredparancsnok egy hadnagy vezetése alatt kiküldött egy szakaszt, hogy derítse fel a falut és kémlelje ki, vajjon a falu túlsó oldalán ott vannak-e már az orosz előőrsek? A parancs úgy szólt, hogy a feladatot minden körülmények között végre kell hajtani.

Úrnapjának reggeli óráiban indult el a szakasz. Óvatosan haladtak előre és minden nehézség nélkül elérték a falu első házait. Feltűnt nekik, hogy az utcák üresek, a házak mintha kihaltak lennének. Alig nyomultak be az első utcába, amikor a templom harangja megszólalt és zeneszó hangzott. A hadnagy bizony nem gondolt arra, hogy Úrnapja van. Annak vélte, hogy a lengyelek a bevonuló oroszok elé harangoznak és muzsikaszóval üdvözlik őket. Biztosat akart tudni. Óvatosan haladt előre.

Az utca a templom előtti térre torkollott. Ahogy odaért a honvédszakasz, látták, hogy a templomból

éppen akkor kanyarodott ki a körmenet. Elöl a zenekar, azután a hívek és a pap az Oltáriszentséggel.

A hadnagy megállott és vezényelt:

— Vigyázz! Jobbra nézz! Tisztelegj!

A hadnagy észrevette, hogy ugyanakkor a velük szemben lévő utca sarkán egy kisebb orosz patrul kanyarodik ki. Őket is egy tiszt vezette. Az is meglátta a templomból kikanyarodó úrnapi körmenetet és észrevette a feszes vigyázz-állásban tisztelgő honvédszakaszt is. Ő is megállította katonáit és tisztelgést vezényelt.

Néhány perc múlva odaért az úrnapi körmenet is. Ott haladt el a két ellenséges szakasz között.

A honvédek mozdulatlanul kitartottak tisztelgő helyzetükben, amíg csak elhaladt a menet. Utána a hadnagy odatekintett, ahol az előbb az orosz szakasz állott, de már nem látott ott senkit. Visszavezette csapatát ezredéhez és megtette jelentését a látottakról.

Az ezred felfejlődött, hogy az oroszok előrehaladását meggátolja és ezalatt a mi hadseregünk visszavonulása rend szerint megtörténhessék.

Oroszoknak azonban nyoma sem volt. Egész nap várták a támadást, de minden csendes maradt. Valószínű, hogy az oroszok látván az úrnapi körmenetet és az utca sarkán feszes vigyázzban tisztelgő honvédcsapatot, azt gondolták, hogy katonaság tartja megszállva a községet. Lehet, hogy nem volt megfelelő erejű csapatjuk és vártak a támadással. Akárhogy volt, a mieink ez alatt a néhány óra alatt a visszavonulást szabályszerűen lebonyolíthatták nagyobb veszteség és hadianyag otthagynása nélkül.

KEBLÉN AZ EUCHARISZTIÁVAL

P. Paillier 1933-ban Llanos de san Martin apostoli helynökség hatalmas szteppéjén beteghez ment. Nagy esőzések voltak már napok óta. A Guazanumo nagyon megáradt. A páter át akarta úszni. Hiábavaló volt az erőlködése, a folyó sodra elragadta...

Mikor holttestét megtalálták, keze a kebléhez volt szorítva és benne volt az a kis edény, amelyben Jézus szent testét vitte. Jézust szorította magához utolsó pillanatában. Órá gondolt.

A LEGELSŐ SZENTMISE LÉGHAJÓN

1936 májusában, mikor a „Hindenburg” Zeppelin ismét elindult amerikai útjára, P. Schulte, akit egész Európában mint „repülő páter”-t ismernek, szintén a léghajón utazott.

A Zeppelin-társaság meg akarta tisztelni P. Schultét azzal, hogy magával viszi erre az útra. P. Schulte viszont azt a dicsőséget akarta meghozni a Hindenburg óriási léghajónak, hogy azon akarta elmondani a legelső levegőben mondott szentmisét.

P. Schulte magához XI. Piushoz fordult engedélyért. Öszentsége meg is adta azonnal az engedélyt, csupán azt kötötte ki, hogy az átváltozás után vigyázzanak és tegyenek meg minden óvóintézkedést, hogy a szent Vérről a kehely fel ne boruljon.

Az egyik este szállt fel Németországban a Hindenburg. Másnap reggel már az óceán felett lebegett. P. Schulte ott mondotta az első szentmisét, körülvéve az utasoktól és a Zeppelin személyzetének éppen el nem foglalt tagjaitól.

Mindenki meg volt hatva az örömtől és szívesen vett részt ezen a történelmi pillanaton, amikor az Úr leszállott a tenger fölött lebegő oltárra.

SPORT ÉS SZENTÁLDOZÁS

Knute Rockne kiváló amerikai futballcsapat edzője volt.

„Mindig mély hatást tett rám, amikor láttam, hogy csapatom minden reggel a szentáldozáshoz járul. Végül is föltettem magamban, hogy a játék napján én is el látogatok velük a szentmisére. Elismerem, hogy a nyilvánosság számára nem éppen épületesen hatott,

ha én, a futballcsapat vezére, egy idegen városba való közös megérkezés után a szállóba hajtattam, hogy kényelembe tegyem magam, mialatt embereim azonnal, ahogy a vonatot elhagyták, a templomba mentek. Föltettem tehát magamban, márcsak azért is, hogy ne legyen kellemetlenül feltűnő, hogy a játék napján a fiúkkal szentmisére megyek.

Az egyik esedékes nagy játék előtt az nyugtalanított, hogyan fog másnap eldőlni a játék. Ez nem engedett aludni. Mivel álom nem akart szememre jönni, elhatároztam, hogy felöltözködöm és lemegyek a szálló előcsarnokába és ott egy karosszékekben egészen átengedem magam gondolataimnak. Hajnali két óra felé lehetett, amikor a szálló elhagyatott előcsarnokába leértem és egy székbe rogytam. Hogy gondolataimat eltérítsem, beszédbe elegyedtem a pincér-fiúkkal, akik itt tartózkodtak.

Reggel 5 vagy 6 óra körül az előcsarnokban le- és följárkáltam. Egyszer csak majdnem két játékosomba ütköztem. Ezek éppen kifelé igyekeztek az ajtón. Meg akartam kérdezni őket: hova ilyen korán? Jóllehet már sejtettem. De visszahúzódtam az előcsarnok egyik sarkába, ahonnan — jóllehet engem nem láttak — mindenkit láttam, aki csak ki- és bement. Nemsokára rá kettes és hármas csoportokban siettek ki játékosaim. Végül én is, amikor már majdnem mind kinn volt, ismét az ajtó felé indultam, hogy a legközelebbi csoportot megkérdezzem: hová igyekeznek?

Egy-két perc múlva jöttek az utolsó sietők is a felvonó felől és mentek az ajtó felé. Megállítottam őket és tudakozódtam, vajjon ők is a szentmisére mennek-e? Igent mondtak. Azonnal elhatároztam, hogy elkísérem őket. Valószínűleg nem sejtették ezek a fiatalemberek, hogy sietésük és buzgóságuk milyen mély hatást tettek rám. Amikor azután láttam, hogy mindnyájan az áldoztatórácshoz mentek és arra gondoltam, hogy ezért több órai alvást áldoztak föl,

döbbsentem rá igazán először: milyen nagy hatalom a vallás ezeknek a fiatal embereknek életében. Ebben az órában megismertem a *Fényt* és láttam, hogy mi is az, ami tulajdonképpen mindig hiányzott életemből.

Nemsokára nekem is meglett az örömöm, hogy csapatommal együtt térdeltem az áldoztatórácshoz.”

DE SONIS TÁBORNOK

Maga mutatta meg a jópéldát katonáinak. Azelőtt mint fiatal tiszt csak hetenként áldozott, később minden második nap, tábornok korában már napi áldozó volt. Háború idején annyiszor áldozott, ahányszor tehetette. Egyik levelében írja: „Mihelyt százzal táborot ütünk, elindulok a legközelebbi templomtorony irányába. Felkeresem a plébánost. A jó pap természetesen éppoly keveset tud rendszerint franciául, mint én olaszul. De ilyenkor előveszem azt a kis töredék latin tudományomat, amit a gimnáziumban szereztem s úgy gyónok meg, ahogy tudok. Ha még reggel van, azonnal meg is áldozom, másképp megvárom a másnap reggelt, azután nyugodt lélekkel, vidáman, Isten iránt hálával eltelve térek vissza, hálára készen.”

Másutt így ír: „Ha előőrsi szolgálatban járva, kora reggel valami faluba, vagy városkába érünk s templomra bukkanunk, hamar odakéretjük a papot s megáldozunk. Aztán sietve lóra kapunk, — mert hiszen időnkkel nem rendelkezhetünk — s újra a nyeregben vagyunk. Ott végezzük a hálaadást.”

KÜLÖNÖS SZENTSÉGHÁZ

1917-ben történt a francia fronton. Közeledett már a március, de még mindig dermesztő hideg volt. Csapatunk útrakészen várt az indulásra a St. Gobain-i erdészlak mellett. Vártuk az éj beálltát, hogy a sötétség leple alatt folytassuk a visszavonulást. Háttérjeink minden épen maradt épületet felrobbantottak,

úgyhogy az egész vidéket nyomasztó füst borította. Lassan leszállt az est.

Elindultunk. Még alig virradt, elértük az Aisnevölgyi Concy-le-Chateau városkát. Szomorú látvány tárult szemünk elé. A városka lakói ott álltak a templom előtti nagy téren útrakészen. Mivel valószínű, hogy néhány óra múlva Concy-le-Chateau is romhalmazz lesz, menekülniök kellett. A kora reggeli órákban a lakosság elhagyta a várost.

Nem sokkal később néhányan bementünk a gót stílusban épült, igen szép templomba. A főoltár előtt égett az örökmécs, jelezve, hogy itt az Úr. Áhítattal térdeltünk le.

A lakosok a nagy zűrzavarban megfélemeztek róla. Amint később megtudtuk, papja nem volt a városkának. Vasárnaponként a szomszéd helységről járt ide egy pap, hogy bemutassa a szentmisét. Így érthető is, hogy a gyors menekülés miatt nem volt alkalmuk biztonságba helyezni az Oltáriszentséget.

Dehát mi is itt hagyjuk az Urat? A templom maga alá temeti. Hol a tábori lelkész? Ki tudná azt most megmondani. Megérintsük a szent edényt?

Nem lehetett sokáig teketóriázni, minden pillanatban várhattuk a parancsot az indulásra.

Egy bizonyos: nem hagyhatjuk az Urat itt. Tehát vigyük magunkkal. De hogyan? Kézben? Lehetetlen. Rendes katonai menetben haladunk előre...

Mit tegyünk? Az egyikünknek szerencsés ötlete támadt. Tegyük egy dobba az Urat, és így vigyük magunkkal. Az egyik zenész ideadta dobját.

A felső részét lecsavartuk, a belsejét megtisztítottuk. Egyikünk hozott a sekrestyéből néhány korpórálét. (Az a kis fehér kendő, amit a szentostya és a kehely alá terít a pap.) Ezzel beborítottuk a dob belsejét. Aztán tisztelettel kinyitottuk az oltárszekrényt. Valóban ott volt az áldoztató kehely, leborítva kis fehér köpennyel.

Egyikünk kivette a szent edényt és az oltár lap-

jára tette, majd levette a fedelét. Félig volt még szentostyákkal. Óvatosan beletettük a dobba. A dob tetejét újra rácsavartuk. Ideje is volt, mert néhány perc múlva fölharsant a kürt, jelezve az indulást. Szinte a menetelés is vidámabban ment, hiszen tudtuk, hogy elrejtözve velünk jön az Úr.

Délután két órakor érkeztünk meg rendeltetési helyünkre, egy front mögötti kis faluba. Elsősorban pap után érdeklődtünk. Nagy örömünkre megtudtuk, hogy a helység plébánosa még itt van. Mélységes meghatódottsággal fogadta a hírt, hogyan mentettük meg és szállítottuk ide az Urat.

Mikor az oltár lépcsőjénél átadtuk neki az Ol-táriszentséget, megáldott vele minket.

Másnap magunkhoz vettük Jézust a szentáldozásban, mivel tudtuk, hogy Ő mégis legszívesebben az emberi szívben vesz lakást . . .

LÁMPA NAPPAL . . .

Egy anglikán lelkész leánykájával elment a katolikus templomba.

— Apa, miért ég ott a lámpa, hiszen nappal van?

— Az azt jelenti, kisleányom, hogy itt lakik az Úr Jézus.

Máskor az anglikán templomba mentek.

— Apa, itt miért nincs lámpa?

— Mert itt nincs az Úr Jézus.

— Akkor menjünk oda, ahol az Úr Jézus van.

A lelkész elgondolkozott leánykája szavain és elment oda egész családjával: katolikussá lett.

APPONYI ÉS A SZENTMISE

Apponyi a vasárnapi szentmisét soha el nem hagyta.

Egy alkalommal Szegeden járt. A negyvennyolcas pártnak valami gyűlésére jött le. Vonatja vásár-

nap reggel érkezett és ő egész éjjel utazott. Szegedi vendégfogadói programot készítettek számára, de bizony ebben szó sem volt a misehallgatásról. Ő a vasútról egyenesen a belvárosi templomba hajtatott és kijelentette, hogy vasárnap lévén szentmisével kezdi a napot és csak utána áll majd a pártembereknek rendelkezésére.

Az egész szentmisét térdenállva hallgatta végig.

SZENTMISE . . . HETVEN KILOMÉTER

Mélyen Afrika belsejében, az óriási Stanley-víz-esések mellett új vasútvonalat építettek. Am a mérnököknél előbb már előnyomultak ott a hithirdetők, és a kereszténység ott is csakhamar bebizonyította erejét: az emberevőkből derék keresztények lettek.

Mikor megkezdődött a vasútépítés, akadt elég bennszülött, akik a nehéz földmunkára az égető hőségben is vállalkoztak. Pogány bennszülötteknél ez lehetetlen lett volna. Naponkint tíz órát dolgoztak ezek a jó újkeresztények a vonatépítésnél, de szombat esténként, mikor kikapták a bérüket, útnak eredtek, hogy vasárnap ott lehessenek a szentmisén. Ehhez pedig hetven kilométert kellett megtenniök, ami 12 órai menetelést jelentett. Mise után azonnal indultak vissza. Bizony kevés pihenőjük maradt hétfő reggel hat óráig, mikor friss buzgalommal folytatni kellett a munkát.

KEMÉNY SZÍVEK . . . MEGPUHULNAK

Frigyes János, braunschweigi herceg protestáns hitében szilárdan kitartott. Amikor 1649-ben 25 éves korában az európai udvarokat bejárta, csupa kíváncsiságból Assisi-be is ellátogatott Rómából. Cuperinoi Szent Józseffel akart találkozni.

A kolostorban fejedelmi módon fogadták.

Megmondta jövetele célját: szeretne Páter Józseffel beszélni, azután tüstént visszautazik.

A következő reggel elvezették a templomba két kísérőjével. Ezek közül az egyik katolikus volt, a másik újvallású.

A Szent éppen misét mondott. Noha semmit sem tudott a dologról, megérezte azt, mikor a szentostyát szét akarta törni. Olyan keménynek találta, hogy semmi erőfeszítéssel sem tudta kettétörni. Visszatette a paténára. Tekintetét rászégezte a szentostyára, azután felkiáltott és öt lépést röpült hátrafelé a levegőben térdelve. Majd ismét kiáltott és visszatért az oltárhoz. Nagy fáradtsággal kettétörte a szentostyát.

Mikor a fejedelem kérésére előljárói megkérdezték, miért kiáltott, ezt felelte: „Azok, akiket ma a misémre küldtek, kemény szívek. Nem hisznek mindabban, amit Anyánk, az Egyház hisz. Ezért keményedett meg ma reggel az Isten Báránya a kezemben úgy, hogy nem tudtam megtörni.” Ez után a felelet után nem volt már sürgős a hercegnek a visszatérés, hanem inkább kérte az előljárót, hogy beszélhessen ebéd után az Isten szolgájával.

Kompletorium idején beszélt is vele. A kegyelem úgy megragadta, hogy másnap reggel ismét meg akarta hallgatni a szentmisét. Szentmise alatt fel-emelkedett a szentostya és az összes jelenlévők fekete keresztet láttak benne. Ugyanabban a pillanatban a Szent a tegnapihoz hasonló kiáltással a szentostyával együtt a levegőbe emelkedett és az oltárlépcső fölött percekig lebegett.

Ekkora csoda láttára a herceg könnyekben tört ki. Megvilágosította a kegyelem: hitt.

5000 FRANKOT FIZETEK, HOGY SZENTMISÉT HALLGATHASSANAK

Dél-Afrika alsó csücskében 27 katolikus család él együtt. Ezek közül 20 négercsalád. Lakóhelyük nagyon nehezen közelíthető meg a misszióállomás felől

és bizony már több mint egy éve nem hallgathattak szentmisét. Mit tettek hát?

A fővárosban repülőgépet béreltek a misszionárius számára, hogy az eljöhessen, meggyóntathassa és megáldoztathassa őket, és misét mondhasson. És mindezért a szegény, de hívő emberek 5000 frankot fizettek a repülőtársaságnak.

MINISTRÁLÓ KATONATISZT

Guido Negri, a kiváló katolikus olasz katonatiszt napi áldozását Firenzében is megtartotta. Aki a kora reggeli órákban a jezsuiták templomába, vagy a Santa Maria Novella-ba tévedt, láthatta, hogy a derék tiszt hogyan ministrál, és hogyan erősíti magát az eucharisztikus Kenyérrel. Ha szolgálata ebben reggel megakadályozta, akkor a késő déli órákban volt látható ez a megkapó jelenet. Kemény katonai szolgálata közben sem evett semmit késő délutánig, hogy a szent Erősítőt méltóan fogadhassa.

Egy nap, mikor Guido ismét a szentáldozásról jött a kaszinóba, néhány szabadgondolkodású tiszt csipkedni kezdte jámbor szokását. Egy ezredes, — ki Negrit mindenkinél jobban becsülte — hogy a további csúfolódástól megvédje, azt tanácsolta neki, hogy hagyjon föl evvel a paposkodásával, vagy legalább tegye le egyenruháját arra az időre. Mindenki feszülten várta Negri válaszát. Ő csak ennyit mondott:

— Vajjon, ha naponként áldozom, olyat teszek-e, ami királyomnak egyenruháját megbecsteleníti?

A gúny mély hallgatássá merevedett. Az ezredes és a vezérlő tábornok azóta még jobban becsülték.

AZ EICHSFELDI ZENEKAR

Dr. Walters plébános beszélt el Münsterben a következő esetet:

Szombat este beteghez hívták a papot olyan vi-

dékre, ahol csak elszórva éltek katolikusok, a nagy református tengerben.

Gyorsan felvette az útiruháját, papicivilt és sietett a templomba az Oltáriszentségért és a szent olajokért. Keblébe rejtette őket. A kikötőbe ment, éppen jókor, mert indult a hajó. Luxusgőzös volt. A vidám tömeg a fedélzeten élvezte a napot. Senki sem gondolta talán, hogy az Úr Jézus kenyér alakjában köztük van. A pap bement az egyik kajútba és imádta az Urat.

Megérkezéskor a fedélzetre lépett lesütött szemmel, kezét keblére szorítva, összeszedett magatartásban. A hajó zenekarának tagjai észrevették. A katolikus Eichsfeld fiai voltak; ismerték a plébánost. Azonnal megértették a helyzetet. Fogták szerszámaikat és a következő pillanatban felhangzott a „Lauda Sion” fonséges dallama. Az Elbe partján több mint 300 éve nem hangzott katolikus himnusz. Az utasok meglepődve figyeltek fel az ismeretlen, csodálatosan szép dallamra, de bizonyára egy sem tudta közülük, mit jelent.

MINDENIKBEN JELEN VAN

Skutariban történt meg, hogy egy kis katolikus fiú éppen szentáldozásról jött, amikor egy öreg mohamedánnal találkozott. Beszédbe elegyedtek és a kisfiú elmondta, hogy hol volt és hogy a szentáldozásnál az Úr Jézus jött hozzá.

Az öreg mohamedán csak hallgatta egy darabig, de aztán rászólt a gyerekre:

— Mint lehettek ti keresztények olyan buták és elhiszitek, hogy Krisztus mindenkéhez eljön a szent-ostyában? Hát hogy lehet az, hogy egyszerre mindenik ostyában jelen legyen? Ha jelen lenne is, akkor is csak egyszer az egyikben, másszor a másikkban lehetne ott.

A gyerek bizony megzavarodott a kifogás halla-

tára. Arra gondolt, hogy ő is csak egy helyen lehet egyszerre. Hirtelen azonban eszébe jutott valami.

— Hány ablak van Skutariban? — kérdezte az öreg mohamedántól.

— Tudom is én. Én bizony nem számoltam össze őket.

— De sok van, úgy-e? — kérdezte a gyerek.

— Sok hát, hagyta helyben az öreg.

— Aztán hány nap van az égen?

— Hát egy, te bolond, hiszen ezt mindenki tudja.

— Hát nézze csak, bácsi, egy nap van az égen és sok száz ablak van Skutariban és ha lehet, hogy ez a nap egyszerre olyan sok ablakon átsüssön, akkor miért ne volna lehetséges, hogy az Úr Jézus valóban és igazán jelen legyen és kegyelmét közölje minden szentáldozóval?

AZ ANALFABÉTA TUDOMÁNYA

Páter Mateo, híres misszionárius mondta el:

Még most is gyakran gondolok vissza arra az egyszerű parasztemberre, akivel Lourdes-ban találkoztam.

— Főtisztelendő úr, — kérdezte — ön az, aki az előbb prédikált?

— Igen, én vagyok.

— Olyan szép dolgokat mondott! Jézus a szeretet Királya, Jézus Krisztus az irgalmasság Királya. Valóban így is van. Húsz éve áldozom és húsz éve minden csütörtökön elvégzem a szentórát. És mind erőteljesebben látom, hogy Jézus a szeretetnek és irgalmasságnak Királya. És húsz éve kérem az Istent, adja tudtul a világnak is ezeket a nagy dolgokat, amikről ön az előbb prédikált.

Azután hosszasan beszélni kezdett. Valami két óra hosszatt. Az isteni Szív jóságáról és nagylelkűségéről. És én megrendülve hallgattam és csodálkoztam, mert olyan mély teológiai igazságokat mondott, amelyek engem egészen megzavartak és megszégye-

nítettek. Mikor elváltunk egymástól, így szóltam hozzá:

— Önnek még írnia kell nekem sokszor és beszélnie kell velem ezekről a dolgokról.

Az öreg paraszt erre fölnevetett.

— Hogy én önnek levelet írjak? De hiszen, kedves páter, én sem írni, sem olvasni nem tudok.

A csodálkozásom erre nőttön-nőtt.

— Dehát akkor hol tanulta ezeket a dolgokat, amikről nekem az előbb beszélt?

— Mit? — felelte erre a paraszt. Ön pap létére ilyet kérdez tőlem? Mindent, amit tudok, Ótőle, az Úr Jézustól tanultam. Húsz éve mindennap áldozom és ilyenkor tanít, nevel engem Jézus. Ő szeret engem, én szeretem őt, s éppen ezért meg is értem.

BETEGLÁTOGATÁS TIGRIS KISÉRETÉBEN

Dél-Amerikában egy misszionáriusnak korán reggel beteghez kellett mennie. Még sötét volt. Ismerte jól az utat. Egyedül indult. Egy erdőszögleten kellett átmennie. Jobbra maga előtt hirtelen villogó szempárt lát: egy hatalmas tigris, ugrásra készen.

A misszionáriusnak nem volt fegyvere. El van veszve — gondolta — és már az állat karmai közt érezte magát. Váratlanul egy gondolat villant át agyán: Ez a tigris is az ő Ura előtt, Istene előtt áll. Nyugodt hangon rászól: „Kövesd a te Uradat!” A tigris a pap mögé megy és kíséri a szentségi Jézust. Elértek a beteg házikójához. A tigris megállt az ajtónál, a pap pedig bement, meghallgatta a haldokló gyónását s megáldoztatta. Aztán óvatosan kilép. A tigrist nem találja sehol. Ugyanazon az úton tért vissza, amelyiken jött s énekelve áldotta Istent.

A FOGOLY PÁPA VIGASZTALÓJA

1798-ban, amikor a franciák az olasz forradalmárokkal egyesülve fölkeltek a pápa ellen, fogságba ejtették VI. Püist.

Kocsira tették a pápát. Előbb Sienába, innét Firenzébe, majd pedig Valencé-be, Dél-Franciaországba szállították. Az öreg és beteg Szentatya rengeteget szenvedett ezen az úton. A kísérő katonák bámulták, hogy mégis mindig nyugodt volt, az arca állandóan derült és mintha az egész úton imádkozott volna.

A pápa valóban imádkozott egész úton. A katonák ugyanis nem tudták, hogy a Szentatya az Oltáriszentségnek egy darabkáját kicsiny ezüst szelencében a nyakában hordja és egész nap arra gondolt, hogy megaláztatásában és szenvedésében nincs egyedül, mert társa az Úr Jézus Krisztus.

AKIT MEG NEM FOSZTHATNAK TRÓNJÁTÓL

1848-ban Franciaországban forradalom volt. Ennek napjaiban történt, hogy Párizs utcáin egy Guerry nevű pap haldoklóhoz vitte az Oltáriszentséget. A beteg a világhírű tudós író és politikus Chateaubriand volt. Az utcákon csöcselék és fegyveres katonaság rohant, fegyverek durrogtak és vészharangok kongtak. A pap szerencsésen eljutott a beteghez. A már haldokló felült ágyában és tekintetét az Oltáriszentségre vetette. Összekulcsolt kézzel egyre erősödő hangon így szólt:

„Uram és Istenem! Lent a népek tépik egymást. Királyok buknak el és többé nem kelnek föl. De te, Uram, Istenem, nem esel el. Te a világ Üdvözítője és Megváltója vagy, Téged nem fognak trónodról letaszítani soha!”

HAYDN MŰVÉSZI ERŐFORRÁSA

Egyszer Bécsben több zeneművész valami össze-
jövetele felvetette a kérdést: A fáradtságtól ellankadt művészi erőt mi üdíti fel a leggyorsabban és leghatékonyabban?

Az egyik azt válaszolta: egy üveg pezsgő.

A másik: jó vidám társaság.

A harmadik: séta a szép természetben.

Majd Haydn válaszára voltak kíváncsiak. Ez a vallásos művész szerényen ezeket mondotta: „Van házamban Öszentsége engedélyével egy kis kápolna. Ide térek be imádkozni a szentségi Jézushoz, ha kimerülök a munkában. És az áldott égi Eszköz mindig roppant felüdítően hat reám.”

KÉT KIRÁLY

Belgiumban a Liney felé vezető országúton egy előkelő autó robogott. Az országút szélén egyik községi község plébánosa haladt. Előtte a sekrestyés a lámpával a kezében, jelezve, hogy beteghez mennek és a plébános az Oltáriszentséget viszi.

Az autóban ülő idősebb úr rászól a sofförre, hogy álljon meg. Aztán kiszól az Oltáriszentséget vivő paphoz:

— Főtisztelendő Uram, szálljon be az autónkba és tiszteljen meg bennünket azzal, hogy az Úr Jézust vihetjük magunkkal.

A plébános azonban valami okból illendőbbnek véli, hogy gyalog vigye az Oltáriszentséget a beteghez. Udvariisan megköszöni hát az autó előkelő utasának szívesességét és megkéri, hogy hagyja őt gyalog menni.

Az autó gazdája észrevehető szomorúsággal vette tudomásul a plébános elutasítását és odaszól a sofförnek:

— Akkor, nagyon lassan, a főtisztelendő úr után haladjon, mert azt nem tehetjük, hogy mi autón menjünk a mi Urunk Jézus Krisztus előtt.

Az autóban ülő úr a belga király volt.

FAULHABER BIBOROS MEGVÉDŐJE

Németország legnagyobb püspökeinek egyike Faulhaber bíboros. Ha prédikál a müncheni dómban, négy megafonnal kell a dómterre közvetíteni beszédét, mert nem fér be a tömeg a dómba.

1934-ben fegyveres merényletet követtek el ellene. Négy golyóval belőttek szobája ablakán, valahonnét a szomszéd házakból. A golyók épp azon hely fölött mentek el, ahol állni szokott és úgy látszik, a merénylők ügyes célzók voltak. A bíborost az Oltáriszentség iránti áhítata mentette meg a haláltól. Faulhaber ugyanis munkája közben fölkelte és átment a közeli kápolnájába, hogy néhány percig adorációt végezzen az Oltáriszentség előtt. Ez alatt az idő alatt történt a merénylet.

„PÁTER, AJÁNLJA FEL ÉRTEM SZENTMISÉJÉT!”

Ludwig János grófot Ferdinánd császár asztalához hívta. Rajtuk kívül jelen volt P. Lamormain is. Sokáig beszélgettek vallási dolgokról.

A gróf a páter meghívására lakást vett a jezsuitáknál. Nyugodtan akart gondolkozni a hallottakon.

Visszavonultságának hetedik napján P. Wiltheim a grófot nagy aggódás és felindulás közt találta. Ez elmondta neki, hogy világosan látja már a katolikus egyház igazát és a protestánsok tévedését, de nagyon nehéz magára venni alattvalóinak és rokonainak gyűlöletét. „Kérem, páter, ajánlja föl értem szentmiséjét. Én is ott leszek majd és imáimat egyesítem szentmiséjével.”

Másnap P. Wiltheim a professzusházban mondta a szentmisét. A kóruson ott volt a gróf is. Kérte, hogy a következő reggel is ott mondjon szentmisét a páter. Úgy is történt.

Amint P. Wiltheim bemutatta a szentmiseáldozatot és a kórusra ment, hogy a grófot levezesse, az

mosolyogva, vidám arccal fogadta: „Győzelem, atyám, győztem! Katolikus vagyok, katolikus módon akarok ezentúl élni, és mint katolikus akarok meghalni. A szentostya felmutatásakor és a kehely megáldásakor imádkoztam. Egyszerre csak egész testemben megremegtem, szent borzadály futott végig minden tagomon. Olyan melegem lett, hogy izzadság lepte el egész testem. Hirtelen olyan világosság ömlött belém az Oltáriszentség iránt, mintha az Úr Jézus szent alakját láttam volna az ostyában.”

Nem habozott többé, és nem törődött rokonai meg alattvalói véleményével.

ÉJJEI LÁTOGATÓ

Henry Dormer ír katonatiszt volt. Kanadába küldték föllebbvalói. Mint fiatal korában, itt is gyakran érintkezhetett eucharisztikus Barátjával. A Szent-ségben köztünk élő Üdvözítő irányította egész napi munkáját. Uráé és Mesteréé voltak a reggel korai órái is. Napközben többször is, amennyire hivatása engedte, betért Hozzá.

Mikor a domonkos atyák észrevették nagy áhítatát a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, alkalmat adtak neki, hogy bármikor eucharisztikus Barátja elé járulhasson. Odaadták neki a templomkulcsot és így nem múlt el éjtszaka, hogy annak titkos homályában ne virrasztott volna, az Eucharishtiában jelenlevő Úr előtt térdelve. Órákat töltött el így mély áhítatba merülve, sőt egész éjtszakákat is.

Ha útközben pappal találkozott, aki az Oltáriszentséget vitte, akkor ő, Dormer kapitány, egyenruhában, fődetlen fővel, imádkozva, nagy áhítattal kísérte az Oltáriszentséget.

A nagy gondolatok és nagy tettek mind a tabernákulumból erednek.

ÚRNAPI KÖRMENET — MEGTÉRÉS

Dr. J. O. Fallize Chalcisi érsek és apostoli vikárius mondja el a következő esetet:

„1917-ben szokás szerint megtartottuk Krisztiániában az úrnapi körmenetet. Miközben én a Szentiséget tartva a baldachin alatt mentem, ijedve látom, hogy annak egyik hordozója lerántja egy fiatalember fejéről a kalapot s azt a földre dobja. Olyan kíméletlenül történt ez, hogy pofonhoz éppúgy hasonlított, mint egyik tojás a másikhoz. Másnap levelet kapott a plébános, Thosleif Engelsen egyetemi hallgatótól, amelyben az elmeséli, mi történt vele. Hozzáfűzte azonban, hogy szelídebben is rendreutasíthatták volna, habár ő megérti a buzgó katolikus felháborodását, mikor föltett kalappal megy közelébe egy fiatalember az Oltáriszentségnek. Azért ír most, hogy elnézését kérje a miatt a tiszteletlenség miatt. Mindig azt hallotta, hogy a katolikusok jobban tisztelik az Isten Anyját, mint magát az Üdvözítőt, sőt még imádják is. De a körmeneten látta, hogy minden tisztelet és imádás az Üdvözítőt illeti meg, hogy a hívők Neki hódoltak, s olyan erővel, amelyet ő elképzelni sem tudott volna. Az Istenanyára pedig mindössze néhány kis zászló emlékeztetett. Ekkor azt mondta magában: úgy látszik, az ő protestáns tanítói nincsenek jól értesülve. Ez megingatta hitének egész épületét.

Annyira erőt vett rajta, hogy mereven állt ott és a helyett, hogy imádása jeléül leborult volna, még sapkáját sem vette le Megváltója előtt. Most arra kéri alázattal a plébánost, hogy engedje őt magához. A katolikus Egyházat szeretné jobban megismerni.

PÉLDA AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁRA

Mária özvegy bajor királynő született porosz hercegnő volt és a protestantizmusból tért vissza a katolikus egyházba. Visszavonult és teljesen Isten-

nek szentelt életet élt Elbigenalp nevű kis faluban, egy egyszerű villában. Mindennap résztvett a szentmisén és hetenként többször áldozott. Szokása volt, hogy sétára menet betért a kis falusi templomba szentséglátogatásra.

Egy ilyen alkalommal épp elmerülve imádkozott az oltár előtt, mikor a plébánost beteghez hívta egy kisleány. Sürgős volt, mert az öregasszony, a leányka nagymamája már haldoklott. A sekrestyés nem volt kéznél, mivel épp a szénakaszálás ideje volt, a község apraja-nagyja a mezőn dolgozott.

Az öreg plébános a kislány kezébe adta a lámpát, melyet az Oltáriszentség előtt szoktak vinni és elmagyarázta neki, hogyan kezelje a csengőt. Ekkor előlépett a királyné. Kívette a gyermek kezéből a lámpát, meg a csengőt, majd a legnagyobb áhítattal jelentette a plébánosnak:

— Majd én fogom az Urat elkísérni!

A plébános szabadkozott, de a királyné nem engedett. Megindultak. Legelől ment a kislány, mutatta az utat, utána a királyné áhítattal lehajtott ősz fejével, végül a pap az Oltáriszentséggel. Útjuk mentén haladt el. A kint dolgozó falusiak meghatottan nézték a menetet, az élet tavaszán lévő leánykát, az őszhajú koronás királynét és a hajlottkorú plébánosukat, valamennyit hódolva a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

Visszajövet már hatalmas körmenet kísérte az áldoztató kelyhet vivő papot. A nép meghatódott a királyné példás viselkedésén és otthagya a mezei munkát, az Oltáriszentséget visszakísérte a templomba.

„AZ ELSŐ SORBANI”

Franciaországban a háború előtt teljesen a szabadkőművesek voltak az urak. Így a katonaság vezető állásainak jelentékeny részét is ők töltötték be. Szabadkőműves volt Picard tábornok is, az akkori hadügy-

miniszter. Ez nem jó szemmel nézte a vallásos katonákat, főképp azokat, akik templomba jártak.

Ebben az időben Petain, aki a világháborúban mint tábornok óriási szerepet vitt és nagyon vitéz katona volt, egy Arras melletti garnizónban a 33. francia gyalogezred ezredese volt. Itt ő volt a legmagasabb rangú tiszt és ő volt a helyőrségi parancsnok is.

Egyik napon magánlevelet kapott Picard hadügyminisztertől. Mégsem akart ugyanis a hadügyminiszter hivatalosan írni alantasának, mert olyan dologról volt szó, amely nem tartozott szorosan a szolgálathoz. Sorainak tartalma a következő volt:

„Ezredes Úr! Tudomásomra jutott, hogy garnizónjának tisztjei vasárnaponként egyenruhában járnak a templomba. Ön jól tudja, hogy ezt és a vele járó szellemet nem látom szívesen a hadsereg tisztjei között. Szíveskedjék odahatni, hogy ez ne forduljon elő többet. Gyors fellépésének eredményéről szóló válaszát elvárom.

Picard hadügyminiszter.”

Amikor az ezredes megkapta a levelet, bosszankodott. Szabadkőműves okvetetlenkedést látott benne, de megfelelt rá:

„Miniszter Úr!

Legutóbbi magánlevelére tisztelettel válaszolom a következőket: Petain ezredes, a 33. gyalogezred parancsnoka mind a szentmisénél, mind a rohamban és az ellenség golyózáporában legelől halad. Következésképpen nem tudhatja, hogy ki jár a háta mögött.

Nagy tisztelettel: Petain ezredes.”

Picard hadügyminiszter megneheztelt ezért a levélért Petainre. Nem tehetett azonban semmit ellene, mert az ezredes olyan kiváló, kötelességtudó katona volt, hogy munkájában még keresve sem találtak hibát.

VÁLASZTOTTAK GABONÁJA

Választottak gabonája, szüzeket nevelő bor. Valóban ez az Eucharisztia. A választottak, a szentek tápláléka.

Sokszor elámulunk a szentek hősiességén. Csodálatos vonzóerő árad lelkükből. Az élet dicsőséges győztesei ők. A hősök, az erősek, a véglegesen soha el nem bukók. Bennük erő van, tűz van, élet lüktet, mert bennük van az „Élet”.

A Krisztus teste táplálta lelküket.

Ha ezt meggondoljuk, értjük már magasságukat, mélységüket, hatalmas, korszakokat, világokat átalakító munkájukat.

Éltek!

„Én vagyok az élet kenyere. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van.” (Ján. 6.)

Viszont: „Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet bennetek.” (Ján. 6.)

A szenteket az Egyház virágoskertjének szokták nevezni. Bátran mondhatjuk, hogy az eucharisztikus Nap nélkül nem volna ez a gyönyörű virágoskert. A virágok szinte egész életüket a naptól kapják. A szentek egész titkos, benső életüket az Eucharisziától kapták és kapják. Bennük teljesül ki az igazi „élet”. Ők már nem magukban élnek. Bensőséges, mély barátságban eggyé lesznek a Krisztussal.

Lisieuxi kis Szent Teréz ezt így fejezte ki: „Ó mily benső, mily édes volt az a csók, amelyet az Úr Jézus először lehelt lelkemre! Igen, igen, ez a csók a szeretet csókja volt és az egyesülésé... Hiszen Ő

és kis Teréz már régen egymás szemébe néztek és megértették egymást. Ezen a napon nemcsak néztük, láttuk egymást, hanem ölelkeztünk és egymásba ömlöttünk. Egyesültünk, eggyé lettünk."

"Ha valaki szeret engem, az én beszédemet megtartja." „Vegyétek és egyétek!"

FIAM, MA NEM MEHETSZ MISÉRE

Martinez juhászgazda egyszer nagyot gondolt. Elhatározta, hogy próbára teszi bojtárjának, Baylon Szent Paszkálnak a vallásosságát. Vasárnap reggel a többiekkel Paszkál is indult a templomba. De háta mögött felhangzott Martinez kiáltása:

— Paszkál, gyere csak vissza!

Engedelmesen megfordul és odamegy az öregemberhez.

— Fiam, ma nem mehetsz misére, itthon kell maradnod.

Paszkál értelmetlenül néz gazdájára.

— De uram, ma vasárnap van!

— Vasárnap ide, vasárnap oda, első a kötelesség — mondja Martinez.

Paszkál nagyot nyel. Fájt neki a gazda kemény hangja, de azért engedelmeskedik. Kimegy a többi pásztorral a legelőre. A gazda utána lopózik és megfigyeli a fiút.

Amikor megkezdődik a szentmise, Paszkál is letérdel és összekulcsolt kézzel imádkozik. S minél inkább közeledik az Ürfelmutatás ideje, az Oltáriszentség utáni vágy annál jobban növekszik lelkében.

Szívettépő kiáltásban tör ki:

— Ó Uram, add, hogy lássalak!

S ekkor Martinez elé csodálatos látvány tárult. A ragyogó kék égboltozaton megjelenik egy kicsiny fehér folt. Ragyogó, szinte vakító. És a nagy fényességből egyszerre kiemelkedik a szent ostya. És látszik a kehely, amely fölött angyalkezek tartják a szent testet. Paszkál földreborul.

Martinez Garcia szédülve látja a csodát. Paszkál pedig ragyogó arccal felkiált:

— Térdeljete le, testvéreim! Nem látjátok a sugárzó ostyát az aranykehelyben? Jézust az Oltáriszentségben? Jöjjetek, imádjátok Őt!

A pásztorok nem látják a csodát, de azért térdreborulnak. Paszkált nagy tiszteletben tartják. Mindenki hisz neki, mert Paszkál sohasem hazudott.

A GÚNYOS NEVETÉS VÉGE

Boldog Stefána protestánsnak született, mint orsolyita apáca halt meg.

Ürnap körmenet volt az egyik franciaországi városkában. Kálvinisták is voltak a községben. Azok is végignézték a szép felvonulást. Nem sokan voltak. Őseik Genfből, a kálvinizmus egyik főszékéből költöztek oda. Ők már a kálvinizmusban születtek és nagy ellenszenv töltötte el őket a pápisták iránt.

Az egyik ház ablakában fiatal leány áll. Nézi a menetet. Gúnyosan mosolyog, lenézi őket, hogy parádéznak és bizonyos megvetés fogja el a lelkét, úgy amint azt az iskolában tanulta. Különbben jókedélyű, romlatlan, őszinte lélek. Vannak barátnői, katolikus lányok is és ezek előtt megmondja világosan mit gondol. Alkalomadtán csipkedi is őket babonájuk miatt. Mire való a körmenet, a tömjénfüstölés, szenteltvízhintés?

Csak azért nézi a körmenetet, hogy annál jobban tudjon csipkelődni.

S a körmenet csakugyan jött. Elöl a gyermekek, azután az ifjúság, a zászlók, komoly férfiak, majd a ministráns fiúk és a mennyezet alatt az Oltáriszentség. Egyszerre, maga sem tudja hogyan, honnan, vége van a gúnyos nevetésnek. Az Oltáriszentségből mintha fényes sugár esett volna rá. Egyszerre úgy látja, hogy nem külső parádéről van itt szó, hanem a valóságos Krisztus tartja látogatását az emberek között és ha Ő csakugyan itt van, akkor valóban megilleti Őt ez

a tisztelet, ünneplés, gyengédség, ragaszkodás, amivel a nép szeretete körülveszi. És ő mindezeket nem tudta. Tulajdonképen Krisztust bántotta meg, mikor a szertartások ellen küzdött.

Az igazság után szomjazó lelke kinyílt az Oltári-szentség felől rásugárzó fényre. Elhatározta, hogy utánajár a dolognak és megtudja, hogy mi igaz? Egy katolikus barátnőjének elmondta, hogy milyen változáson ment át a lelke. Érdeklődött, hogy mit tegyen. Barátnője az Orsolya-zárdába küldte, hogy ott majd eligazítják. Úgy is történt. Náluk megtanulta, mi az igazi evangéliumi hit. S mikor az igazságot megismerte, kész volt követni mindenáron. Hiába igyekeztek rokonai, szülei visszatartani, csak ezt felelte:

— Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek!

VIHAR A TENGEREN

Szent Satirus, a nagy püspöknek, Szent Ambrusnak volt bátyja. Magas állami hivatalt töltött be. Ebben a minőségben Afrikába utazott. Közben figyelmeztették, hogy Itáliát háborús vihar készül végigsöpörni, ne menjen vissza!

— Annál inkább szükség lesz ott rám! — volt a felelet.

Visszatérőben rettenetes viharba került hajója, melyet a szél visszaterelt a szirtekkel teli partok felé.

Biztos volt a hajótörés s a hullámok között ott lesett az elkerülhetetlennek látszó halál. Satirus lelkében is tombolt a vihar. Hitjelölt volt. Eddig halogatta a keresztséget. Pedig eleget sürgette lelkiismerete és szent öccse. Most aztán jött a büntető Isten számonkérni a bűnös halogatást. A vihar tetőfokra hágott kívül és bent. Akkor jött a mentés. Buzgó imádságban Istenhez fordult és ünnepélyesen megfogadta, hogy amint partot ér, megkeresztelkedik.

Most hirtelen eszébe villant, hogy a keresztények veszedelmes utazások alkalmával maguknál hordták

hitük titkát, az Oltáriszentséget. Elkért egy kereszténytől egy darabkát a titokzatos szentostyából, vászonkendőbe tétette és nyakába kötötte. Azután bátran beugrott a háborgó tengerbe. Nem nézett ő most már mentődeszka vagy csónak után. Minek? Elégnek tudta a Szentséget. Aki egy szavával lecsendesítette a tengert, majd partra viszi őt is. Nem csalódott. Első dolga volt természetesen beváltani fogadalmát.

SZENT KÁZMÉR

Lengyelország és Litvánia patrónusa. Megmutatta a lengyeleknek, hogyan viselkedjenek a legméltóságosabb Oltáriszentséggel szemben.

Ifjúkorában a leMBERGI érsek valami szórakozást ajánlott neki. Így válaszolt:

— Nem talállok sehol jobb szórakozást, mint a templomban, az oltár előtt. Ha hosszasabban ott időzhetem, kedvesebb nekem mint a vadászat, játék, tánc, vagy más multság.

Egy éjjel mestere benézett hozzá. Legnagyobb csodálkozására az ágy üresen állott. Mindjárt nagy sürgős-forgás támadt a várban. Mindenfelé keresték, de mindhiába. Végre az éjjeli őrség akadt rá, amint a várkápolna zárt ajtaja előtt mindenről megfeledkezve, valóságos elragadtatásban földre borulva imádkozott.

SZENTMISE NAGYCSÜTÖRTÖKÖN

P. Bernhard mélyiséges tiszteletére vall az Oltáriszentség iránt, hogy az egyik évben csakis azért jött fel Pécsről Budapestre, hogy nagycsütörtökön a Kongregációs Otthon kápolnájában szentmisét mondhasson, ahol t. i. szabad volt ezen a napon is misézni. A szentmise után azonnal visszatért Pécsre.

Midőn 1924-ben az Eucharisztikus Kongresszusra Amszterdamba utazott, d. u. 2 óra lehetett

már, mikor Drezdába megérkezett. Nyomban a Josephinumba sietett, hogy a szentmiséjét elvégezhesse. Nem kis huzavona után sikerült is. Elég fáradságába került, míg magát igazolni tudta. De boldog volt, hogy nem kellett a szentmisét elmulasztania. Külön ájtatosságot végzett Szent József és Szent Rafael tiszteletére, hogy az év folyamán semmi se akadályozza meg az isteni áldozat bemutatásában.

KÖNNYŰ FÁRADSÁG

Arsban a szent plébános úrnapi körmenetet tartott. A túlfeszített munka és a hosszú évek megtörték már erejét, pedig elég hosszú útszakaszon kellett vinnie a nehéz monstranciát. Figyelmes hívei a körmenet végén a sekrestyében megkérdezték, nem fáradt-e el. „Hogyan fáradtam volna el, mikor azt vittem, aki engem hordoz!”

A DÁN APOSTOL

Szent Kanut Dánia királya volt, de fellázadtak ellene. Odensee városban támadtak rá, mikor misét hallgatott. Csak öccse, Benedek herceg és még tizenkét bizalmas embere volt vele. Hívei menekülésre biztatták, de nem ment. „Inkább jussak ellenségeim kezébe, — mintsem elhagyjam híveimet. Különben is csak életemet akarják.” S a hős király ellenségeitől körülvéve is nyugodtan tudott az oltár elé térdelni.

Erőre volt szüksége. Hol keresse másutt, mint az Erő forrásánál: az Eucharishtiában.

Mise alatt a lázadók teljesen körülzárták a templomot. Az ajtókat a kísérek őrizték.

A király megáldozott. Nemsokára kövek verték be az ablakot. Egy kő a hálaadást végző királyt érte. Megsebesítette a homlokán. Erősen vérző sebét befogta a kezével s tovább imádkozott. Életénél is többet ért neki a hálaadás, a nagy Király kihallgatása.

Mikor az ostromlók látták, hogy az ajtókat nem

tudják elfoglalni, követet küldtek. Ez a király elé ment s mélyen meghajolt előtte. De közben tört hűzött elő ruhája alól és beleszúrta.

Még ekkor is támadóiért imádkozott, mint Jézus Krisztus, akit most szívébe zárt s akihez nemsokára eljutott.

A SZENTOSTYA LENYOMATA

Falkonieri Szent Julianna élete vége felé igen sokat szenvedett. Nem tudott már magához venni semmiféle táplálékot, szervezete nem tudta feldolgozni. Türelemmel és vidám arccal viselte szenvedéseit. Csak azt fájlalta, hogy a szentáldozásról is le kellett mondania. Minél inkább fogyott az ereje, annál jobban nőtt benne a vágyakozás az Oltáriszentség iránt. Kérte tehát lelkiatyját, hogy hozza be a szobájába. Így legalább közelében lesz és imádhhatja.

Mikor kívánságát teljesítették, még hevesebben föllángolt benne a vágyakozó szeretet. Ha már nem tudja magához venni, kérte, terítsenek a keblére egy korporálét s tegyék oda a szentostyát. Ezt is megtették. Ragyogott az arca az örömtől, hogy szívéen pihentethette mennyei Jegyesét. Még egyszer egyesülhetett itt a földön Vele. Utoljára. A szentostya csodálatosan eltűnt a szíve fölül. És ekkor lelke is elköltözött.

Holttestén szíve fölött bevésődve ott látták a szentostya lenyomatát, rajta a kereszttel.

„SZENTMISÉKETI”

Tiszteletreméltó Avilai Jánostól halálához közel megkérdezték hozzátartozói, mit kíván. A szentéletű ember nem értette, mit akarnak tőle. Azt hitte, azért kérdezik, hogy megtudják, micsoda fájdalomcsillapítót akar. Végül aztán megértették vele, hogy azt kérdezik: mit tegyenek emlékére halála után. A nagy lélek gondolkozás nélkül válaszolta:

„Szentmiséket szeretnék. Sok-sok szentmisét mondassatok értem.”

VÉGNÉLKÜLI ÉDESSÉG

Kortonai Szent Margit szigorú bűnbánat után 1277-ben belépett Szent Ferenc harmadik rendjébe. Altalános gyónást végzett, melyre nyolc napig készült s áldozáskor kötéllel a nyakán járult az Úr asztalához. Áldozás közben elragadtatásba esett, melyből magához térve így sóhajtott fel: „Ó, végnélküli Édesség, ó gyönyörűséggel teljes szavak, melyekkel engem leányának kegyeskedett nevezni az édes Üdvözítő!”

HA NEM ESZITEK . . .

Szent Margit Skócia királynéja volt. Fáradozására fellendült a vallásos élet.

Régi bánata volt, hogy igen sokan az országnagyok közül is elhanyagolták húsvéti szentáldozásukat. Nem nyugodott, míg nemzeti zsinatot nem hozott össze: A király, a püspökök és főnemesek mondják ki újra törvényben a húsvéti szentáldozás kötelezettségét. Úgy, amint régen volt. Azelőtt mindennap áldoztak, minden szentmisén.

De éppen e nagyok között voltak akadémikoskodók: Szent Pál is azt mondja, hogy aki méltatlanul eszi az Úr testét és issza a vérét, halált eszik és iszik magának, meg nem különböztetvén az Úr testét a közönséges kenyértől. Ők bűnösöknek tudják magukat, nem akarják magukat beleenni egyenest a halálba és ítéletbe.

Margit fölkelt és egy apostol buzgóságával és bölcseségével mutatta meg, hogy ha a bűnösöknek nem volna szabad venni az Úr testét, akkor senki sem vehetné. Márpedig az Üdvözítő azt mondta: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet bennetek.” Tehát másképp kell az

Apostolt érteni. Csak az eszik halált, aki meg nem különbözteti az Úr testét, hanem úgy járul hozzá, mintha közönséges kenyér volna.

A nagyok megadták magukat s a húsvéti szentáldozás megint törvény és szokás lett Skótorszáiban.

„ITT VAN Ő!”

Witerbói Boldog Krispin kapucinus fráter volt. Amikor sekrestyésnek osztották be templomukba, nagy gondot fordított a templomlátogatók viselkedésére. Különösen bántotta, ha valaki tiszteletlenül vagy hanyagul viselkedett a főoltár közelében. Ilyenkor odament hozzá és mosolyogva, szerető szóval szólt hozzá. Rámutatott a tabernákulumra, és csak ennyit mondott:

„Itt van Ő!”

Azután letérdelt és imádkozott. Arcán látszott az elragadtatás és a bensőséges áhítat. Ez a viselkedés sohasem tévesztette el hatását. Senkit meg nem sértett, mert olyan szeretettel és alázatossággal alkalmazta a figyelmeztetést, hogy nem vehették zokon tőle. De ennél a figyelmeztetésnél is többet tett jó példaadása. Amikor látták, milyen bensőségesen imádkozik, maguk is áhítatra gyulladtak.

LISIEUXI SZENT TERÉZ ELSŐÁLDOZÁSA

A kis Szent így írja le első szentáldozásának élményét:

„Ó, mily benső, milyen édes volt az a csók, amelyet az Úr Jézus először lehelt lelkemre! Igen, igen, ez a csók a szeretet csókja volt és az egyesülésé. Tudtam, hogy szeret engem és én lelkem egész hevével mondogattam neki: Szeretlek Jézusom, szeretlek és a tied vagyok örökre. Az Úr Jézus nem követelt tőlem semmi áldozatot, nem kért semmi ajándékot. Hiszen Ő és a kis Teréz már régen egymás szemébe néztek és megértették egymást... Ezen a napon nem-

csak néztük, láttuk egymást, hanem öleleztünk és egymásba ömlöttünk. Egyesültünk, eggyé lettünk: Teréz eltűnt, mint a harmatcsepp a végtelen Óceánban, Jézus élt és uralkodott. Ő volt a föltétlen Úr, a korlátlan Hatalom. Teréz... hozzá akart simulni, mint repkény a tölgyhöz, s életet, erőt meríteni abból, aki maga az élet, maga az erő."

A FORRADALOM ALATT

1789-ben kitört a francia forradalom.

Ez a förtelmes vihar eljutott Cotentin legészakibb zugába is. Barfleur-ben, egy kis halászfaluban lakott Postel Mária Magdolna. Már kisgyerek korában sem félt a legrettenetesebb tengeri viharoktól sem. Pedig ezeken a vidékeken olyan viharok szoktak dühöngeni, amelyek még a legedzettebb tengeri medve szívét is megremegettik.

Most sem ijedt meg a forradalomtól. A legvéresebb napok alatt fölszólította a plébánost, rejtse el náluk az egyik szobában az Oltáriszentséget. „Szeregett atyám, — mondotta — hagyja itt törékeny sajkánkban az Urat. Ő majd megvéd a tomboló hullámmokkal szemben, s megóv a hajótöréstől. Hűséges őre leszek!”

Úgy is történt. Magdolna élete kockáztatásával őrizte a legdrágább kincset. Házukba vitte a templomi fölszerelést, s a plébánosuk és a többi halálraítelt pap náluk rejtőzött el. Sokszor tartottak náluk házkutatást, de csodálatosan, sohasem leltek meg senkit.

Ő gyűjtötte össze a hithű halászokat, hogy — mint valamikor a katakombákban — éjjel szentmisét hallgathassanak. Ő készítette elő a gyermekeket az első gyónásra és első szentáldozásra, s az a nagy kegyelem jutott neki osztályrészül, hogy szíve fölött vihette az Úr Jézus szent testét a betegeknek.

A forradalom alatt valóban az volt, aminek a boldoggáavatási okirat mondja: szűz papnő.

érkezett meg Régis Szent Ferenc Montegard plébániájára. Utazása után, szokása szerint első útja a legméltóságosabb Oltáriszentség elé vitt. A templomot zárva találta. Kinn maradt tehát a templom előtt a lépcsőn térdelve. Nem vette észre, hogy a hó már teljesen elborította, csak imádta a szentségi Jézust. Egy előkelő úriasszony tanúja volt a jelenetnek. Olyan hatással volt rá, hogy megtért és ettől kezdve mélységes imádója és tisztelője lett az Oltáriszentségnek.

Ilyesmi történt meg boldog emlékü Hám püspökkel is, mikor éjtszaka Szatmárra érkezett. Rá várakozó híveit és a papságot a kápolnába vezette, az oltár elé borult és ott feledkezett egészen reggelig.

Szent Domonkos, hogy szíve hevét enyhítse, fejét a kinyitott tabernákulumba hajtotta.

A Szahara nagy apostola, Charles de Foucault nagyon sokszor, majdnem mindig, a kápolna ajtajában töltötte az éjtszakát. Azt szokta mondani, hogy Ura lábánál van a helye. A házőrző kutyák is az uruk lábánál töltik az éjtszakát.

P. Petit szentéletű belga jezsuitának egész életét átszötte az Oltáriszentséggel való bizalmas családi együttlét.

Feljegyezték róla: egyszer, amikor útjáról fáradtan és sárosan megérkezett, egyenesen a kápolnához sietett, de csak az ajtaját nyitotta ki és a szent öreg (megfeledkezvén róla, hogy ott halkan szokás beszélni) kedves egyszerűséggel beszélt: „Jó Jézusom, bocsáss meg, még csupa sár vagyok, de rögtön jövök, hogy üdvözljelek.”

Máskor észrevették, hogy egy levelet, melyben szomorú hírt kapott, a kápolna csendjében panaszosan fölolvass Jézusnak.

ÖRÖKLÁMPA

1899-ben halt meg a híres Droste zu Vischering grófi család sarja, boldog Mária. Sokat betegeskedett. E miatt Norderney tengeri fürdőbe ment. Itt első dolga volt szorgalmazni, hogy az egyetlen kis katolikus kápolnában állandóan legyen Szentség. Ő maga vállalta a gondozását. Ő gyújtotta meg az első örökmécsest. Ezt írta ekkor naplójába:

„Az öröklámpa gondozása volt a legnagyobb örööm. Hogyan irigyeltem azt a lámpát, mely éjjel-nappal éghetett a Legfölségesebb előtt. Megerősített abban a vágyamban, hogy az Úr Jézus Szívének necsak jegyese, hanem áldozata is legyenek.”

MORUS SZENT TAMÁS, MINT TEMPLOMSZOLGA

Egyszer, szokása szerint, sétája közben betért a templomba és ott szentségimádást végzett. Ezalatt a templom papját sürgősen beteghez hívták. Aki érte jött, nagyon sietett tovább az orvoshoz és csak éppen beszólt a plébánosnak.

A pap kivette már az Oltáriszentséget és türelmetlenül várt az oltárnál. Várta a harangozót, aki történetesen nem volt otthon, de már elküldöttek érte.

A lordkancellár látta a helyzetet és felkelt a térdleplőről. Odament az oltárhoz, térdet hajtott és ajánlkozott a papnak, hogy majd ő elkíséri a sekrestyés helyett. Választ nem is várva bement a sekrestyébe, körülnézett és meglátta a lámpát, amelylyel a beteghezvitelnél az Oltáriszentséget kísérni szokták. Levette, meggyújtotta és hajadonfővel megindult a plébános előtt.

Látta ezt egy udvari ember. Legközelebb meg is mondta Morusnak, mennyire helyteleníti eljárását.

— Mit szól a király, ha ezt meghallja?

— A király nem szólhat semmit. Nem helytele-

nítheti, hogy az ő Királyának kíséretet szolgáltattam.

MINT A SZEGÉNY A GAZDAG ELŐTT

Midőn a szentéletű Feria grófnőt, akit az Oltáriszentség arájának neveztek, megkérdezték, mit tud csinálni oly sok ideig a templomban, ezt a választ adta:

„Amit az udvaronc a király előtt, a beteg orvosa előtt, a szegény a gazdag előtt, az étkező a terített asztalnál, azt teszem én a templomban, Istenem előtt.”

Ugyanő huszonnégýéves korában özvegyiségre jut, Szent Katalinról nevezett szerzetesnő lesz. Cel-lájának ablaka az oltár felé nyílt. Minden szabad percét ennél a kis ablaknál tölti szent szemlélődésbe merülve. Mikor egy főrangú rokona megkérdezi, mivel foglalkozik ilyenkor, így felel:

„Mindörökké itt maradnék! Nincs-e itt a mi jó Istenünk? Ó felséges, kegyes Istenem! És még azt kérde, mit csinálok előtte? Szeretem Őt, mert kit illet nagyobb szeretet, tisztelet és dicsőség, mint Istent? Hálát adok neki, mert kinek áldozzuk fel magunkat s mindenünket, amink van s amink csak lehet, ha nem annak az Istennek, akitől mindent kapunk? Kérem Őt, mert ki adott nekünk eddig több és nagyobb kegyelmet, mint Ő, a kegyelmek szerzője, a mindenség Úra? ... Mit tesz a szegény a gazdag előtt? mit tesz a beteg az orvosa előtt? mit tesz a szomjas a forrás közelében? mit tesz az éhező a gazdagon megrakott asztalnál? ...”

LELKÜNK TÁPLÁLÉKA

Az Oltáriszentség lelki hatásait isteni Mesterünk csodálatos módon akarta egyszer-másszor szemünk elé állítani szentjei életében. Nem egyszer olvassuk,

hogy egyik-másiknak a szentek közül az Oltáriszentség volt egyedüli tápláléka.

Rendkívül érdekes Flüei boldog Miklós élettörténete, amelyben ez a csoda szintén előfordult. 1417-ben született Svájc Unterwalden kantonjában és 19 éven át mint falusi bíró és tanácsos működött a közösségben és mint katona több ütközetben kitűnt bátorságával. Ötvenéves korában felesége és tíz gyermeke beleegyezésével Melchtal-ba vonult vissza remeteségbe. Ebben az elrejtett magányban családja kis kunyhót épített neki kápolnával és a kápolnához papot is állított, aki naponként bemutatta a szentmisét.

A remete, akit a nép csak Miklós testvérnek nevezett, húsz évig élt ebben a magányban és hetvenéves korában halt meg.

Húsz éven keresztül semmi más ételt és italt nem vett magához, mint havonként egyszer a szentostyát s ez elég volt neki, hogy éhséget és szomjúságot ne érezzen. Néha felkiáltott: „Krisztus él bennem, Ő az ételem, italom, egészségem, orvosságom!”

ÉPPEN AZÉRT KELL GYAKRAN ÁLDOZNI

VIII. Henrik angol király néhány udvari embere és papja, akik a katolikus valláshoz való ragaszkodásban meginogtak, fennakadtak azon, hogy Morus Tamás, a nagy lordkancellár, naponként járul a szentáldozáshoz. Világi ember létére, — mondották — munkája, hivatalos ügyei és szórakozása érdekében tartózkodnia kellene a gyakori szentáldozástól.

„Ti éppen azokat az okokat soroljátok fel, amik miatt igenis szükségem van a gyakori szentáldozással Ha szórakozott vagyok, éppen a szentáldozásban szedem össze magamat. Ha oly sok alkalmam van naponként Isten megbántására, éppen a szentáldozással fegyverezem fel magamat mindennap új harcra. Ha különös lelki világosságra van szükségem, hogy nehéz hivatalomat jól ellássam, naponként odajárulok

Üdvöztőmhöz és Tőle kapok jótanácsot, vigasztalást és világosságot!"

„INTROIBO AD ALTARE DEI”

Avellinoi Szent András, nápolyi teatinus atya, hűséges kísérőjével, Jakab fráterrel misézni indult. Azzal a tüzes vágyódással igyekezett most az oltár elé, amely fölszentelése óta, több mint hatvan éve hevítette reggelenként: bemutatni az újszövetség vérontás nélküli áldozatát, látni kenyér és bor színe alatt az Urat, egyesülni az édes Üdvöztővel. Aznap, 1608 november 10-én azonban nem jutott neki osztályrészül a papi életnek ez a nagy kegyelme, de ennél többet kapott helyette.

Jakab testvér mindjárt a sekrestye elhagyása után észrevette, hogy a 86 éves páter szokatlanul bizonytalan léptekkel jár s azért kérte, forduljanak vissza. András azonban biztatta: „Megsegít az Isten!”

Célhoz is ért: fölment az oltárra, kiterítette a korporálét s lement a lépcsőimádsághoz. Keresztet is vetett magára s elkezdte: Introibo ad altare Dei. (Bemegyek az Úrnak oltárához.) A testvér látta, hogy a miséző megingott s zavarában nem felelte a ministráns szavait: Ad Deum, qui laetificat iuventutem meam. (Az Istenhez, aki ifjú örömmel tölt el engem.) András megismételte a 42. zsoltárból való előbbi verset: Introibo ad altare Dei. De ezzel mindjárt le is hanyatlott Jakab testvér kezébe. Ott harmadszor is elsuttogta: Introibo... Szélütés érte.

Cellájába vitték s megerősítették a szentkenettel és az Oltáriszentséggel. Még aznap este bement Ura örömébe. Akit reggel nem szólíthatott le az oltárra, azt este színről-szinre láthatta.

FELHASZNÁLT MŰVEK:

Viktor Cathrein S. J.: Eucharistische Konvertitenbilder.
Th. Lamping O. S. B.: Menschen, die zur Kirche kamen.
P. H. Bihlmeyer O. S. B.: Wahre Gottsucher.
Emmanuel Kalender.
Schütz Antal: Szentek élete.
Schmidtmayr Mária: Gyermek a szentség útján.
Pálffy Erzsébet: Bayloni Szent Paszkál élete.
Legeza Mihály: A világmisszió hősei.
P. Müller: A nagy Szentség szolgálatában.
P. Müller: Az Oltáriszentség.
P. Wágner: A nagy Király katonái.
P. Wágner: Az élet kis művészei.
P. Bangha: Jellemrajzok.
Antonio Dragon: Tűzvonalban.
Endrődy László S. J.: Életet Krisztusért.
Oberhammer Kelemen: Példák az életből.
Gruber: Szent Szaniszló élete.
Bonitz: Zichy Nándor élete.

Der eucharistischer Völkerbund.
Sendbote des hlst. Herzens Jesu.
Die Katholischen Missionen.
L'eucharistie.
Les petits Chinois.
Memorabilia Societatis Jesu.
Szív.
Új szív.
Katolikus Missziók.
Missziós ifjúság.
Eucharisztikus értesítő.
Isten dalosai stb., stb.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	5
A misztérium	7
Tarzicius	8
Az utolsó szentmise	9
A XX. század Tarziciusa	10
Fogoly főpap miséje	12
Szentmise	12
Nem vértanú Tarzicius	14
Sienai csoda	15
Miguel Ortega	16
Farkaskarmok között	19
„Ime a szentostya!”	20
A kis „szerpap”	21
Elsőáldozás éjféلكor	22
Az Eucharisztia kis áldozata	23
Bilincsekben Jézusért	25
Modern Tarzicius	26
„Los technicos!”	27
Engedjétek hozzám	30
Angyal kezéből	30
Az elsőáldozók védőszentje	31
A napi áldozás kis apostola	32
A gyermek öröme	36
Jézuska illata	36
„Elég lesz most, fiacskám!”	38
Bennem van az Úr Jézus	38
Mártika	38
A kis makacs	39
Mindnyájan	41
Bűnt soha	41
Egy ugandai állvaáldozó	42

Büszke vagyok és engedetlen	43
Paszkál nem rossz	44
„Mondd meg a hithirdetőnek, hogy ismerlek!”	44
„Mi van veled, Heribert?”	45
A lepkeutcai kis pillangó	46
A kis ministráns	46
Vendég	48
Meghalok az örömtől	50
Jézus csókja	51
Az igazi?	51
Annyi mondanivaló	52
Forró csókot az ostyára	53
Még nagyon kicsi	54
Vegyünk süteményt!	55
A legszomorúbb kérés	56
Gyermekcsacsogás	57
Hogy jobban láthassam Jézust	58
Nagyon éhezem a jó Istent	59
A kis angyal	60
Ajándék	60
Az Eucharisztia tiszta szívek között	61
Kis Farkas	62
Karácsonyi rablók	63
Lángtengerből	66
Mindennapi kenyér	68
Jégmezőkön	69
Jézusnak hinnünk kell	70
Áldozás — lélekerősítés	70
Az áldoztatórácsnál	71
„Fehér mise”	72
Ötven katonát mentett meg a szentáldozás	73
Jézus csak a lélek belpoklosságát utálja	74
Hunyadi az Úr asztalánál	75
Három napig nem evett szentáldozás előtt	75
Wittekind herceg és a szentáldozás	76
Százezer frank — egyetlen szentáldozás	77
Mise az Eiffel-torony tetején	77
„Asszony, nagy a te hited!”	77
Csengetyű	79
Fekete kenyér helyett . . . élő Kenyér	80
Óceánrepülés	80
Papi kezek	80

Egyetlenegy könnyezett	81
Az öreg indián	82
A vasárnapi szentmise	82
Napoleon és a szentmise	83
A kifutófiú térít	84
Találkozás a liturgiával	85
Szíverősítő orvosság	86
Térdre kényszerítette az Eucharisztiát	86
Tisztelegj!	87
Keblen az Eucharisziával	88
A legelső szentmise léghajón	89
Sport és szentáldozás	89
De Sonis tábornok	91
Különös szentségház	91
Lámpa nappal	93
Apponyi és a szentmise	93
Szentmise . . . hetven kilométer	94
Keményszívek . . . megpuhulnak	94
5000 frankot fizettek, hogy szentmisét hallgathas- sanak	95
Ministráló katonatiszt	96
Az eichsfeldi zenekar	96
Mindenikben jelen van	97
Az analfabéta tudománya	98
Beteglátogatás tigris kíséretében	99
A fogoly pápa vigasztalója	99
Akit meg nem foszthatnak trónjától	100
Haydn művészi erőforrása	100
Két király	101
Faulhaber bíboros megvédője	102
„Páter, ajánlja fel értem szentmiséjét!”	102
Éjjeli látogató	103
Úrnapi körmenet — megtérés	104
Példa az Oltáriszentség imadására	104
„Az első sorban!”	105
Választottak gabonája	107
Fiam, ma nem mehetsz misére	108
A gúnyos nevetés vége	109
Vihar a tengeren	110
Szent Kázmér	111
Szentmise nagycsütörtökön	111
Könnyű fáradság	112

A dán apostol	112
A szentostya lenyomata	113
„Szentmiséket!”	113
Végnélküli Édesség	114
Ha nem eszitek	114
„Itt van Ő!”	115
Lisieuxi Szent Teréz elsőáldozása	115
A forradalom alatt	116
Éjtszakai havazásban	117
Öröklámpa	118
Morus Szent Tamás, mint templomszolga	118
Mint a szegény a gazdag előtt	119
Lelkünk tápláléka	119
Éppen azért kell gyakran áldozni	120
„Introibo ad altare Dei”	121

